

Giới thiệu Hoàng Hậu Siêu Quậy 2

Xuyên không từ sát thủ trở thành hoàng hậu thôi nó rất bình thường. Nhưng quan trọng là chi tiết truyện làm nó khác thường.

Những con người tốt ở đây đều tìm được hạnh phúc của mình, dù nếm trải không ít khó khăn, kẻ ác thì kết cục bị thảm.

Trích dẫn lời nói của nữ chính:

"Hận ư sao ta phải hận bọn họ chứ, không nhờ bọn họ thì ta đâu đến được đây, không ngờ bọn họ thì sao ta lại có trọng phu tốt như vậy, chung quy ta nên cảm ơn họ vì đã phản bội ta".

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sự thật...

Các bạn có tin vào tình yêu vĩnh cửu không, vâng lúc trước tôi tin vào nó còn bây giờ đối với tôi nó thực nực cười. Cái thức được con là vĩnh cửu đó là lòng dạ con người, vĩnh cửu thâm sâu.

Tôi là ai chứ đường đường lại là một Ảnh Hồ một con người máu lạnh vô tình, nhưng tôi lại dốc sức che trở cho người tôi yêu và người bạn thân, vậy tôi nhận được lại gì chứ phản bội, lừa dối hay là tự mình nhận ra sự ngu ngốc của mình.

Tôi thật không ngờ là buổi tiệc sinh nhật mà bạn trai tôi và bạn thân tôi tổ chức diễn ra sinh động như thế, giả dối trước mặt tôi rồi tháo bỏ lớp nguy trang đó sau bức màn, mai mắn tôi lại biết được bộ mặt đó.

Tôi nổi danh là sát thủ nhưng chẳng ai biết mặt cả vì tôi đeo mặt nạ, với lại ai có thể ngờ sinh viên đại học lại là một sát thủ chứ. Tôi tên Trần Lan Anh tính tình nhìn vào thì nhu nhược yếu đuối nhưng bên trong tôi không ai biết cả, tôi giả dối với tất cả thật lòng với hai người nào ngờ.

Hôm sinh nhật của tôi.

Đáng lẽ không khí vô cùng vui tươi, hôm nay tôi đặc biệt vui vẻ vì bữa tiệc bất ngờ này, tôi không thấy Trương Minh bạn trai tôi nên tôi lên lầu tìm anh ấy lại cho tôi thấy một cảnh này.

Cô gái ăn mặc khiêu gợi quần lầy chàng trai, chàng trai say mê hôn ngấu ngiến cô gái, sau đó họ nói vài câu làm tôi chết đứng:

Trương Minh: "Em hôm nay đẹp thật đó, làm anh chỉ muốn cạnh em thôi"

Hà Lê: "Xì... anh dẻo mồm vừa thôi, anh đúng là đồ bắt cả hai tay mà"

Trương Minh xoa eo Hà Lê: "Anh chỉ yêu em thôi còn cô ta, xinh đẹp thật nhưng dạng đó anh chẳng thích, chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời anh chán rồi".

Hà Lê: "Sao anh không chia tay đi, em chán cảnh giả dối trước cô ta lắm rồi, vì muốn ở cạnh anh em mới tiếp cận cô ta".

Trương Minh tay không an phận sờ mót: "Cung yên tâm sớm muộn anh cũng bỏ cô ta thôi".

Hà Lê: "Ừ ư anh nói đó".

Tôi đứng ở ngoài nghe hết đặt sắc thật hóa ra tôi bị lừa sao, Haha thực nực cười, anh lợi dụng tôi ư tốt tốt tốt.

Tâm trạng tôi đang rất tốt mọi người biết không, tính cách tôi rất mạnh mẽ khi biết một sự thật thì tôi không bao giờ buồn mà luôn vui cho chính mình không bị lừa nữa.

Tôi bước ra sân thượng nhìn lên bầu trời đầy sao ý nghĩ chợt lóe, phải chi tôi rời xa được thế giới này tôi sẽ làm lại từ đầu, rời xa những lời lừa dối đó haha tôi thật hi vọng trời mang tôi đi.

Ông trời có lòng thương người tôi bị mang đi thật xa thật xa.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Xuyên không

A một cơn đau đầu dữ dội làm cho tôi chợt tỉnh, nhưng chẳng nhìn được gì chỉ thấy một khoảng mờ mịt tăm tối, tôi sao thế này sao lại thành ra như vậy tâm đau quá, sao nó lại đau đến thế. Tôi chợt nghĩ rồi cười chua chát, hoá ra những gì tôi trân trọng chỉ là giả dối sao thật không ngờ tôi lại có ngày này.

“hu hu hu nương nương người tỉnh lại đừng làm Lệ nhi sợ mà huhu”

“Gi thế nhi tiếng khóc sao, không chắc không phải chắc là ảo giác” tôi tự nói trong tiềm thức của chính mình, thôi thì mặc kệ cái ảo giác đó đi, tôi muốn nằm đây bình tĩnh suy nghĩ.” huhuhu.... nương nương, nương nương....” đúng là phiền thật không thể cho tôi khoảng không gian bình yên à, tức thật cái ảo giác gì mà dai dẳng đến thế.

Bên tai vẫn không ngừng vang lên tiếng khóc, quấy rối như thế thì ai có thể an tĩnh được chứ, tôi miễn cưỡng chớp chớp mi mắt nặng trĩu hé mở. Sau bao nhiêu cố gắng nỗ lực tôi cuối cùng cũng đã thành công mở mắt ra, nhưng tôi chỉ thấy mờ hồ có bóng dáng của một người nào đó ngồi cạnh thôi.

“nương nương người tỉnh rồi để Lệ nhi đi gọi ngư y đến, người chờ Lệ nhi” dứt lời thân ảnh đó cũng biến mất, để lại tôi một thoáng bất ngờ. Tôi chẳng hiểu cái chuyện tôi tệ gì đang xảy ra với mình, nương nương người lúc này gọi tôi là nương nương thì phải, không phải chứ. Tôi nhắm mắt lại một lần nữa, rồi mở mắt ra mọi vật lúc này đã rõ ràng hơn, không còn mờ hồ như lúc đầu, nhưng tôi lại bị sốc nặng khi nhìn rõ hoàn cảnh bấy giờ, một khung cảnh kì quái và lạ lẫm.

Cảnh bên ngoài thật là tôi sốc một chút, tôi thấy mình ở trong một căn phòng giống như căn phòng của các người thời cổ đại, từ cột đến gương đồng, bàn trang điểm, rồi nhìn đến y phục của chính mình điều làm tôi bất ngờ nhất là tôi hiện giờ không còn là mình, và tôi không rõ hiện giờ tôi là ai.

Đang suy nghĩ thì chợt ngoài cửa xuất hiện hai người đang hấp tấp chạy tới hình như cô gái là tiểu cô nương lúc này tên gọi Lệ nhi, con người còn lại chắc là người cô nương ấy gọi tôi. Sau đó họ làm gì nữa tôi mặc kệ, chỉ biết ngồi thất thần tới khi người kia rời đi còn lại cô gái kia và tôi, tôi mới thoát khỏi trạng thái suy nghĩ của mình nhìn cô gái kia.

Tôi quay sang nhìn người bên cạnh trong đầu một mảnh đau nhức. những điều tôi tiếp thu được chính là tôi không còn là tôi nữa, hiện giờ tôi là ai và hiện giờ tôi đang ở nơi nào, sự việc này tại sao lại diễn ra.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thân phận mới cuộc đời mới

Tiểu cô nương bước đến cạnh tôi nhưng về mặt lại rất dè dặt hỏi: “đại phu nói nương nương không sao sẽ nhanh khoẻ lại, nhưng nếu người cảm thấy không tốt cứ gọi nô tì, nô tì sẽ bẩm báo lên hoàng thượng dù gì người cũng là hoàng hậu không thể để mình xảy ra bất trắc”.

Lại một thông tin như trời giáng xuống tôi như hoá đá, tự dưng xuất hiện ở một nơi xa lạ đã không nói cái này lại trở thành hoàng hậu chẳng lẽ tôi lại có số kiếp cùng chung nam nhân với người khác không bao giờ tìm được hạnh phúc cho chính bản thân. Tôi lại nhớ những chuyện vừa xảy ra trong tâm vẫn cảm thấy đau lòng..

Lệ Nhi cảm thấy hoàng hậu trước mặt rất khác, khác với trí nhớ của mình trong lòng rất bồn chồn: "nương nương người sao vậy", tôi thoáng giật mình nhận ra mình đã gặp người một lúc nên điều chỉnh tâm tình, trấn định lòng mình rồi mới quay lại lần nữa hỏi lần nữa: "cô nương tên là lệ nhi đúng không”.

Lệ nhi ngay người rồi gật đầu nhưng sau đó lại kinh hoàng: “nương nương người không nhớ mô tì sao nương nương, huhu người đừng làm nô tì sợ”, tiểu cô nương bị tôi hỏi như vậy đã khóc rất thương tâm, tôi nhìn ra tiểu cô nương này thật lòng đối tốt với mình.

Tôi vốn không có người thân lại bị người mình tin tưởng phản bội nên bây giờ thấy có người lo cho mình thì cảm động vô cùng, nghĩ thế tôi bèn kéo tay tiểu cô nương đó lại trấn an: "đừng lo ta không sao chỉ tạm thời không nhớ được gì đầu óc còn rất mơ hồ”.

Tiểu cô nương bị tôi kéo tay càng kinh sợ hơn sắc mặt trắng bệch, tôi nhìn tiểu cô nương sợ mình như thế cũng mơ hồ đoán được người chủ trước kia của thân xác này đối xử với hạ nhân như thế nào., đúng vậy tôi đã xuyên không và hiện giờ tôi không còn là mình nữa tôi đã thành một người cổ đại.

“Đừng sợ ta sẽ không làm gì người chủ yếu ta muốn biết một số chuyện về mình thôi cô có thể kể cho ta nghe không” tôi dùng giọng điệu hết sức nhẹ nhàng hỏi chính là lúc làm sát thủ tôi không nhận ra mình có thể nói chuyện nhẹ nhàng như thế.

Lệ nhi bỏ vẻ mặt hoảng sợ bằng vẻ mặt không thể tin nhưng vẫn rất nhanh kể lại mọi chuyện cho tôi biết, tôi từ từ tiếp nhận thông tin vừa ngạc nhiên với tất cả thông tin vừa tiếp nhận, tôi biết được tên mình vốn dĩ họ và tên không khác biệt lắm chỉ có khác chữ lót là Lan nay đổi thành Lam... Trần Lam Anh.

“vậy trong cung có tất cả bao nhiêu phi tần” chuyện này tôi chỉ băng quơ hời cho biết

“Hậu cung chỉ có hoàng hậu, hoàng thượng vốn không muốn nạp phi sớ dĩ sớ dĩ...” Lệ nhi có vẻ do dự không nói tiếp.

“Sớ dĩ làm sao?”

Lệ nhi không dám nói sợ tôi nổi giận vì thế tôi trực tiếp đoán:“ sớ dĩ lập ta làm hậu là vì phụ thân ta cùng các triều thần ép buộc phải không”, đó là suy đoán của tôi nhưng khi Lệ nhi gật đầu thì tôi mới chắc chắn xem ra hoàng thượng này cũng không tệ lắm.

“được rồi cảm ơn người ta phải nghỉ ngơi có chuyện gì ta sẽ gọi” Lệ nhi rời đi tôi mới từ từ thanh tỉnh lại suy nghĩ về mọi chuyện một lần nữa, nếu cứ tiếp thu thông tin như thế tôi sợ đầu óc sẽ hỏng mất.

Trong phòng tĩnh lặng lạ thường tôi đang cố xử lý những thông tin lúc nãy thì bỗng đâu phát ra một giọng nói, tôi từ từ nhắm mắt nằm xuống giường chìm vào ảo cảnh, tôi thấy mình đi trong một màn sương cứ đi trong vô hướng rồi từ xa phát ra một giọng cười:“ ha ha ta đợi cô cũng thật lâu...”

“ai..” tôi cảnh giác nhìn về phía phát ra tiếng nói.

“ta là ai cô không cần biết ta đưa cô đến đây, và đến đây là số mạng của cô nó đã được định trước”

“cái gì là người đưa ta đến đây , vì sao cái gì là định trước”

“thiên cơ bất khả lộ, cô có thời gian một năm ở đây sau một năm có thể trở về chỉ sợ lúc đó cô lại không muốn về”

“Nói vậy tôi không còn lựa chọn khác sao”

“không có đây là số kiếp, để cô có thể thuận lợi sinh sống ta cho cô toàn bộ kí ức và một túi gấm, trong túi gấm sẽ xuất hiện 3 món đồ cô muốn có chỉ cần cô suy nghĩ về nó, nhiệm vụ của ta kết thúc tạm biệt”.

Làn sương biến mất tôi tỉnh dậy trong tay cầm chắc túi gấm đây là số mệnh đã không thể thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: sống lại và khởi đầu

Sự thật dù không muốn chấp nhận thì cũng phải chấp nhận, khó vượt qua càng phải kiên cường vượt qua Lam Anh thầm nghĩ rồi chột tỉnh tỉnh hẳn lên có cơ hội sống cứ sống vậy.

“Ôi trời ạ có cần yếu đuối vậy không, chỉ xoay nhẹ tay thôi mà lại đau như vậy..... sống làm sao với cơ thể suy yếu như thế này đây” Lam Anh thực hiện một vài động tác đơn giản và kết quả tay sắp lìa ra tới nơi rồi.

Cái đau làm con người ta thanh tỉnh hẳn, bị đau làm cho Lam Anh ý thức được thân thể này yếu ớt cỡ nào vì thế nàng trong lòng thầm ra quyết định.. suy nghĩ hiện tại của Lam Anh là:

“Yếu như vậy chẳng tốt chút nào phải rèn luyện thêm mới được, khi khỏe một chút kiếm gì đó để học sẵn tiện làm một ít độc phòng thân”..

Nghĩ là làm Lam Anh bèn quay sang Lệ Nhi, nhìn Lệ Nhi một cái sắc bén không rời dù chỉ một giây làm lệ nhi mồ hôi ròng ròng chảy, trong đầu là một mảnh bất an. Lệ Nhi sau có thể chịu nổi ánh mắt áp bức như vậy hoảng sợ quỳ xuống:

“Nương nương có gì sai bảo người cứ giao phó, người đừng nhìn Lệ Nhi như vậy rất áp bức người” lời lẽ của lệ nhi cũng rất thẳng thắn làm nàng khá vừa lòng, nhưng có một điểm làm Lam Anh không vui.

“Người gọi ta là gì, gọi lại cho ta xem”

“nương nương” Lệ Nhi ngay thơ gọi hai tiếng không cảm nhận có gì bất thường.

Nàng dùng sức kéo Lệ Nhi đứng lên rồi ra hiệu ngồi xuống, vốn nàng tưởng là Lệ Nhi sẽ từ chối nào ngờ nàng vừa dứt lời lệ nhi đã trực tiếp ngồi xuống có thể hình dung bởi 2 từ”” sáng khoái””.

“Lệ Nhi em bao nhiêu tuổi rồi”

“em 17 tuổi có việc gì không nương nương” chính Lệ Nhi dùng từ em thay vì từ nô tì để xưng hô làm bàn có hảo cảm với Lệ nhi hơn, nhưng 2 từ kia

nàng không thích.

“em có thấy kêu ta là nương nương rất già hay không, ta còn trẻ như vậy em lại nhỏ tuổi hơn ta chỉ bằng ta xưng tỷ muội đi”

“không được nương nương tha mạng trong cung em không dám làm càn đâu“..

Lam Anh suy ngẫm lúc lâu:“ thật sự là không dám gọi à, vậy ta chịu thiệt gọi em là tỷ tỷ có được không”

Lệ Nhi khóc không ra nước mắt trong lòng thầm bảo mình bình tĩnh không bị nương nương làm cho tức mà ngất đi:“ hai cách gọi đó có khác nhau sao, cách gọi trước còn đỡ cách gọi sau thì..... e là gọi xong chả còn mạng mạng về”

“Nương nương người làm khó nô tì”

Lam Anh hết cách với Lệ Nhi bèn lạnh lùng phun ra một câu:“ Em gọi ta bằng tỷ tỷ đó là mệnh lệnh“.

Lệ Nhi vẫn không dám gọi dùng bộ dạng đáng thương mở miệng:“ Nhưng...”

Lần này Lam Anh quả quyết đến cùng, khẳng định chắc nịch một câu:“ Mệnh lệnh của ta không có chuyện để người khác bác bỏ trừ khi....”, Lam Anh nói lắp lững rồi kéo dài hơi ra làm Lệ Nhi cảm thấy lo lắng hỏi:“ Trừ khi làm sao ạ?”

“Trừ khi người đó chết”

Nghe xong câu nói lòng Lệ Nhi cảm thấy từng cơn rét buốt thấm nghĩ:“ thay đổi rồi nương nương thay đổi rồi, quá ác độc quá cường đại và làm người ta sợ hãi“.

“Ngươi hiểu ta nói gì chứ”

Lệ Nhi gật đầu nghe theo dù sao nghe theo lệnh chủ tử cũng là bình thường, đâu có xem như là có tội từ đó về sau Lệ Nhi và một người nô tì nữa đều kêu Lam Anh là tỷ tỷ.

Lam Anh sau một thời gian gian quyết vấn đề xưng hô với Lệ Nhi xong rồi mới bắt đầu nói vào chuyện chính:“ Ta muốn nhờ em giúp ta một vài chuyện“,“ Tỷ cần gì cứ nói em sẽ đi làm dù gì chấp hành mệnh lệnh là nhiệm vụ của em” lần này Lệ Nhi xưng hô thoải mái nghe suông tai hơn.

“Em lấy giấy bút lại cho ta , ta liệt kê ra những món đồ cần mua”

Lệ Nhi nhanh chóng lấy giấy mực đến, sau đó đọc một tràng những đồ mình cần cho Lệ Nhi ghi. Lệ Nhi ghi chép xong thì đi ngay bởi vì tiền của cung đều do Lệ Nhi tiếp quản nên Lam Anh chẳng cần lo chuyện tiền bạc.

Sau Khi Lệ Nhi đi Lam Anh bèn vớ lấy cái gương trên bàn mà xem dung mạo hiện tại, dung nhan trong gương hơi tiêu tụy vẻ đẹp bị son phấn che mờ làm Nàng trở nên nhợt nhạt thiếu sức sống nhưng cũng nhìn ra trong gương là một thiếu nữ xinh đẹp dung mạo thì xem ra có bốn phần giống dung mạo trước kia của nàng nhưng sắc xảo đường nét hơn dung mạo lúc xưa.

Sau khi đã xem mình chán chê Lam Anh bắt đầu xếp bằng ngồi thiền an dưỡng cơ thể, vốn dĩ khi xưa nàng rất có hứng thú với võ thuật Phương đông nên cũng có tìm hiểu võ thuật cổ đại,, cộng thêm ở hiện đại chẳng biết cách tu luyện nội lực coi như đến cổ đại là một cơ duyên. Nàng vì đã có tập luyện thân thể rất nhanh thích ứng, nhanh chóng hòa mình vào không khí cổ đại.

Khoảng 2 khắc sau Lệ Nhi trở về trên tay là một đồng hồ mà Nàng liệt kê, từ lúc đó mọi chuyện bước qua một trang mới mà sắc hơn cho cả hai người.... Lệ Nhi cường hãn , Lam Anh là bá chủ của những kẻ cường hãn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: cuộc gặp gỡ với lão thái thái

Ba ngày trời qua nói dài cũng không phải là dài nói ngắn thì có vẻ rất khó chấp nhận được, Lam Anh đã ở trong đó ba ngày không ăn uống và cũng không có động tĩnh gì phát ra từ phòng, lòng Lệ Nhi như rơi vào chảo dầu gấp đến nỗi muốn xông vào xem bên trong có xảy ra chuyện gì không.

“Lộc cốc.... cách”

Cánh cửa phòng cuối cùng cũng được chủ nhân của nó mở , Lam Anh một thân bụi đất đầu tóc có chút hỗn loạn bước chân ra ngoài..... cuối cùng người cũng xuất hiện làm nổi lo lắng của Lệ Nhi giảm đi đáng kể.

Lam anh bước ra đã thấy Lệ Nhi trước cửa có chút bất ngờ, đang định tắm rửa một chút mà không biết ở nơi nào thật có chút khó khăn. Thời đại cổ

hữu này làm gì có nhà vệ sinh ngay trong phòng, chuyện gì cũng phải quần quẹo đi thật xa nghĩ lại cũng thấy thật hâm mộ những người nhẩn nhện được lâu như vậy.

“À Lệ nhi không ngờ em lại ở đây nha ta đang lo lắng không biết tìm em ở chỗ nào đây” Lam Anh bước ra khỏi cửa tiến đến gần Lệ Nhi.

“Có chuyện gì nương..... tỷ cứ việc sai bảo muội đi làm” Lệ Nhi theo thói quen định gọi nương nương chợt nhớ ra kịp thời đổi thành chữ tỷ cứng nhắc thật sự có chút lạ miệng.

“Em chuẩn bị nước tắm cho ta đi cả người dơ không chịu được nhân tiện chọn giúp ta một bộ y phục, loại nào cũng được... nhưng đừng quá cầu kỳ” là Hoàng hậu thời này cũng có một đặt quyền có thể sai khiến người, có cái khó chịu chính là ở đây không có bồn tắm chỉ có thể sử dụng thùng mà thôi không thấm mĩ chút nào.

“À vậy người muốn y phục màu gì đỏ cam xanh hay tím... loại mỏng như thế nào ạ” Lệ Nhi rãnh rỗi liệt kê các màu sắc nghe mà rối rắm.

“em cứ chọn đại cho ta một y phục trắng được rồi đừng có nhiều lớp quá nóng chết ta” lam anh thầm nghĩ mà đau đầu những màu kia thật lòe lẹt, rồi nghĩ nghĩ Lam Anh thấy một chuyện còn trọng đại hơn: “y phục cổ đại đúng thật rất rườm rà, đối với một người hiện đại có tính cách như nàng váy còn không mặcchủ yếu thì chỉ qua quần cổ cao áo thoải mái giờ mặc y phục cổ đại đã mặc váy lại còn cả đóng lớp quần áo thật rất phức tạp”.

Lệ Nhi giật mình rồi nhanh chóng đi chuẩn bị trong lòng thầm nghĩ “nương nương thay đổi rồi chuyện này nghĩa là nhi? màu trắng không phải là màu cấm kị của nương nương sao.... nhớ lúc mới vào cung nàng có nghe lời đồn có một nô tì không biết chuẩn bị y phục cho nương nương nhưng lại chọn màu trắng kết quả là nàng ta bị đánh thừa sống thiếu chết.... haizza lời đồn không thể tin nha”.

Nửa khắc sau Lệ Nhi trở lại nàng nhìn thấy Lệ Nhi bước đến mà vô cùng thắc mắc “chỉ có một bộ y phục cần phải tìm lâu đến thế sao, mười lăm phút nha thật là chậm chạp”, Lệ Nhi thấy ánh mắt ngờ hoặc của nàng bắt đầu đi giải đầu lúng túng: “Tỷ đừng nhìn muội như vậy chứ, y phục của tỷ rất nhiều nha nhưng kiểm y phục màu trắng thì thật là khó muội phải lục tung cả căn phòng mới tìm ra được y phục cho tỷ đó”.

Lam Anh chỉ biết cầm nín nói gì đây khi lỗi là ở chính thân thể này.

Sau một khắc thay đồ với vấn tóc lam anh đến cả sức cũng không còn, đồ nhiều lớp rắc rối thì không nói gì đi đến cả tóc cũng dài như vậy.... hiện đại mà cắt đem bán không khéo thành một người giàu có nha. Đúng là sát thủ không bằng quy củ cộng sự cổ hủ đến cả Lam Anh là một người rất thoải mái trong chuyện cuộc sống hằng ngày cũng cảm thấy áp bức bức mình.

Lam Anh thầm thở với lòng khi nàng cường đại nàng sẽ tìm cái tên đưa ra những quy củ này xử lí.

Lệ Nhi sau khi giúp nàng thay y phục theo quy củ là phải lui xuống nhưng nàng đã gọi Lệ Nhi trở lại nói: “Em đi dạo cùng ta một chút ở trong phòng lâu ngày cũng thật khó chịu” thật ra là Lam Anh muốn đi tìm hiểu một chút tình hình về nơi sống mới thôi. Bỗng từ đâu có một nô tì khác chạy lại dâng đáp tương xứng với Lệ Nhi nhìn cũng khoảng bằng tuổi Lệ Nhi.

Tiểu cô nương thấy nàng vội quỳ xuống bộ dạng run rẩy sợ sệt: “Nương nương tha mạng... nương nương tha mạng nô tì gần đây sức khỏe kém nên không thể bên cạnh chăm sóc người hôm nay nô tì mới biết tin đến đây thỉnh tội” Tiểu cô nương sợ sệt chuẩn bị nghênh đón cơn giận của nàng nhưng một lúc sau chỉ nghe nàng lên tiếng: “Người là Tuyết Nhi?” nàng cũng chỉ phỏng đoán bởi những ấn tượng sót lại của thân thể này.

Tuyết Nhi vẫn quỳ đó vô thức gật đầu, nàng nhìn Lệ Nhi rồi nhìn sang Tuyết Nhi thầm nghĩ ‘Bọn họ đều là người của cổ thân thể này sao, chắc chắn bị đối xử rất tệ mới sinh ra bài xích’.

“Lệ Nhi em đỡ Tuyết Nhi đứng lên đi, ta không trách phạt em ấy đâu” Quay sang nhìn Lệ Nhi cùng Tuyết Nhi Nàng bỗng trầm giọng nói: “từ nay về sau ta sẽ đối tốt với hai em chúng ta xem nhau như một gia đình mà đối đãi ta sẽ là tỷ tỷ của hai người” song nhi ngây người sau đó nở một nụ cười âm áp trong lòng thầm nghĩ “Nương nương bây giờ tốt thật”.

Lam Anh cũng cười nhẹ, đây cũng là nụ cười đầu tiên trong cuộc đời nàng.

“thôi chúng ta đi dạo nào”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tiếp

Đi tới 1 cái hồ đầy sen nàng thích thú ngắm nhìn từ nhỏ nàng đã rất thích sen ngắm 1 lúc lâu nàng mới để ý song nhi (lệ nhi + tuyết nhi) còn ở phía sau nàng, nàng quay sang bảo bọn họ đi trước để nàng ở đây một chút thư giãn. song nhi dạ rồi lui đi sang nơi khác để nàng ở đây 1 mình.

Đang ngắm nhưng bông sen thơm ngát thì phát hiện sau lưng mình có 1 người, nàng hoảng hốt quay đầu lại bây giờ trượt mặt nàng là 1 khuôn mặt già dặn, chững chạc, mặt có vài nếp nhăn nhưng cũng không thể che dấu được vẻ đẹp, chắc hẳn khi còn trẻ là 1 mỹ nhân.

Người đó bước đến bên cạnh nàng,ngồi xuống:

-cháu rất thích sen sao.

-vâng ạ

-Nó thật đẹp đúng không ?

****Gật gật****

Rồi bà quay sang hỏi nàng sẵn tiện đáng giá nàng từ trên xuống dưới.

-cháu sống ở trong cung à.

****gật gật****

-cháu tên gì?/cháu tên lam anh ạ

-cháu có biết ta là ai ko?/

****lắc đầu****rồi nhìn bà từ trên xuống dưới trang phục thanh tao cao nhã chắc là người quyền quý(nàng nghĩ)

-ta là thái hoàng thái hậu của đất nước này.

Nàng nghe câu nói của bà hết hồn vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Hoàng thái hậu thấy thế đỡ nàng lên bảo nàng không cần hàng lễ,bà rất thích người con gái này (trang phục đơn giản nhưng cao quý,khí chất vương giả ,khuôn mặt tự nhiên không son phấn như những người phụ nữ khác,tính tình hiền hòa dễ chịu lại còn rất biết kính trọng người lớn tuổi).

Nàng tuy e sợ nhưng thấy thái hoàng thái hậu khá hiền nên rất nhanh lấy lại vẻ tự nhiên trò chuyện cùng bà.Hai người trò chuyện rất hợp ý nhau họ nói chuyện đến tận xế chiều.Thấy trời không còn sớm nàng tạm biệt thái hoàng thái hậu rồi ra về,trước khi đi bà con bảo nàng tới Từ Ninh Cung chơi với bà nàng vui vẻ đồng ý.

Hôm nay tâm trạng nàng rất vui nên thông thả về chỗ ở của mình không còn để ý đến song nhi đang ở đâu, nàng đâu biết rằng có chuyện không hay xảy đến cho hai nha đầu kia càng không thể tha cho ai đánh người của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Dạy võ cho song nhi

Nàng về tới Điện Trung Cung đã thấy song nhi đứng trước cửa đợi nàng,hai người cuối đầu xuống ko dám ngẩng đầu lên.Nàng thấy hai người là lạ mới cất tiếng hỏi:

-hai người ko sao chứ,ngẩng đầu lên cho ta xem nào.

-song nhi vẫn cuối đầu xuống ko có dấu hiệu ngẩng lên.

Nàng đưa tay nâng đầu lệ nhi và tuyết nhi lên cảm thấy tức giận:

-Ai làm mặt 2 e ra như vậy.Khuôn mặt của 2 người sưng húp bầm tím trong rất thương tâm

-Nàng tức giận hỏi “hai e làm sao vậy.

Hai nàng lấp bắp “tiểu t...i...ề..u thư e..e“..nói “e sợ ý làm dơ váy tiểu Hồng nên ..nên.”dừng ta hiểu rồi bọn chúng đánh 2e phải ko?thật to gan dám đánh người của ta bọn chúng là ai chứ”

Quay sang hỏi song nhi “2e có mún trả thù hk“.song nhi do dự(lúc trước tiểu thư ko coi các nàng ra gì nên bọn họ ý thể hiếp người,bây giờ thì khác rồi có tiểu thư bảo vệ các nàng ko cần gì sợ người khác nữa.

“nhưng bọn e sợ,tiểu hồng là nha hoàn thân tín của đại tiểu thư mà đại tiểu thư là người mà tam vương gia sủng ai nhất nên bọn e ko dám ạ”

-”kuk ko nhắc chắc nàng cũng quên mình có 2 tỷ tỷ Lam Nhu ư nàng ko sợ ả, nhưng cũng ko thể đòi lại công bằng cho 2 người bọn được, rồi lần sau họ lại bị ức hiếp nữa rồi sao nàng phải dạy cho 2 nàng 1 ít bản lĩnh mới được”

Nàng quay sang hỏi song nhi “thế 2e có mún trả thù hay ko “.

lệ nhi và tuyết nhi nhớ mình bị bọn họ ép bức lâu ngày nay có cơ hội trả thù liền gật đầu. Nàng rất hài lòng với biểu hiện của 2 người.

-”zậy từ nay về sau ta sẽ dạy cho 2 em 1 ít võ và y thuật phòng thân các e có đồng ý ko“. Hai nàng gật đầu đồng ý.” được từ ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu“.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: luyện tập

Ngày hôm sau nàng bắt đầu luyện tập cho song nhi:

-”ko đúng phải như vậy“.

-”sai rồi như thế này mới đúng”

-”tay để ở trước”

-”lại sai nữa rồi làm lại”

-”tốt đúng rồi”

-”phải như thế chứ”

-”giỏi lắm 2e luyện tiếp đi”

.....

Tây viện Điện Trung Cung 1 loạt âm thanh vang ra, kế tiếp là 1 chuỗi im lặng.

.....

Ở 1 nơi khác có 1 nam nhân cương nghị đang đứng đó:

/1 hắc y nhân xuất hiện/

-”Động tĩnh bên kia thế nào”

-”bên kia ko có động tĩnh gì đáng ngờ, hoàng hậu chỉ đi dạo quanh ngự hoa viên khoảng thời gian này chủ yếu là ở trong phòng ko có ra ngoài. Có 1 điều lạ là từ khi hoàng hậu bình phục thì tính tình thay đổi hẳn điều này rất kì lạ”

-Người giấu mặt trầm ngâm 1 lúc rồi nói tiếp: “tạm thời ngừng theo dõi nàng, người bây giờ hãy chú ý hành động của Trần thừa tướng và tam vương gia như thế nào”

-Hắc y nhân “Vâng” rồi biến mất. Người giấu mặt cũng rời đi

.....

Quay lại Điện Trung Cung*-*

Sau khi chỉ dạy cho lệ nhi và tuyết nhi xong nàng để bọn họ ở đó luyện tập, còn mình thì luyện võ mà sư phụ đưa cho. Nhớ lại chuyện báis sư của nàng làm nàng còn thấy tung tức.

~~~~~hồi tưởng~~~~~

-3 hôm trước lúc nàng đang luyện võ ở tây viện, bỗng dưng có 1 lão ngoan đồng xuất hiện bảo nàng rất có tư chất nên nhân nàng là đệ tử. Nàng còn chưa hiểu ra vấn đề gì xảy ra thì lão ngoan đồng quảng cho nàng 2 cuốn sách rồi biến mất.

~~kết thúc hồi tưởng~~

Nàng lấy 2 cuốn sách ra xem thì mới biết 1 cuốn luyện nội lực, cuốn còn lại là PhụngLoanTĩnh.

(chắc là bí kíp gì đó)

Nàng vừa luyện tập võ xong lại chỉ dạy võ công và y thuật cho Lệ Nhi, dạy võ công và độc thuật cho Tuyết Nhi, bọn họ rất có tài năng và kiên trì luyện tập nên chỉ có nửa tháng họ đã kế thừa hơn được phân nửa võ công và y thuật của nàng.

--Nàng đã luyện xong nội công và PhụngLoanTĩnh xong.

--song nhi đã thừa kế được nửa bản lĩnh của nàng nhưng còn thiếu 1 thứ (thiếu gì chấp sau biết)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thích khách

Loa loa loa loa chương này nam chính xuất hiện nha, nóng hổi vừa đọc nha.

5 Ngày sau~~

Trong cung truyền đến tin tức (thái hoàng thái hậu bị bệnh nặng, thái y bắt mạch nhưng không tra ra bệnh gì).

Tin tức đó lọt vào tay nàng, thái hoàng thái hậu sao nghe có vẻ rất quen đã gặp ở đâu rồi nhỉ (hà quen mới lạ trí nhớ gì kém thế).

-Sau 1 khắc suy nghĩ nàng hét lên nàng hét lên làm cả căn phòng rung động với tiếng hét ư ư là nệm nhẹ của nàng (đúng rồi nệm nhẹ đến nỗi nhà tóc mái, cột đình nứt nẻ có ai thấy nệm nhẹ ư không).

-Nàng vỗ tay cái “bốp” nghĩ:-”lão bà gặp ở hồ sen sao không nói nàng cũng quen bà bà luôn, mấy hôm nay bận ư không đi thăm bà được nhân tiện hôm nay đi thăm hỏi luôn”

-Lúc nàng mãi mê suy nghĩ thì song nhi bước vào:

-”tỷ tỷ có chuyện gì sao hét lớn dữ vậy”

-”hà có gì hai e chuẩn bị đồ chúng ta đi TừNinhCung”

Tuy hai người họ không biết tại sao nàng lại tới đó nhưng cũng không hỏi gì nhiều, họ rất hiểu tính của nàng khi thích người khác nhiều lời đi chuẩn bị.

~~TừNinhCung

Nàng bước ra khỏi kiệu bước vào trong không ai ngăn cản nàng vì ai cũng biết nàng là hoàng hậu tuy không được sủng ái nhưng cũng không thể xem nhẹ.

Bước vào phòng của hoàng thái hậu thấy thái y đang bắt mạch tay còn rung rung kể bên có người đàn ông khoảng 23-24 tuổi, mặt áo vàng kim tạo nhã, họa tiết thiêu hình rồng chỉ có hoàng thượng mới được mặc. Nét mặt cương nghị tuấn tú lạnh nhạt mê người làm nàng nhưng thở trong 1s sau đó khôi phục bình thường.

Người đó cũng đánh giá nàng từ trên xuống dưới khuôn mặt thanh tú, mày liễu, môi hồng nhỏ chúm chím, nước da trắng.

bach y là lướt phiêu diêu trong như tiên giáng trần làm hắn ngẩn ngẩn quên thở.

-Sau nàng nhìn ngẩn để thỏa mãn cơn mắt xong thì nàng cuối đầu hành lễ với hắn (nói hành lễ cho xóm zị thôi chứ nàng chỉ gật đầu với hắn 1 cái nói 1 chữ “chào” z thôi, hoàng thượng thì sao nàng đâu có sợ).

-Bọn nô tì há học mồm với thái độ của nàng, còn bọn thị vệ thì đứng cầu nguyện cho nàng (cầu nguyện chỉ z ta).

-Hắn cũng khác sốc với thái độ hồ hững của nàng. Lúc trước nàng mà gặp hắn là xong vào nịnh nọt nũng nịu làm hắn thấy vô cùng kinh tởm bây giờ thay đổi 180°. Nhưng bây giờ cũng không có tâm trạng quan tâm đến những nghi lễ nữa bà nội hắn đang bị bệnh nên giờ hắn rất lo lắng.

-Nghe trong phòng mình có tiếng nói thái hoàng thái hậu mở mắt, nhìn thấy nàng bà vui mừng nói:

-”Anh nhi con đến thăm ta sao”

-”vâng ạ”, “bà thế nào rồi”.

-”ta ko sao”, nhìn sang hấn hỏi”con cũng đến đây thăm ta sao”

-Hấn đi đến bên bà hỏi thăm sức khỏe của bà thế nào rồi quay sang hỏi thái y:

-”tình thái hoàng thái hậu ntn có tra ra bệnh gì ko”

-Thái y quỳ xuống mặt tái xanh”khỏi bẩm hoàng thượng thần vô năng ko tra ra bệnh gì”

-”Hấn thốt ra 1 chữ”chéch”

-Thái y mặt tái hơn”xin hoàng thượng tha tội”liền tục dập đầu. Thái hậu định mở miệng khuyên hấn, nằng đã nhanh nhẩu nói”khoan để ta xem cái đấy”.

-Nằng bước đến bên bà cả căn phòng trầm lặng các nôti, thái giám nhìn nằng như quái vật”

-”hoàng hậu có bị gì ko nhĩ, thái y giỏi nhất nước còn ko tra ra bệnh còn nằng hazz” suy nghĩ của mọi người.

-hấn cũng bất ngờ nhưng cũng ko nói gì. Nằng bước đến cầm tay bà xem mạch rồi hỏi 1 tràng:

-”Người thường xuyên chống mặt”.

-”đầu đau như búa bổ khi trời lạnh”

-”ăn ko ngon thường mất ngủ”

..vv....

Đáp án chỉ có 1”đúng vậy”

Mọi người cả hấn rất bất ngờ vì những câu nói của nằng. Nằng ko nói gì thêm chỉ lấy trong tay áo 1 loại thuốc cho bà uống ko nói gì thêm.

-được 1 lúc nằng nói thêm, bà cố gắng tịnh dưỡng 2 ngày sẽ khỏi. Rồi từ biệt bà cùng song nhi ra về trước sự bất ngờ của mọi người.

-Nằng vừa bước ra khỏi cửa thị vệ ngoài cung đã ka lớn “có thích khách”, “bất thích khách”. có 1 bóng đen đang chạy về hướng của nằng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Kẻ đứng đầu của tên thích khách

Tên thích khách chạy về hướng của nằng, bọn thị vệ chạy phía sau đuổi bắt tên thích khách đó:

-”đứng lại, đứng lại”. Bọn thị vệ vừa đuổi vừa la lớn

Tên thích khách đang chạy thì thấy ở phía trước thấy nằng, hấn tưởng nằng là phụ nữ chân yếu tay mềm (làm chết) nên túm lấy nằng kẻ dao vào cổ nằng uy hiếp.

Nằng cũng mặt kệ hấn nắm làm gì thì làm dù sao hấn cũng sắp chết nên nằng ko chấp nhất.

-Thấy ở ngoài có tiếng động lạ hấn (hoàng thượng) đi ra ngoài xem thử gặp khung cảnh làm hấn khá bất ngờ:- nằng bị tên áo đen kẻ dao vào cổ, thị vệ quay quanh ko động thủ, lệ nhi và tuyết nhi đứng 1 bên xem kịch.

Hấn vừa xuất hiện bọn thị vệ và song nhi liền quỳ hành lễ.

-”thả ta đi nếu ko ta giết nằng” tên áo đen la lớn.

Hấn mặt lạnh đảo qua tên đó rồi nhìn vào nằng, hấn khá ngạc nhiên với biểu hiện của nằng, nằng ko có 1 tia nào hoảng sợ bộ dạng của nằng làm người ta lầm tưởng người bị uy hiếp ko phải nằng.

Hấn cũng khá ngạc nhiên với thái độ của song nhi bình tĩnh khuôn mặt của 2 người vô cùng bình tĩnh còn trung ra bộ mặt xem kịch zui nữa. Chủ tử bị bắt mà họ lại như thế chẳng lẽ nằng đối với nôti rất tệ sao (lầm to rồi xem đi rồi biết Du ca/Du Ca để xem)

Bọn thị vệ thừa với hấn về chuyện thích khách hỏi có cứu nàng ko dù gì cũng là hoàng hậu mà. Hấn định nói gì đó nhưng lệ nhi đã quỳ xuống thưa với hấn, hấn bất ngờ vì tưởng lệ nhi cầu xin hấn cứu nàng ai ngờ:

-”Xin hoàng thượng đừng manh động ty tỷ sẽ tức giận, đợi tí nữa nôi nùm xem kịch hay ạ”

-”ty tỷ nguoi là...”

Hấn chưa nói hết câu thì nàng đã nói, các người im lặng jùm 1 chút coi, quay sang tuyệt nhi:

-”e rót 1 ly trà cho tên áo đen này đi người ta ko phải người thường đâu là thuộc hạ của phụ thân ta đó“.

Hấn ngạc nhiên nàng nói thẳng thừng như z sao, hấn chưa hết ngạc nhiên thì nàng nói tiếp”nguoi nùm đi hành thích người khác cũng phải có kinh nghiệm chút chứ đem lệnh bài của phủ thừa tướng theo làm gì để người ta biết nguoi là ai à, còn nữa nùm giết hấn(chỉ tay vào hấn) chọn sát thủ cấp 4 chưa chất giết được các nguoi quá xem thường hấn rùi).

Nói 1 tràng xong rùi nhìn quanh ai cũng bắt ngờ về nói của nàng kể cả hấn có cần thẳng thắn như vậy ko.

Tên sát thủ đồ mờ hôi hột tức giận định ra tay với nàng, hấn thấy vậy định giúp đỡ nhưng hấn chưa động thủ thì tên thích đã ngã ra đất trên có 1 vết máu nhỏ(ai giết chắc ko cầm mình nói).

Mọi người thoáng sững sốt chẳng hiểu gì duy chỉ có 3 người biết chuyện xảy ra. Hấn há hốc mồm[hấn ko nhìn nhầm chứ hành động lúc này của nàng quá nhanh liệu hấn có hoa mắt ko, ko thể nào có thể là hấn hoa mắt thôi sao có thể là nàng được].

Trong lúc hấn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì nàng đã cất giọng nói”chơi ko zui zì hết” song nhi gật đầu tán đồng. Mọi người “xiu”[có ai thấy nữ nhân như vậy ko chơi ư, trò này nguy hiểm à nha](ai muốn chơi trò này đang kí nào/ em em em* giờ tay* hk đang kí nha/ con rãnh).

Nói rùi ba người hướng về điệp trung điện đi tới.

Giới thiệu về cấp bậc sát thủ

+Cấp 1(sơ cấp)mới gia nhập vào làm sát thủ cấp bậc thấp nhất

+Cấp 2(trung cấp)cao hơn sơ cấp 1 bậc trình độ cao hơn sơ cấp, được quyền chỉ huy sơ cấp

+Cấp 3(cao cấp)mạnh hơn 2 cấp trước được chỉ huy 2 cấp trên.

+Cấp cuối chủ của tổ chức sát thủ trình độ cao nhất được mọi người trong ban tín nhiệm phục tùng(nhận võ ko nhận người).

Ghi chú:sát thủ hôm nay đến là cấp trung.

Bốn tổ chức sát thủ lớn:

1 Bạch Long Sát(hấn)

2 Phụng Tiêu sát(nàng)

3 Tinh Phi sát(tam vương gia)

4 Khúc Hồn sát (tiết lộ sau)

Chương sau sẽ nói về quá trình thu phục Phụng tiêu sát của nàng liệu có đơn giản ko.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: ĐIỀU TRA

Nàng hướng đi về cung của mình. Từ lúc rời khỏi từ ninh cung nàng thay đổi trở lại bình thường ko còn lạnh như băng nữa.

Tôi noi nàng nhảy lên tháp nằm li ỏ đó than vãn:-”chán wá chán wá đi”. Bỗng nhiên nàng nhớ đến tên sát thủ lúc này sắc mặt liền tươi lên”sao ta ko nghĩ ra sớm nhỉ ở cò đại cần có cái này, sơ sẩy thế nhỉ. IQ của ta đang bị giảm trầm trọng“.

Nói là làm nàng kêu tuyệt nhi và lệ nhi vào.”Tuyệt nhi song nhi có việc mau vào đây đi”nàng nói vọng ra.Kết thúc câu nói tuyệt nhi và lệ nhi đã có mặt trong phòng nàng.

“có chuyện gì vậy tỷ”

“ta cần 2 muội làm 1 chuyện,cụ thể như thế này:-----@&%@##@%##%&%-----

----%&@%&%#-----.

Nàng sờ ra 1 tràng làm hai người lệ nhi và tuyệt nhi ngu ngơ luôn(đến cả tác giả còn ko biết nàng nói gì mà).Sau 1 hồi suy nghĩ hai người bọn họ mới gật đầu biểu thị hiểu được rồi ko nói gì cất bước đi.

Chiều hôm đó hai người họ trở lại:

Cốc cốc cốc

-”vào đi”người trong phòng nói vọng ra.Mở cửa ra hai người đi vào”sao rồi có gì vui hay ko nói cho ta biết đi”người trong phòng cũng chính là nàng nói.

“ko biết tỷ nghe tin này có vui ko à”lệ nhi tíu tít

“tin j z e nói nhanh đi”

“ukm bọn e điều tra được là trên giang hồ hiện nay có tổ chức đang mở đại hội giao đầu tìm cát chủ mới cho họ,thay cho cát chủ đời trước củ họ”lệ nhi từ tốn nói.

-”có điều tra ra tổ chức đó tên gì ko?,cát chủ đời trước là người ntn không?”nàng nghiêm túc hỏi.

-”bọn e biết được tổ chức đó tên/PHỤNG TIÊU SÁT/ cát chủ đời trước là 1 người võ công siêu quần được nhiều người kính trọng,được mệnh danh là Tiêu hồn thánh ai mà đắc tội với người này chỉ có chết“.

-”Nếu vậy thì tại sao lại mở hội đầu giành chức tân cát chủ”

-”nghe nói là người cát chủ đời trước mún rửa tay gác kiếm rút khỏi giang hồ”lệ.nhi nói.

-”vậy sao ta biết rồi mà ngày nào tổ chức”

-”ngày mai sẽ bắt đầu”

-”ukm ta biết rồi ta mún nghỉ ngơi 2e ra ngoài trước đi.

(tập này nc hơi nhiều tập sao sẽ hành động nha)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chiến đấu giành chức cát chủ

Khi song nhi(lệ nhi và tuyệt nhi)đi ra khỏi phòng,nàng mới thở dài 1 hơi rồi jk ngủ.(tối ngày chỉ biết ngủ)

Buổi sáng hôm sau.****

Nàng được song nhi gọi dậy bằng biện pháp đặc biệt đó là”khua chiêng đánh trống”làm những chú chim đứng hót trên cây bầy tán lạn,vậy mà nữa khắc sao nàng mới tỉnh giấc.

Nàng lò mò ngồi dậy cặp mắt mờ màng mông lung,gọng nói thì ngáy ngủ hỏi:

-”hai e làm gì vậy hk cho ai ngủ ak”

-”Nếu tỷ tỷ hk tỉnh thì chức cát chủ mất ránh chịu ,tụi e hk biết gì đâu nha lúc đó đừng trách tụi e hk nhắc nhở nha”lệ nhi giọng nói ngây thơ vô tội.

-”ừ chứ cát chủ thì liên quan gì tới ta để yên ta.....(Giọng nói nàng ngừng lại khi nhận ra vấn đề).

Nàng phóng nhanh xuống giường,hành động của nàng làm song nhi sửng sò,sau đó nhìn nàng như sinh vật lạ. Thấy song nhi nhìn chằm chằm mịk nàng hỏi

-”2e sao zậy”

-”tỷ...tỷ...đang mặt zì thể”tuyệt nhi lấp bắp

-”thì đồ ngu thui mà,mà 2e bị zì thể”nàng thành thật tl.

-”ờ ..hk có zì e chi sóc 1chút thuj”lệ nhi.

-”ta jk chuẩn bị đây”

2khắc sau nàng bức ra khỏi phòng,nữ cái nam trang dịch dung thành người xa lạ.Nàng bước ra làm song nhi sững sờ,trước mặt hai người là 1 vị công tử khuôn mặt đào hoa yêu nghiệt,làm 2nàng bị hút hồn.

-”2e nhìn zì zậy đi nhanh thui”

Song nhi sao 1hồi ngờ ngác rồi bùng tỉnh vận khinh công cùng nàng li khai khỏi cung,trả lại cho nó sự im lặng vốn có.

*****/*****/*****/

Ai cũng thấy biểu tình của song nhi lúc sáng và lúc này rất lạ pải hk ,mjk sẽ gt cho mấy pạ hiểu:

-nàng là người hiện đại nên ăn mặc cực kì thoải mái và trang phục nàng mặt lúc sáng là,tóc xõa dài,nàng mặt 1chiếc quần short đc cài tiến,áo thì cực ngắn nói chung là rất ư gợi cảm(đó cũng là trang phục nàng thiết kế lúc chán).

Còn biểu tình lúc này của 2người bọn họ cũng chẳng có zì lạ:Nàng bước ra cửa vớ bộ nam trang nhìn vô cùng tuấn đật,dịch dung làm tăng sự yêu nghiệt cho khuôn mặt ,tóc búi cao cầm quạt phe phẩy làm người ta mê đắm ko rời.

*****/*****/*****/

Khi gần tới Phụng tiêu sát nàng dặn song nhi 2e hk đc kêu ta là tỷ tỷ nữa kêu ta là Tiêu Giang công tử nha,các em nhớ lấy.

Đi đến Phụng tiêu sát nàng và song nhi bước vào điều cái nam trang nha.Bước vào nàng choáng ngợp ở đây là 1không gian rộng lớn 2bên võ đài kín mít người.Sau 1khắc có người bước ra tuyên bố,cuộc tỉ thí bắt đầu và lượt lệ tham gia tranh chức cát chủ.

Tham gia tranh chức các chủ có 10người,và chia làm 5cặp thi đấu

1Tư Đồ Kiên-Hán Xâm

2Hiên Viên Chính-Triệu Khanh

..

..

..

5Tiêu Giang Công tử-Kim Thiếu Bách

Đây là kq bốc thăm và các tuyển thủ chuẩn bị thi tài.Từng cặp từng cặp thi đấu xem khá nhợt nhạt,và cặp cuối cùng là nàng và Kim Thiếu Bách.

Trận đấu bắt đầu trước tuyên bố của người chủ trì.Bắt đầu Kim Thiếu Bách ra đòn tấn công liên tục,còn nàng chỉ nhõn nhờ đỡ đòn hk xem đòn đánh của hắn ra zì.1'..2'.....3'.....4'...1 canh giờ hắn vẫn đánh nàng thì vẫn bình đờ hắn thấm mệt còn nàng vẫn bình thường.

Hắn tức điên lên ra chiêu mạnh hơn,còn nàng thấy đã chơi đủ ra một chiêu cuối cùng làm hắn vắng xa 10m và tấp đất trong êm đẹp.Kq cuối cùng nàng thắng hk cần tốn sức.Trận 2,3diễn ra trong chán nản và trận cuối cùng chỉ còn nàng và nàng phải đấu với 1 cao thủ trong cát đó là Vô ảnh.

Vô ảnh là người lợi hại nhất sau cát chủ đòi trước.

Hắn bước ra với vẻ mặt lạnh băng cúi chào,nàng cũng lạnh băng chào lại cả khán đài im thin thích khi cảm nhận được hàn khí của 2người.Trận đấu bắt đầu đối phương động thủ trước dùng song chường về phía nàng,nàng nhanh tay tránh né,nàng di chuyển nhanh đến chỗ hắn dùng quyền cước lên người hắn,trận đấu bắt đầu vô cùng gay cấn,hk phân thắng bại cả 2đều thấm mệt,sau hồi lâu nàng cũng tìm ra điểm yếu và chiêu thức của hắn ra đòn mạnh vào điểm yếu đó sau hơn 100chiều nàng cũng đã thắng chiến thắng thuyết phục.

Giọng của người tuyên bố vang lên:Cuối cùng ta đã có người kế thừa chức cát chủ từ nay” Tiêu Giang Công tử là cát chủ của Phụng tiêu sát đời 13”

Nàng bước lên nhận lệnh bài tượng trưng cho cát chủ lệnh bài quyền lực có thể sai khiến mọi người do chính tay lão Cát chủ trao tặng.

Và mỗi thứ chỉ mới bắt đầu từ giờ phút này.www.EbookFull.Net

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Rắc Rối lại đến

Mình sẽ tạm thời đóng lại sự việc Phụng Tiêu Sát, giờ mình sẽ nói đến rắc rối hình thành trong cung.

Sau khi đã có được chức các chủ, cuộc đời của nàng trôi qua trong bình lặng nhưng ai ngờ là nó chỉ im lặng trước khi dậy sóng.

Và 1 ngày nắng đẹp, những tia sáng chiếu xuống chan hòa soi sáng lên khuôn mặt đang say ngủ của nàng, làm cảnh tượng này đẹp biết bao nếu không có tiếng la của lệ nhi.

“Tỷ tử mau tỉnh, trong cung truyền đến 1 đạo thánh chỉ cần tỷ tử ra tiếp nhận kìa” lệ nhi vừa nói vừa lay người của nàng.

Nhưng nào vẫn vậy vẫn ngủ như chết không chịu tỉnh. Hết cách lệ nhi bèn bảo tuyết nhi vào cùng trang điểm thay y phục cho nàng, còn nàng thì vẫn trong trạng thái ngủ hệt chết.

Khi chuẩn bị xong xuôi cho nàng song nhi dìu nàng ra ngoài tiếp chỉ. Tô công công đã đứng trước cửa đợi nàng rất lâu, về mặt của tô công công nhăn nhó cho thấy sự mất kiên nhẫn của ông. Khi thấy nàng được song nhi dìu ra ngoài về mặt ông giãn ra trong nhu hòa hơn.

Song nhi đỡ nàng đứng đó và lấy lý do sức khỏe nàng không được tốt để khỏi quỵ nhận thánh chỉ, vì họ biết nàng không thích quỵ trước ai. Tô công công tỏ ra thái độ khó chịu vì nàng không quỵ tiếp chỉ, nhưng ông cũng mừng nhanh chóng truyền chỉ rồi còn về hầu hạ hoàng thượng nên ông đành truyền chỉ luôn, khi Tô công công đã truyền chiếu chỉ xong thì nàng mới tỉnh từ trong giấc ngủ của mình mở cặp mắt mơ màng nhìn quanh nàng hệt biết mình đang làm gì, nàng chỉ nghe tiếng hối thúc của song nhi kèn nàng nhận cái cuộn giấy vàng vàng ấy mà nàng cũng chẳng biết là gì chỉ nhận bừa cho xong.

Lệ nhi tuyên Tô công công đi khỏi cung, nàng nhìn theo họ mà chẳng hiểu gì, quay sang tuyết nhi thắc mắc:

“Ủa bộ có chuyện gì sao e nói cho ta biết chuyện gì xảy ra được không?, ông già đó là ai vậy?, còn cái cuộn vàng vàng này là cái gì vậy?” nàng đưa ra hàng loạt câu hỏi làm tuyết nhi chông hệt bịt trả lời làm sao, thì lệ nhi jk vào, nói lại tất cả với nàng những việc xảy ra.

“àk ta tưởng gì chỉ là một buổi yến tiệc thôi làm ta cứ tưởng gì to tát lắm, àk mà chuyện này có liên quan gì đến ta chứ”. Song nhi hết nói nổi với nương nương của bọn họ, tuyết nhi hỏi tỷ tử làm gì trong cung, không suy nghĩ lâu nàng trả lời “Ngươi có sao không vậy ta làm hoàng hậu chứ làm gì”. lệ nhi vỗ tay cái “bốp”, cuối cùng tỷ cũng hiểu ra vấn đề, tỷ là hoàng hậu là quốc gia trị mầu làm sao có thể thiếu trong bữa yến tiệc lớn như vậy chứ với lại sẽ có các vị thái tử ở các nước khác tham gia rất long trọng nên người càng không thể thiếu àk”.

“Vậy ta không đi có được không” nàng lười biếng hỏi. “Đương nhiên là không được rồi” lệ nhi phủ định ngay. “tại sao hẳn có nhiều phi tần như vậy để họ dự tiệc chứ”. lệ nhi nhìn nàng bằng con mắt rất là không bình thường, tỷ đang nói hoàng thượng, sao trong cung hoàng thượng chỉ có một nữ nhân là tỷ thôi làm gì có phi tần nào chứ”.

Nàng bất ngờ wá hẳn không có phi tần nào sao thật bất ngờ, một người tài giỏi yêu nghiệt như hẳn mà không có nữ nhân nào xà vào lòng sao với lại trong phim cũng có nói vua có tam cung lục điện còn hẳn thì không có, phải chăng là hẳn có vấn đề gì khó nói sao (*đầu óc người nghĩ cái gì z hệt bjk nữa).

Nhưng thôi tạm gác chuyện đó qua 1 bên đi, đi thì đi sẵn tham quan cho biết hoàng cung ntn hệt bjk có đẹp hệt nữa có chút mong chờ àk. “Đi thì đi sợ gì mà chuẩn bị nhanh cho ta ik ta mún đến yến tiệc đó xem ntn”

song nhi bắt tay vô chuẩn bị cho nàng suốt 1 canh giờ mới xong (lâu wá). Nàng hôm nay đẹp động lòng người thanh y nhàn nhạc phiêu diêu, mầu liễu, môi anh đào chúm chím, má hồng phơn phớt làm da trắng nõn mịn màng, nhưng có gì đó lạnh lẽo kìa thể chứ ko ôn nhu như hằng ngày nói chung là có thể dùng cụm từ “băng tinh ngọc khiết” để diễn tả. Nàng bước lên kiệu vào khởi hành vào cung mà không biết sẽ có nhiều rắc rối trong yến tiệc đang đợi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Yến Tiệc

Nàng bước lên kiệu đi vào cung. Ở đây không khí náo nhiệt wá làm nàng cảm thấy vui vẻ hơn. Kiệu dừng lại và hạ xuống nàng bước ra, bây giờ trước mặt nàng là hoàng cung nguy nga đồ sộ, rộng lớn hơn trong phim nàng đã được xem, nền khảm ngọc, điêu khắc tinh tế từng milimet.

*****

Trong điện không khí còn náo nhiệt hơn bên ngoài rất nhiều lần, ca múa vui vẻ nhưng hình như còn thiếu 2 người đó là hoàng thượng và hoàng hậu của PHONG THIÊN quốc. Bỗng giọng của 1 tên thái giám truyền đến:

«Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương giá đáo»

Chắc ai cũng sẽ ngạc nhiên khi hân hân với nàng cùng đến nhưng nàng chỉ có thể nói là trùng hợp, 1 sự trùng hợp đến bất ngờ. Chuyện là nàng chuẩn bị bước vào thì hân cũng vừa đến nên hai người vào chung thôi.

*****

Không khí náo nhiệt bỗng chốc thay đổi bằng sự im lặng họ đứng lên hướng mắt về phía cửa chẳng mấy chốc đã có 2 thân ảnh xuất hiện: 1 yếu điệu thực nữ, thanh y thanh thoát, nhưng có vẻ lạnh lùng và hờ hững/1 hắc y thiếu niên hình rỗng rỗng khí thế bức người uy nghiêm làm vạn người nể sợ, vẻ mặt cũng lạnh lùng không biểu cảm, làm cho các vị khách mời mê đắm trước vẻ đẹp của 2 người quên cả bài kiến.

Muốn phá vỡ không khí im lặng đó thái hậu ho khan vài tiếng và nói:

“Du nhi, Anh nhi các con đến rồi sao mau yên vị đi, Anh nhi con đến ngồi cạnh ta đi”.

Nghe được tiếng thái hậu họ bưng tỉnh:

«Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế»

«Hoàng hậu thiên tuế, thiên thiên tuế»

«Bình thân chúng khanh ngồi xuống dự tiệc» hân nói

Yến hội lại được tiếp tục diễn ra êm đẹp nếu không có giọng the thé của công công lại vang lên:

“Thái tử, công chúa Lưu Thanh quốc đến”

Lại 1 đôi nam nữ nữa bước vào nam thanh lịch, nữ thanh tú thướt tha, họ cũng khá long lanh đẹp nhưng thua xa nàng và hân. Nữ mặc váy áo đỏ rực, tóc tay cầu kì cắm đầy trâm thân hình uyển chuyển tựa không xương. Nam bạch y tuấn lãng mắt phương, thân hình vạm vỡ khuôn mặt cũng khá yêu nghiệt có thể nói so với hân kém 10 người 9.

Họ bước vào chỉ khẽ cúi đầu với hân rồi cũng vào bàn tiệc, còn nữ nhân kia cứ mãi nhìn hân mê đắm không rời, hân cảm thấy bức bối:

«Thanh lam công chúa không biết người cần gì» lạnh lùng không cảm xúc hân hỏi. «Ta đến đây hôm nay muốn xin hoàng thượng ban hôn». Thái tử Lưu Thanh quốc Lưu Kiên nghe muội muội nói vậy chỉ biết lắc đầu, muội muội được nuông chiều từ nhỏ ừm ừm phải có cái đó hân không thể làm gì được với vị muội muội này.

«Chẳng hay công chúa mún ta ban hôn cho ai tam đệ đã có thể thất, tứ đệ thì còn ở phương xa, ngũ đệ thì không mún lập thể thất».

«Không ta không mún lấy họ ta mún được làm hoàng hậu Thiên Phong quốc ta mún lấy người».

«Ta đã có hoàng hậu có sao lại bảo ta lập hậu»

«Ai chẳng biết hoàng hậu Thiên Phong quốc là một phế vật cầm kì không biết, võ công không thông đâu xứng đáng với người».

Thấy muội muội càng ngày càng phá đám Lưu Kiên khuyên ngăn nào ngờ nàng còn nói wa hơn «người phế nàng lập ta làm hậu để nàng làm sủng phi, cưới ta có thể thất chặt mối thâm giao giữa 2 nước còn nàng chẳng làm được gì cho người»

Đám đông bắt đầu ồn ào nghe danh công chúa Thanh Lam đã lâu giờ mới thấy rõ nàng chẳng có gia giáo, đê đát nước của họ đòi tứ hôn còn xỉ nhục hoàng hậu của họ. Rồi đồng loạt đổ ánh mắt về nàng hoàng hậu của họ sau trận bệnh giờ khác xưa rất nhiều không biết nàng sẽ làm gì. Nhưng họ phải thất vọng vì nàng chẳng làm gì chỉ ngồi xem kịch.

«Công chúa nghĩ ta sẽ nghe lời người phế hậu sao thật quá ngây thơ»

«Z ta với hoàng hậu các người so tài ta thắng phải lập ta làm hậu, nàng phải làm nô lệ cho ta»

Hoàng muội càng ngày càng quá đáng Lưu Kiên gần giọng «Lam nhi không được vô lễ mau xin lỗi hoàng thượng và hoàng hậu»

«Không ta không xin lỗi ta chẳng làm sai gì cả»

Thấy không thể đứng ngoài xem kịch được nữa, nàng cũng rất tức giận khi ả giám nói vậy trước mặt nàng nên nàng cất giọng lạnh lùng vô cảm «Giờ ngo ngày mai, ta đợi người». Không cho đối phương nói năng nói một câu từ ra về.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Trả Giá

Nàng vẫn điệu bộ ấy lạnh lùng không cảm xúc tâm tình khó đoán tạm biệt thái hậu và hân rồi lui xuống, còn ả Thanh Lam công chúa thấy tự đắc vì tưởng là nàng sợ không biết trả giá việc làm của mình dám đụng tới nàng. Không khí trong đại điện khá căng thẳng:

«Lam nhi còn nhỏ trẻ người non dạ mong hoàng thượng tha tội!» Lư Kiên giải vây dùm muội muội.

«Trẫm mệt bãi giá hồi cung» hân làm như không nghe lời của thái tử Lư Kiên vì hân cũng rất tức giận. Thái hậu cũng nói mệt cũng bãi giá về Từ Ninh cung buổi yến tiệc đang vui vẻ bị Thanh Lam công chúa phá hỏng mọi người nổi đầu ra về.

«Muội đúng là quá quắc nếu muội không phải là công chúa đã sớm bay đầu rồi!» Lư Kiên nói với muội muội. «Huỳnh yên tâm ngày mai muội sẽ là hoàng hậu ai dám đặt tội zoi muội chứ, muội tự có sắp xếp của mình» (((tự sướng ak lát nữa coi người thảm hại thế nào))))

***

**

*

Trường Thu Cung

«Chém đi»

«chém»

«mìn kia»

«đừng tránh ra”bùm” chết rồi»

«Em chơi tệ wá»

Người trong cung ai cũng lo lắng cho vị hoàng hậu vì ngày mai phải so tài với cô công chúa kia, ai ngờ nhân vật chính của chúng ta đang bận”chém hoa quả” trên iphone cùng song nhi chẳng lo lắng truyện ngày mai ra sao (chiếc iphone có đx lúc mới xuyên không ýk).

Chợt cảm nhận có người theo dõi nghe lén trên nóc nhà nàng và song nhi điều nhận ra dù người này cố che dấu sự xuất hiện của mình. Nàng cũng chẳng lo lắng vì sự xuất hiện của tên đó vẫn ung dung chơi game ăn bánh uống trà. Cầm chén trà lên nàng ngửi thấy trong trà có mùi hương kì lạ:

Lệ nhi cũng đang định uống trà thấy nàng lắc đầu liền bỏ xuống. Nàng lấy nước trà ghi lên bàn 5 chữ”Mộng xuân tán cấp 2). Lệ nhi giật mình Mộng xuân tán sao còn là cấp 2ai lại ra tay độc ác như thế.

Chẳng lẽ là tên trên nóc nhà làm, mà kẻ đứng sau hân là ai chứ. Bỗng nàng nghĩ ra 1 trò vui mún cho kẻ trên nóc nhà xem:

«đhu lệ nhi ta lo quá, ta sợ lắm tao thua công chúa Thanh Lam mất thôi» thấy nàng thay đổi lệ nhi hiểu ý hùa theo

«tội cho nương nương hay là người tạm trốn xa đi»

«đuhuhuhuhuhuhuhuhu....»

«nương nương uống trà đi rồi bình tâm lại, mọi truyện sẽ ổn thôi mà»

«Đx cảm ơn em» nàng cầm chén trà lên uống. Thấy nàng đã uống trà tên sát thủ rời đi. Nàng đưa mắt sang tuyết nhi ý bảo kêu nàng theo dõi:

«Sao rồi ả ta uống chưa»

«Chủ nhân nàng ta đã uống rồi được sẽ phát tác trong vòng một canh giờ nữa»

«Người làm tốt lắm lui đi, đến Kim Trạch phường nhận thưởng»

«Tạ chủ nhân ban thưởng thuộc hạ lui ạ» Người kia đi khuất lệ nhi chuẩn bị rời đi nào ngờ nghe người trong phòng nói:

«Ngôi vị hoàng hậu sẽ thuộc về ta ngài mai ta sẽ làm người bề mặt không thiết sống nữa hahahaha»

***

**

*

Tuyệt nhi trở về cung với tâm trạng vô cùng tức giận, bước vào cửa với khuôn mặt méo mó nằng người:

«Ả công chúa thật đáng ghét dám bỏ được hại tỷ»

«Ta vốn dĩ định đấu công bằng với ả, nếu ả đã làm z thì ta sẵn sàng chơi với ả, dù gì ta cũng chưa muốn lộ thực lực» Rồi nàng lấy trong ống tay 1 lọ thuốc đưa cho tuyệt nhi bảo tuyệt nhi cho vào thức ăn của ả.

Song nhi nhìn nàng với ánh mắt thâm sâu như có ý nói «tỷ cũng wá ác rồi»

Chiều đến trường thu cung có tin truyền ra (vốn dĩ lúc đầu nàng ở điệp trung cung nhưng vì 1 số lí do phải dời đi). Hoàng hậu nương nương bị cảm rất có thể không tham gia đx trận đấu ngày mai.

nhiều lời bàn tán của cung nữ và thái giám truyền ra, nào là:

- hoàng hậu nương nương sợ thua nên giả bệnh.

- Hoàng hậu nương nương giả bệnh để luyện tập cho trận đấu ngày mai

-.....

-.....

-...

Tại một nơi khác có người đang vui vẻ vì kế hoạch sắp thành công của mình kòn ai khác là Thanh lam công chúa chứ. ả kêu nô tì chuẩn bị 1 bàn tiệc thật lớn để ăn mừng. Và Tuyệt nhi cũng đã lén cho được vào. ả ăn vui vẻ không nhận ra mình bị hạ được.

**** 1 canh giờ sau ****

«Ả nóng wá nóng wá người đâu»

«Công chúa có zì cần sai bảo ạ» một tên nô tài bước vào

«Người lại đây đóng cửa lại giùm ta» ả nói với khuôn mặt phiền 1 mảng hồng

«Vâng công chúa có gì....»

Tên nô tài chưa nói xong ả đã vội thoát từng lớp áo cho đến khi trên người chỉ còn 1 lớp áo yếm và chiếc quần lụa nóng, lộ ra làn da hồng hồng nhìn vô cùng câu nhân.

«Công chúa, nô tài còn việc phải làm nô tài cáo lui» tên nô tài mún chạy trốn nào ngờ vừa nhấc chân đã bị ả kéo lại cả 2 cùng ngã xuống giường. Giờ người ả không mảnh vải che thân, chuyện zì đến cũng phải đến. ả và tên nô tài làm chuyện zì đó trong phòng phát ra âm thanh làm người ta đỏ mặt kèm theo tiếng thút thít và nấc nho nhỏ.

Bộ phim gây scandal vậy phải có khán giả chứ và khán giả không ai khác là lệ nhi, tuyệt nhi và nàng. Hai người kia và nàng nhìn chằm chằm cảnh tượng gây scandal diễn ra ở dưới, miệng khen thầm tặc:

«Đặc sắc wá lần đầu được xem cận cảnh phải ghi lại mới được» lòi con iphone ra quay lại cảnh trẻ em dưới 18t ko đx coi, rồi 3 người kéo về ngủ để người ta còn “hoạt động”.

Cầm trên tay chết iphone coi đi coi lại cảnh lúc này nàng cười khinh bỉ “chơi với ta còn non lắm

&&*****

Chap mới mai sẽ có cho mnp mĩk đx nghĩ 3 ngày mỗi ngày ra 1 chap mới kảm ơn đã ủng hộ.

****//*****

Sau khi mình đọc lại chương 9 thì thấy tui lỡ tay xóa quá nhiều mình xin gđ lại các tổ chức sát thủ:

-Long truy sát:tổ chứa sát thủ lớn hùng mạnh nhất thiên phong quốc kẻ đứng đầu là ai, ko ai biết vì người này có hành tung bí ẩn (tiết lộ một tí người đứng đầu là man chính)

Phụng tiêu sát :tổ chứa sát thủ lớn mạnh sau long truy sát đứng đầu là ai thì chắc mọi người đều biết. Giới thiệu chút nữa là cát chủ Phụng tiêu sát nàng đã tuyển chọn ra 4người tài năng nhất truyền dạy cho họ,bảo họ lựa chọn người trong tổ chức phù hợp với từng nhóm riêng,lựa chọn cũng khá dễ dàng vì ai cũng tài năng cụ thể là:

+kim long:kiếm pháp dẫn dắt 200thuộc hạ

+Bạch hổ:Võ công dẫn dắt 200 thuộc hạ

+Chu tước:kinh công dẫn dắt 150thuộc hạ

+Mị ảnh:chế tạo độc dược giải dược dẫn dắt 250thuộc hạ.

Và nàng giao tất cả chuyện trong tổ chức cho 4người họ.

Kim quang cát:tổ chức sát thủ lớn thứ 3thua 2tổ chức trước đứng đầu tam hoànf tử(cái này dân gian ai cũng biết)

Tiêu hồn sát:tổ chức bí mật ít khi tham gia hoạt động giang hồ,mà người đứng sau đó là ả Thanh lam công chúa ả lập ra tổ chức vào 1năm trước vì mục đích riêng và có 200thuộc hạ.

*****__*****

Sau đây mình sẽ giới thiệu về cấp bậc độc dược ở Phongthiên quốc,độc dược chia làm nhiều loại:

Loại 1:sơ cấp

Loại 2:trung cấp

Loại 3:kim dược(đặt tên như z vì nó có giá hoàng kim,khó pha chế tỉ lệ thành công thấp nên loại này rất hiếm.

3loại này áp dụng cho độc dược và giải dược

-Dược của ả công chúa hạ là độc trung cấp có tác dụng làm người ta khó chịu ảo tưởng đz đựng chàm vuốt ve tìm mọi cách thỏa mãn dục vọng

-Dược của nàng là kim dược do nàng tạo ra,có tác dụng như độc trung cấp nhưng phải không ngừng"hoạt động"trong12canh giờ.Nếu không "hoạt động" thân thể sẽ khó chịu lục phủ ngũ tạng như bị đốt cơ thể bị gãy vỡ đau đớn.(tiêu biểu là những z ả công chúa đang phải chịu).

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lập phi

Ông mặt trời vừa tỉnh giấc,chiếu rọi những tia sáng mong manh vào khắp kinh thành,chiếu vào trường thu cung làm nàng tỉnh giấc((chuyện lạ hôm nay nàng thứ sớm nha)).

Hồi tưởng lại ngày hôm qua là một ngày khá vui vẻ đối với nàng,cũng là một ngày dài với ả Thanh lam công chúa,vì phải "hoạt động"từ xế chiều hôm qua cho đến tận sáng hôm nay.

Hôm nay nàng dậy sớm cũng chẳng có ý đồ tốt lành gì,chi là muốn diễn cho hết màn kịch hôm qua thôi.Quay về chuyện Thanh lam công chúa nha.

Đồng cung nơi ở của Thanhlam công chúa và Lưukiên thái tử:

«Um Um...»ả tỉnh giấc cảm thấy cơ thể đầu nhứt thân thể như vụn vỡ((hoạt động cả hôm qua mà)).

Vén chăn lên định bước xuống giường nào ngờ ả hết toán lên:

«Aaaaaaaa»rồi vội vàng chồm chăn lên người bao kín cơ thể của mình.Cụ thể là ả lúc vén chăn chuẩn bị xuống giường thì thấy mình không mặc gì thân thể lộ ra bên ngoài cùng vết hôn xanh tím và một vài dấu răng 2bên ngực thân thể thâm không chịu nổi.

Nghe được tiếng muội muội la thất thanh,Lưu Kiên vội vàng chạy đến phòng muội muội nào ngờ thấy cảnh tượng căn phòng bừa bãi . Trên sàn vứt đầy

váy áo,muội muội ôm chần khuôn mặt đầy lệ.Luru kiên vội vàng chạy đến:

«Muội sao vậy chuyện gì xảy ra»

«Muội không biết nữa sáng muội thức dậy đã thấy vậy,với lại chuyện gì xảy ra tối wa muội cũng không nhớ»

«Ta sẽ điều tra rõ ràng,người hại muội là ai,ai lại to gan hại muội như thế»Luru kiên tức giận đập mạnh tay xuống bàn'bùm'bàn gây vụn văng khắp phòng.

«Muội nghỉ ngơi cho khỏe đi,còn chuyện trận đấu hôm nay ta đã cho người thông báo muội không đx khỏe trận đấu tạm hoãn lại tháng sau rồi»

«nhưng....»

«không nhưng gì hết,ta kêu muội nghỉ ngơi cho khỏe đi,nếu chuyện của muội bại lộ ra ngoài thì muội đừng mong lấy đx ck»

.....

.....

.....

.....

Chuẩn bị song nàng dẫn song nhi cùng đi đến điểm đã hẹn làm như không biết gì.Nửa canh giờ trôi qua mọi người đã có mặt đầy đủ chỉ thiếu ả công chúa kia,mọi người bắt đầu sốt ruột,bỗng từ xa có một người chạy đến quỳ xuống bẩm:

«Bẩm hoàng thượng đồng cung truyền tin đến Thanh Lam công chúa không khỏe,trận đấu xin hoãn lại tháng sau»

Hắn vẫn lạnh lùng nhìn qua nàng ý hỏi nàng mún thế nào.Nàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý phóng khoáng,khiêm tốn nói:

«z cũng tốt ta cần có thời gian luyện tập,chuyển lời cảm ơn của ta đến công chúa vì đã cho ta thêm tg»Song nhi về thôi.

Nàng nói xong thì hành lễ với hoàng thái hậu rồi lui xuống. Về trường Thu cung,bỏ lại sau lưng nhũn nhủn bàn tán:

-hoàng hậu chúng ta thật khiêm tốn,rõ ràng công chúa sợ thua mới giả bệnh mà cũng không vạch trần.Hôm qua còn chửi bới người hôm nay bảo bệnh

-Đúng

-Đúng

-Tôi cũng thấy vậy

.

.

.

.

.

.

Nàng vừa về đến nơi ,một bóng đen xuất hiện quỳ xuống nói:

«Chủ nhân mọi chuyện đã đúng theo kế hoạch»

«Tốt lắm lui»

Hắc y nhân biến mất nàng quay sang bảo tuyết nhi

«e qua đồng cung xem ả ta thế nào về báo cho ta»

«A ta buồn ngủ wá ta ỉk ngủ đây,2e làm chuyện của mình đi có gì báo lại cho ta biết»

oooooooooooooooooooo

Tại hoàng cung

Hắn ngồi nghe triều thần bẩm báo:

«Còn gì nữa không nếu không bái triều»

«Thưa hoàng thượng thần có chuyện cần bẩm báo ạ»Thừa tướng Trần Viên((cha của anh tử ak))

«Nói»

«Bẩm hoàng thượng, người là vua trị vì một đất nước cần có người nối dõi, hậu cung trống vắng chỉ có hoàng hậu, thần đề nghị lập phi tần để lấp đầy hậu cung, cùng nhau chăm sóc hoàng thượng»

«Ý khanh là...»

«Thần còn một tiểu nữ tên Lam Tú xinh đẹp lễ nghi, thần hôm nay mún tiến cử con hạ thần vào cung cùng hoàng hậu chăm sóc hoàng thượng»

Hắn trầm mặt”lại mún đưa con gái người vào cung sao đừng mơ” Nghĩ vậy nhưng hắn vẫn nói:

«Ta sẽ xem xét lại»

«Bái triều»

Lòng không ngừng quỳ rửa thừa tướng đem lại phiền phức cho mình. Thầm tính toán kế hoạch để tránh việc lập phi, phải làm sao đây hay là đến tìm nàng cùng bàn bạc không chừng sẽ có cách hay. Hắn đi đến Trường thu cung.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Nụ hôn đầu, 3 điều kiện

Rời khỏi đại điện, hắn bái giá đến Trường Thu Cung nơi ở của nàng:

~~Trường Thu Cung~~

Khi rời khỏi nơi thách đấu về, nàng còn ngủ cho tới khi hắn đến vẫn chưa chịu tỉnh. Thấy hắn đến Lệ nhi định vào gọi nàng thức dậy ai ngờ bị hắn ngăn lại:

«Để ta» các người lui

«Vâng nô tì cáo lui» Lệ nhi hành lễ lui xuống lòng thì lo cho vị tỷ tỷ đang ngủ như heo trong kia không biết hoàng thượng đến đây có việc gì.

Bọn nô tì điều đã lui xuống hắn mở cửa bức vào phòng nàng và thoáng ngửi người với mùi hương ở đây. Nửa năm trước lúc đó nàng mới đi lập hậu hắn có đến đây một lần và rồi đi sau 1 khắc vì hắn nghĩ đi mùi son phấn nồng đậm tạo cảm giác khó chịu cùng cực khi mới bước vào.

Giờ 6 tháng trôi qua lại đến căn phòng này nhưng hoàn toàn khác biệt lúc xưa. Bước vào ngửi đi mùi lan thơm thoang thoang, cùng mùi bách hợp thanh tao, làm người ta cảm thấy thoải mái vô cùng. Bước vào sâu bên trong phòng hắn thoáng ngửi người”tiên nữ giáng trần sao”hắn cảm thán khi thấy nàng đang ngủ trên ghế quý phi.

Nàng nằm ngủ nghiêng người tựa vào ghế thân ảnh mảnh dẻ thước tha, gió từ cửa sổ lùa vào làm tóc mai nàng vài cọng lơ lửng bay xuống trán, tạo đường nét quyến rũ trên gương mặt hồng hào, cánh môi bé nhỏ chum chíp thỉnh thoảng cánh môi chuyển động nhẹ nhàng làm người ta mún thử ngay hương vị của cánh môi này.

Hắn ngắm nàng thần thờ quên cả chuyện quan trọng là đến tìm nàng có chuyện cần bàn. Hắn bảo người mang vào cho mình một tách trà rồi bảo họ lui để một mình hắn ở lại trong phòng cùng với nàng đang ngủ say xưa.

~~~~~Nửa canh giờ trôi qua~~~~~

Nàng thấy đã ngủ đủ nên cựa mình tỉnh dậy. Vừa mở mắt đập vào mắt nàng là khuôn mặt tuần dật của hắn, nàng tự hỏi”hik lẽ mình ngủ mơ chưa tỉnh ta, mơ mà cũng thấy hắn nữa thật là”. Nàng lấy tay day day nhẹ đầu cảm giác này thật quá, khuôn mặt hắn vẫn hiện lên to tướng trước mặt nàng. Thế là nàng lấy tay bọ mặt của mình rồi la to:

«Ui mẹ ơi đau quá, sao mơ mà đau dữ vậy trời»

Thấy hành động ngộ ngộ của nàng, hắn phì cười:

«Nàng đang làm gì đó chưa tỉnh ngủ ak»

Hắn nói rồi tiến gần nàng hơn,lúc này nàng mới nhận định đx một sự thật,rất thật là hắn đang ở trong phòng của mình và y phục trên cơ thể vẫn còn nguyên vẹn(((vậy cũng nói))).

Nàng rất nhanh lấy lại dáng vẻ hằng ngày quay sang đối mặt với hắn định hỏi tại sao lại đến đây,nào ngờ lại có sự cố xảy ra.Mặt hắn ở phía sau của nàng và nàng quay lại đối mặt với hắn,thế là hắn giật mình nàng cũng vậy thế là nàng té ngã ra sau hắn đỡ cho nàng khỏi té,rồi cả 2 cùng mất đà té xuống sàn tư thế vô cùng thân mật nàng ở trên hắn ở dưới môi chạm môi không khí ngưng đọng trong phúc chốt.

Thời gian ngừng trôi trong khoảng khắc,hai người vẫn tư thế đó nằm trong phòng dưới mặt sàn lạnh.Bỗng nàng chợt thức tỉnh trước tư thế của mình vội vàng đứng lên chỉnh trang y phục và”Chát”mặt hắn in thêm 5 dấu ngón tay của nàng.

«sắc lang,hồn đản,nụ hôn đầu của ta,ngươi trả cho ta...»Nàng tát rùi mắng hắn xối xả.

Bị tát rồi bị chửi đáng lẽ hắn phải tức giận lắm ai ngờ:

«Ta chịu trách nhiệm đx rồi chứ gì,ta cho nàng hôn lại »

«Xì...ta hông thèm,ngươi cục cho ta»Nghe hắn nói vậy khuôn mặt nàng phỉm hồng,làm hắn càng có tâm trạng đùa cợt.

«Vậy nàng muốn gì mới tha cho ta đây»

Nàng thấy nụ hôn đầu mất rồi,nên kiểm cái gì lấy lại nếu không thiệt thòi mất nên:

«Vậy ta muốn ngươi làm cho ta 3 điều kiện»

«Nàng cứ nói ta sẽ thực hiện hết»

«Thật chứ»

«Lời ta nói nhất định làm đc»

Nghe lời khẳng định chắc chắn của hắn nàng cười thầm”trúng kế”hắn cũng cười mà đâu biết rằng tương lai mình sẽ thảm hại như thế nào để thực hiện những điều nàng đưa ra.

«Vậy đầu tiên ta muốn có một lệnh bài để ra vào hoàng cung»

Hắn nhìn nàng như muốn hỏi “nàng cần nó làm gì”nhìn đx ý định của hắn nàng nói”lời hứa vàng ngọc”hắn đành chấp nhận lấy lệnh bài đưa cho nàng dặn dò nàng cẩn thận.Nàng thì vui vẻ cầm lệnh bài trong lòng thầm mừng”ha ha thoát khỏi cung mình phải đi chơi cho đã”quên luôn nụ hôn ban nãy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Xuân Tiêu Lâu

Nàng hả hê cầm lệnh bài lên tay trong lòng nghĩ ra nhiều trò vui,miệng cười chum chim.Quên luôn sự hiện diện của ai kia hắn cảm thấy mình như bị nàng bỏ rơi nên hăng giọng nói:

«Ta cho nàng 3 điều kiện rồi nàng cũng phải trả cho ta cái gì chứ,đó cũng là nụ hôn đầu của ta mà»hắn làm vẻ mặt dễ thương,tội nghiệp vô cùng((còn đâu hình tượng lạnh lùng phúc hắc nữa chứ T_T)).

«Cái gì giờ bắt ta bồi thường,nụ hôn đầu ai tin chứ»Nàng trẻ môi khinh khinh nói.((hk tin cũng phải tin))

«Vậy là nàng không bồi thường cho ta sao»hắn cười tà hồi và tiến đến gần nàng từng bước chậm rãi.

«Ngươi cái gì cũng có,còn ta cái gì cũng thiếu ta chả có gì bồi thường cho ngươi cả»Nàng lùi lại khi thấy hắn đang đến gần.

«Vậy ta đành lấy cái này bồi thường vậy»hắn nói dứt lời không cho nàng nói gì thêm hắn túm lấy người nàng không cho nàng chạy«buông ta ra ngươi làm gì...um...um...um»Nàng chưa nói hết thì một lần nữa cánh môi anh đào bị hắn chiếm lấy,nàng ngây người đơ ra như tượng đá mặc hắn tự tung trên môi mình.Cái lưỡi nóng ẩm cạy miệng nàng ra rồi trượt vào quần quýt lấy cái lưỡi của nàng,hút đi mật ngọt trong khoang miệng nàng,nàng thì vẫn ở trạng thái ngây ra hắn thì vẫn quần quýt môi lưỡi với nàng.

Nàng và hán thấy khó thở vì thiếu khí, hán miễn cưỡng buông nàng ra trong mắt thể hiện sự nuối tiếc. Nàng thở dốc sau nụ hôn của hán khuôn mặt nàng bây giờ đỏ rây nhìn hán chằm chằm không nói nên lời.

Hắn đi đã xa mà tinh thần nàng vẫn chưa được phục hồi.Cho đến khi«tỷ..tỷ..tỷ sao vậy sao lại đứng đây»Lệ nhi ra sức gọi nàng.Khi thấy hoàng thượng vừa bước ra khỏi cửa Lệ nhi thấy lo lắng cho nàng mới đi vào xem như thế nào,nào ngờ thấy nàng đứng như trời trồng,kêu hoài không phản ứng khuôn mặt thí đỏ rây rất.

Cuối cùng nhờ sự cố gắng của Lệ nhi hồn nàng đã trả về xác lúc này nàng mới có phản ứng.«sao..sao em kêu ta có việc z»nàng cố gắng bình tĩnh hỏi lại Lệ nhi.«tỷ sao thế lúc hoàng thượng vừa rời đi tỷ đứng đơ ra,mặt thì đỏ rây,muội kêu mãi mà không thấy tỷ phản ứng,hoàng thượng làm gì tỷ vậy?»Lệ nhi hỏi với khuôn mặt rất ư là gian xảo.

«Ta không sao em đi làm việc ta mún nghỉ ngơi»nàng nói một lí do vô cùng vô lí vì nàng mới ngủ thức dậy mà.«Vậy muội đi trước»biết nàng viện lí do Lệ nhi cũng không vạch trần lui xuống cho nàng nghỉ((chuyện đó điều tra sau)).Đóng lại cửa phòng nàng lại thần thờ nghĩ đến nụ hôn lúc nãy,càng suy nghĩ thấy càng rối nàng lắc đầu nhẹ để xua tan suy nghĩ đó và tự an ủi mình”đó chỉ là một sự cố mà thôi”(sự cố ý ấy).

Ba người bước tới gần cổng bị tên thi vệ ngăn lại tra hỏi:

«Các ngươi là ai»

«Ta là thái giám mới vào cung,hoàng hậu sai ta xuất cung mua một số đồ dùng»nàng cất giọng the thé vì dùng thuốc chuyển giọng.

«Lệnh bài đầu»tên gác công hỏi.

«Đây»nàng chìa lệnh bài ra.

Thị vệ gác công cho nàng qua còn song nhi thì không qua được.Nàng nhanh trí lấy một thỏi bạc dúm vào tay thị vệ nói«đó cũng là người của nương nương sai đi,mong huynh giúp đỡ».Thấy bạc tên thị vệ sáng mắt cho 3người ra khỏi cung,trốn thoát an toàn.

~~~~~Kinh thành~~~~~

«A lớn quá đông người nữa thích quá»lệ nhi la lên như trẻ con,tuyệt nhi cũng vậy.

Cả 3kéo nhau vào một tiệm quần áo thay đồ giả nam nhi tây trang.Chủ tiệm đón tiếp 3người niềm nở,3người chọn 3bộ trang phục thay song rùi đi ra,tra bạc rồi bắt đầu đi dạo.

Họ đi đến đâu là nữ nhân bu đến đó,trở thành tâm điểm kinh thành,cũng không thể trách được vì họ quá tiêu soái khôi ngô.Nàng bạch y pháp phối, khuôn mặt lãnh băng anh tuấn,Lệ nhi tuyệt nhi trường y tôn lên vẻ đẹp anh tuấn, ảm áp mị lực thu hút người nhìn.3người họ 1lạnh giữa 2ấm trong thu hút vô cùng.

Đi 1đoạn đường nàng dừng lại khi thấy bản hiệu”Xuân Tiêu Lâu”nàng cảm thấy có hứng thú với nơi này song nhi cũng không có ý kiến thế là cả 3cùng bước vào được Mama dẫn dắt vào bên trong.Bước vào ký viện mùi son phấn nồng nặc làm cả 3khó chịu nên họ lên lầu uống trà và để 6mỹ nhân hầu hạ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Trở về kịp thời thoát một kiếp nạn

Ở bên trong phòng thượng hạng của Xuân Tiêu Lâu nàng và song nhi đang xem ca kĩ,ban đầu còn thấy thú vị lúc sau thấy chán bảo bọn họ ra ngoài chỉ còn 3người trong phòng đánh chén bàn tiệc khổng lồ,ăn uống no say hk biết làm gì 3người bầy trò quậy phá.

Và đích đến là phòng bên cạnh 3người((chả biết ai xấu số thế)).Phi thân 3người yên vị trên nóc nhà đứng bên trên căn phòng đó.

“cạch,cạch,cạch”một tiếng động khẽ phát ra không ai phát giác được.Tiếng động đó là tiếng động 3mảnh ngói được kéo xuống đủ cho 3người nhìn vào trong phòng với ba góc độ khác nhau.

Trong phòng ánh đèn mờ mờ ảo ảo nhưng hơi tối vì đã đóng kính các cửa,tối như vậy rất khó rình nò nha.Nàng cho tay vào tay áo lấy ra 3viên thuốc mình một viên và song nhi mỗi người một viên.Thuốc này có tên Quang Kim đan uống thuốc này vào dù trời có tối tới đâu cũng sáng như ban ngày.

Khi đã nhìn thấy rõ 3người tiếp tục theo dõi động tĩnh trong phòng.Trong phòng khung cảnh vô cùng mị hoặc à,một kĩ nữ chạy quanh phòng đùa giỡn với một nam nhân theo nhận định của nàng thì nhìn khá đẹp trai.

«Người bắt được ta,ta sẽ chịu ý người»

«Mỹ nhân đứng lại»Nam nhân rượt đuổi kĩ nữ quanh phòng.

Nàng dùng truyền âm nói với song nhi«2e thấy trang phục kĩ nữ thế nào ta tặng2e mỗi người một bộ.song nhi đồng thời đỏ mặt truyền lại«bọn muội không cần thì tỷ tự mặc cho hoàng thượng xem đi»,lần này tới lượt mặt nàng đỏ lên«thui xem đi»nàng truyền âm lại rồi tập chung nhìn xuống để tránh câu chăm chọc khác của Lệ nhi.

Thái độ của 3người tại sao kì lạ như thế khi nói đến trang phục của kĩ nữ kia.Nàng phải công nhận người cổ đại còn tiến bộ hơn hiện đại,vì sao ư thì cụ thể là thế này.Trang phục là pải được may bằng vải còn trang phục này được kết từ giấy.Những mảnh giấy chỉ che chỗ cần che còn lại thì lộ hết ra bên ngoài.

Nàng và song nhi nhìn mà phát ngượng,sau một hồi rượt đuổi thì kĩ nữ đã bị bắt được bây giờ cảnh hay xảy ra.Nam nhân ôm lấy người kĩ nữ lòn tay ra trước lấy ra 2mảnh giấy che trước ngực xuống rùi dùng tay nhàu nặn xoa bóp xoa đến đâu kĩ nữ rên đến đó.Rồi tiếp tục dò la xuống phía dưới gỡ một mảnh giấy cuối cùng rùi dùng tay bóp nhẹ xoa xoa nơi tư mật người kĩ nữ,kĩ nữ rên “um.ummm.m... thôi đừng làm thế người ta khó chịu mà”giọng nói rất ịu kiều.((mình đọc truyện thấy vậy nên mượn nói luôn))

Đến đây song nhi 2người họ không dám nhìn nữa còn nàng đang cầm iphone quay lại toàn bộ cảnh này.Cảnh trong phòng càng ngày càng nóng

nam nhân xoay người kĩ nữ lại đối diện hôn sâu vào và cảnh xuân xảy ra trong phòng mà xui xẻo thay lại bị nàng quay lại hết.

Thấy không còn gì đặc sắc nữa ba người mới ra về lúc này đã tờ mờ tối.«Nguy đã trễ thế sao nhanh trở về bị xuất hiện là toi đời»Lệ nhi hót hời nói tuyệt nhi cũng đồng tình,«đx chúng ta trở về»3 người tức tốc về cung.

~~~~~trường thu cung~~~~~

«Tham kiến hoàng thượng»sao giờ này hoàng thượng lại đến đây bọn nô tài thăm hỏi nhau.

«Hoàng hậu đâu»

«Hoàng hậu đang nghỉ ngơi trong phòng ạ» một thái giám cung kính nói

«Được các người lui,còn nữa truyền tin xuống trăm hôm nay thị tẩm ở trường thu cung»

«Nô tài tuân lệnh»

Bọn nô tài đi khuất hẳn bước vào phòng mở cửa ra thấy nàng đang đọc sách (cũng mai nàng vừa về thì hẳn tới).Nàng chỉ nhìn hẳn trân trân mà không bắt ngờ cũng chẳng hành lễ,nhân nhặt hỏi

«Hoàng thượng đến đây có việc gì»

«Ái phi chẳng lẽ không thích trăm đến đây»hắn hắc hắc nói

«Rất không thích»không phủ nhận nàng thẳng thừng nói.

«Vậy ta phải làm cho ái phi không thích một thời gian rồi»

«Cái gì ý hoàng thượng là sao ta không hiểu»

«Ta cần mượn nàng và cung này một thời gian,nàng không đồng ý sao»

«Ta có thể nói không sao»

«tất nhiên là không»

Nói chuyện một hồi hẳn bảo nàng thay đồ cho hẳn để đi ngủ

«Người tự đi mà làm ta không rảnh»nói rồi nàng trút hết y phục để lại một lớp váy áo mỏng lên giường đắp chăn ỉn ngủ.

Hắn hết cách đành tự mình làm rồi cũng leo lên giường đắp chăn cùng nàng,nàng chẳng so đo dịch vào trong cho hẳn nằm quay đầu vào trong ngủ chẳng bao lâu nàng đã ngủ,còn hẳn cũng vậy ngủ từ lâu.Đêm nay là một đêm dài~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: TIN ĐỒN LAN TRUYỀN HOÀNG HẬU ĐƯỢC SỬNG

Một đêm dài trôi qua,ông mặt trời vừa ló dạng chiếu xuống những tia nắng ấm.Những chú chim nhảy nhót hót líu lo trên cây mai đào to cạnh trường thu cung.Thật thanh tĩnh dễ chịu biết bao.

Bỗng khung cảnh thơ mộng này biến mất,những chú chim vội bay đi mất dạng khi:

~~~~~A...a.....a...a~~~~~

Tiếng la thất thanh từ trong cung phát ra,Lệ nhi vội vàng chạy đến rõ cửa hỏi vọng vào«Có chuyện gì vậy tỷ không sao chứ»Nàng nói vọng ra«à ta không sao chỉ là gặp ác mộng thôi».«à vậy em đi làm việc tiếp nha»Lệ nhi vừa nói vừa bụm miệng cười,lệ nhi đâu có ngờ hôm qua hoàng thượng có đến vẫn chưa rời đi nghĩ một chút là hiểu ra vấn đề ngay mà.

Sau khi thấy bên ngoài không còn tiếng động thì~bụp~người nào đó đã an toạ dưới sàn,không nói chắc cũng biết là ai mà.Hắn còn ngáy ngủ khuôn mặt cau có bực mình hời~nàng tỉnh âm sát ta à».Không nhận thấy câu trả lời chỉ thấy nàng tung chăn ngấm nghĩa toàn thân thấy không điều gì bất thường nên

thở phào nhẹ nhõm

Tuy đang bức tức nhưng thấy bộ dạng của nàng hấn đứng lên trong mắt ánh nét cười, tâm tình tốt lên vừa chỉnh lại y phục vừa sẵn tiện đùa «Nàng nhìn gì vậy hay là... chúng ta thử một chút». Nghe hấn nói nàng đỏ mặt thuận tiện cho 1 gối vào đầu hấn la «thử này thử này». Hấn kịp thời né tránh bảo «Nàng to gan nhì hành thích vua sẽ bị chém đầu đấy». Nàng chưa nguôi giận nói «vua ta mặc kệ, ta cứ đánh đó». Nàng không ngừng la và dùng gối đánh chọt ừm...umm.. umm“.

Nàng bị hấn kẹp chặt và hôn thật lâu rồi buông ra «Nàng mà la nữa thì ta...» hấn vừa nói vừa liếm môi. Nàng biết hấn nói gì cho nên im luôn kéo không mai thì. Thấy nàng ngoan ngoãn im lặng thì hấn cười kéo nàng ôm lại và nói «Ngao lắm ta đi đây tối ta lại đến» rồi hôn nhẹ tóc nàng, trong khi nàng không thể phản kháng.

Hấn buông nàng rồi đi, hấn đi nàng tức giận quát «lại đến cái đầu nguoi lại bị cưỡng hôn tức chết ta mà».

Hấn về đến Kim Khánh cung thì cười không nhưng nhớ lại chuyện lúc nãy «Số là đêm qua ngủ ở cạnh nàng, thấy vẻ mặt của nàng khi ngủ kiêu lòng không được xích gần lại ôm nàng, nào ngờ hấn vừa xích đến nàng đã ôm chặt xem hấn như gối ôm thế mà hấn lại ngủ ngon lành tới sáng» càng nghĩ càng lúng sâu càng muốn gặp nàng thật lạ cảm giác này là sao.

Không ngờ tin hoàng thượng ngủ lại cung hoàng hậu đã thiêu diệt lên thành hoàng hậu được sủng ái làm cả buổi chiều của nàng không yên. Quan lại ra vào tấp nập trong đó có khuôn mặt giả dối của người em gái nàng, lấy danh nghĩa đến thăm chị ở lại trong cung cùng trò truyện. Nàng biết Lam Tú đến đây chẳng tốt lành gì không biết ả muốn làm gì đây.

Mà nàng cũng đang bức mình tại cái tên đáng ghét kia, sủng cái gì chứ nàng không cần phiền phức. Còn hấn thì hải lòng vì tin đồn này ít nhất cũng yên thân một thời gian.

((Bây giờ mỗi ngày mình up một chương mới, ai có ý kiến gì cho truyện góp ý cho mĩk nha)). Với ủng hộ truyện mới cho mình nha”cặp đôi lười biến phúc hắc“.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Âm mưu(1)

“hazza zaaa...aaa phiền phức quá đi, lệ nhi đóng cửa lại cho ta không cho ai vào nữa bức chết ta rồi”.

Lệ nhi bước đến đóng cửa phòng lại, cửa phòng được đóng kín nhưng nàng vẫn nghe tiếng bàn luận bên ngoài mặt nàng khó coi vô cùng.

«Tỷ tỷ bọn họ không chịu rồi đi làm sao bây giờ» tuyết nhi bước vào với bộ dạng mệt mỏi khi ngăn đám người bên ngoài.

«Mặc kệ họ đóng kính cửa để họ ở ngoài đi ta không tiếp ai nữa» nàng vừa nói vừa hăm hực cầm tách trà. «Cũng tại cái tên đầu gổ đáng ghét kia, đi đâu không đi lại tìm chỗ của ta trốn thân, làm ko ít phiền phức ả còn mình thì an nhàn thoát họa tức chết ta mà».

Lệ nhi thấy vẻ mặt bức bối của nàng tò mò hỏi «muội ko hiểu tại sao hoàng thượng lại đến chỗ chúng ta trốn».

Nghe câu hỏi của lệ nhi bỗng nàng nhớ nàng cũng đã hỏi hấn câu đó hấn chỉ nói vài câu «Thừa tướng phụ thân của nàng muốn ta lập muội muội nàng làm phi, lần trốn ở đây tạm thời để phụ thân nàng quên chuyện này, Phong Thiên quốc ta có một quy định hoàng hậu chịu trách nhiệm tuyên phi tần, trừ khi hoàng hậu đồng ý hoặc 1 vài trường hợp đặc biệt do hoàng thượng định đoạt, cho nên ông ta không dám mặt dày tới đây vậy ta cũng yên thân một thời gian»

Nàng kể những gì hấn nói cho lệ nhi nghe và hỏi «em hiểu ko?» lệ nhi mơ hồ nhìn nàng muốn nàng giải thích thêm. Nàng bik ánh mắt có nghĩa gì bèn trả lời «ta cũng đâu có biết, hấn nói sao ta nói vậy thôi chứ ta cũng chẳng hiểu gì». Lúc này lệ nhi ko biết phải nói sao với người tỷ tỷ này bèn im lặng luôn.

Tuyết nhi ngồi cạnh nghe họ nói chuyện chăm chú rồi nhìn khuôn mặt ngu đột xuất của 2 người vỗ tay cái “bốp” nói «em hiểu rồi». Nàng và lệ nhi quay sang hỏi «biết gì», «lí do hoàng thượng trốn ở đâu», «nói thử xem».

Tuyết nhi cầm quạt đứng lên phe phẩy rồi cúi chào làm dáng người kể chuyện và khách xem là lệ nhi và nàng, hắng giọng lệ nhi nói:

“Tỷ tỷ là con gái thừa tướng đúng không”

“oh thì sao”

“lúc trước thừa tướng không yo thương gì đứa con là tỷ, tuy cuộc sống cũng quyền quý cao sang nhưng mà khi bệnh thì không ai chăm sóc”

“oh sao nữa”

“Vây là một vấn đề đã rõ tỷ có một người phụ thân vô tâm,thứ 2như hoàng thượng nói tỷ chọn phi tần vào cung,lúc trước hoàng thượng không để tâm đến tỷ ông ấy thừa cơ ép hoàng thượng lập tử tiểu thư làm phi xem như trường hợp đặt biệt do hoàng thượng chọn.Nhưng thừa tướng không ngờ hoàng thượng lại đến chỗ chúng ta vô tình tung ra tin đồn hoàng thượng bắt đầu sủng tỷ,vây đương nhiên bây giờ không phải trường hợp đặc biệt nữa mà do tỷ định đoạt»

«típ đi»

«Vây em hỏi tỷ lúc trước thừa tướng vô tâm bỏ mặt đứa con như tỷ như vậy,thì mặt mũi nào đến tìm tiểu thư chứ người đời sẽ nói ra sao,nên hoàng thượng lợi dụng điển này để đứng sau thoát nạn đó».2người giờ đã hiểu lí do khăm phục tuyệt nhĩ vô cùng«woa em thông minh thật,thì ra tên đó lấy ta làm lá chắn,hại ta phiền chết»Nàng không phục nói.

Lệ nhĩ đứng cạnh cũng bất bình thay cho nàng.Bỗng nàng léo sáng với một ý nghĩ khuôn mặt vui hẳn lên,bảo song nhĩ đến gần to nhỏ gì đó rồi bước đến gần tủ lấy ra 3bộ y phục:

«Chuẩn bị chúng ta đi,ở đây bị làm phiền chi bằng đến đó tập luyện sẵn tiện xem xét luôn»

Song nhĩ gật đầu đồng ý,song nhĩ không biết dịch dung nên nàng dịch dung cho bon họn họ,nữa canh giờ sao 3người phần nam trang xong chuẩn bị đi.Không nói thì thôi nhìn 3người phần nam còn đẹp dững mãnh hơn khối nam nhân thiên hạ.Nàng vẫn y phục trắng tóc búi cao cần quạt phe phẩy như một thư sinh ,song nhĩ 2người y phục tím tóc búi gọn gàng như 2tiểu đồng,khuôn mặt được dịch dung trong 3người nhìn cương nghị và dững mãnh hơn.

Ba người dùng kinh công rời khỏi cung vô thanh vô thức chẳng ai hay biết,trên đường đi đến Phụng Tiêu sát vô tình 3người cứu được một cô gái và đem nàng theo.Số là như vậy,đang trên đường đi qua một con hẻm 3người thấy một đám gian hồ vây quanh một cô gái đáng về yếu đuối không sức phản kháng nên họ chứng mắt cứu cô gái đi bị bọn kia chặn lại,kết quả bị tuyệt nhĩ đánh bầm dập trên đất,thấy cô gái bị thương nên họ đem theo đi để trị thương.

Đến Phụng Tiêu sát nàng và 3người họ không vào bằng cổng mà dùng khinh công đi vào,vừa bước xuống sân thì đã có một đám người bao quanh làm cô gái kia sợ ngất đi,nàng lắc đầu cô gái này quá yếu đuối.Bọn người bao quanh quỳ rạp xuống hô to”tham kiến cát chủ””nhị cát chủ””tam cát chủ”.

Nàng hiệu bọn họ đứng lên rồi đưa mắt sang song nhĩ ý bảo bọn họ chăm sóc cô nương đó,hiếu ý bọn họ đưa tiểu cô nương đến 1căn phòng của tổ chức để chăm sóc.Giờ đây bọn họ việt ai nấy làm chỉ còn 5người ở lại:Kim long,Bạch hồ,Chu tước,Mị ảnh và nàng.

Ngồi ghé đầu giữa đại sảnh nàng cất tiền nói«Tùng người báo cáo cho ta biết chuyện tổ chức gần đây»

Kim long đứng lên nói trước«thưa cát chủ huynh đệ do thuộc hạ đảm nhận điều rèn luyện rất tốt kiếm thuật tiến bộ và dựa và các bản vẽ của các chủ ta đã chế tạo ra những loại vũ khí này»kim long vừa nói xong thì đã có một người đem một khay đựng đầy vũ khí đến trước mặt nàng,nàng cầm lên ngắm nghía.

«xin hỏi cái chủ những thứ này dùng để làm gì»thấy nhưng thứ lạ lắm chu tước hỏi.

Nàng cười chỉ tay vào 4loại vũ khí nói:

-Phi tiêu giao ảnh :đây là một vũ khí lợi hại lợi dụng độ cao và lực đẩy của nội công,nó nhìn thì rất bình thường nhưng kết cấu đặt biệt vô cùng.Nó khi được phóng ra thì ít ai cả được thậm chí nói có thể từ trên cao phóng ra hàng chục phi tiêu nhỏ bên trong làm đối thủ không ngờ”chu tước sử dụng rất thích hợp”

-kiếm truy hồn:thanh kiếm này rất lợi hại,nhĩ như thanh kiếm bình thường nhưng uy lực không nhỏ bình thường nó sẽ thu nhỏ lại 20cm nhưng khi tập trung nội lực vào nó có thể dài ra 1m vô cùng mỏng và sắc thanh kiếm này biến hoá theo ý nghĩa người sử dụng”kim long sử dụng là hợp nhất”

-vòng xoắn càn khôn:vũ khí này là một cái vòng to đeo ở cổ tay người sử dụng trong rất bình thường như đối với người võ công cao thì nó rất lợi hại,chiếc vòng này sẽ xuất hiện những thanh kim loại sắc bén khi nội lực rót vào nội lực càng lớn thì kim loại càng sắc dùng vẽ bình thường để nguy trang sự lợi hại”bạch hồ sử dụng rất hợp”

-Kim Trâm đoạt mạng:những cây kim trâm này tương đối bình thường và nhỏ nhưng thật rất lợi hại.Kim Trâm được thiết kế 3lớp khi bị trúng kim trâm thì từng lớp một sẽ hạnh hạ con người bằng cách thoát ra từng lớp chất độc gây cảm giác đau đớn hơn cả chết”mị ảnh thích hợp sử dụng

(thực ra đây là vũ khí hiện đại được này chỉnh sửa thích hợp và đặt cho cái tên thôi»

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Âm mưu(2)

Nghe nàng nói về những vũ khí này bọn họ tỏ ra vô cùng tò mò về những món đồ này nhất là chu tước và mị ảnh. 4 người trụ cột của phụng tiêu sát mỗi người 1 tính cách:

kim long: lạnh lùng quyết đoán

Bạch hồ: chừng chặc cũng lạnh lùng ko kém

Chu tước :lúc tỏ ra mạnh mẽ lúc tỏ ra yếu đuối tính cách khó đoán.

Mị ảnh:trẻ con một chút nhưng khi tức giận lợi hại vô cùng.

Và với tính cách đó của 2 người bọn họ, chu tước và mị ảnh đã nhanh chóng rời khỏi để thử vũ khí mới, chỉ còn lại 3 người ở lại đại sảnh rộng lớn này.

«Các người ko đi thử vũ khí mới sao»

«Không cần ,thuộc hạ còn có chuyện cần ý kiến của cát chủ»kim long nói.

«Các người cứ nói»

«Thưa cát chủ, bọn thuộc hạ có thông báo vào hôm qua có tứ tiểu thư phủ thừa tướng đến cần chúng ta giết một người, người này thân thế vô cùng cao bọn thuộc hạ không dám làm cần»

«giết ai, kế hoạch, bao nhiêu»

«Hoàng hậu đương triều Trần Lan Anh, 10 vạn lượng vàng, kế hoạch tất cả điều ở mảnh giấy này»kim long nói rồi đưa cho nàng mảnh giấy chi tiết kế hoạch.

«Các người lui xuống đi ta tự có dự liệu»

«vâng bọn thuộc hạ cáo lui»Nói rồi kim long và bạch hồ rời đi chỉ còn lại mình nàng và bản kế hoạch của vị muội yêu quý của mình.

Sơ lược những gì trên mảnh giấy ghi: 3 ngày mai hoàng hậu đương triều sẽ xuất hiện ở chùa Linh Ân, các người mai phục bên trong bắt lấy ả đem đi thật xa và bí mật giết ả. Tiền công 10 vạn lượng vàng thành công sẽ có thưởng thêm.

Thật nực cười đến chỗ của nàng thuê người giết nàng sao, thật là quá ngu ngốc với cái kế hoạch này chỉ hại được Lan Anh lúc trước còn bây giờ mợ đi. Muội à có dư tiền thì ta cũng không ngại sử dụng tiếp đâu, sẽ rất vui khi có muội xuất hiện ta cũng đang nhàm chán đây hahaha...

Nghĩ là làm nàng đang rất mong chờ xem vị muội muội này muốn gì nha, cầm bút lên nàng ghi một tờ giấy khác rồi cười thích thú “trò chơi bắt đầu haaaahaaa”.

«Tĩnh tĩnh lại giúp ta nào»lệ nhi vừa băng bó vết thương vừa nói với tuyết nhi đang ngủ say. Tuyết nhi chẳng phản ứng, lệ nhi hằm hừ tức tối:

“Hôm qua vì ham mấy cái trò chơi trong điện thoại tuyết nhi chơi suốt đêm, chơi sao tới cái mặt trợn bóng đỏ đen thui chẳng thấy gì, hỏi tý thì nói hết bin, lệnhi nghe ko biết bin là gì thì tỷ nói đó là năng lượng, lệ nhi hỏi làm sao có năng lượng thì tỷ chỉ đáp một câu, mai ta sẽ cho muội thấy”.

«Tuyết àk người giúp ta được không đừng ngủ nữa»lệ nhi kiên trì gọi và đáp lại là«khò...khò...khò». Lệ nhi bực bội ko gọi nữa tự mình làm thì cửa phòng mở ra, nàng bước vào phong thái đỉnh đạt ung dung.

Nàng thấy tuyết nhi ngủ say trên bàn thì lắc đầu bước đến bên giường«sao rồi». Lệ nhi nghe nàng hỏi thì bực bội nói«vết thương đã được sơ cứu mạch đập có chút loạn không ổn định, muội mặt sắp chết rồi một mình pải làm hết tỷ xem này».

Nàng cười trừ ko nói gì ,chợt trên giường có động tĩnh cô nương đó tỉnh lại, nàng đỡ cô nương đó ngồi dậy«Cảm ơn công tử cứu nàng Bích Xuyên cảm kích vô cùng». Nàng hơi cười«chỉ sẵn tay thôi, ko có gì to tát». Nhìn cô nương yếu đuối trước mặt nàng hỏi«Chẳng hay tại sao cô nương tại sao bị bọn họ bắt nạt thế»

Tiểu cô nương nghe nàng nói thế thì khuôn mặt mau chóng đầy nước mắt kể lại«Chẳng đâu gì công tử ta là công chúa Âm Lạc Quốc, bị bệnh nặng trong người ko thể chữa trị vì không muốn liên lụy cho đại huynh nên trốn đi lạc đến đây bị cướp hết tiền bạc, còn bị bọn chúng chặn đường muốn....»nói đến đây tiểu nương nức lên hỏi ko nói được tiếp.

Nàng nhìn cô nương khóc vẽ mặt thương tâm có chút nủi lòng«công chúa đưa tay ta bắt mạch xem bệnh tình như thế nào». Bích xuyên đưa tay ra cho nàng, nàng cầm tay bắt mạch nhũn nhũn rồi gãi ra«bệnh bẩm sinh thân thể suy nhược ko thể điều trị». Bích xuyên nghe nàng nói cũng ko bắt nờ số mạng đã thế ko thể làm khác. Thấy vẽ mặt thất vọng đó nàng nói«nhưng hãy yên tâm đối với ta bệnh này rất bình thường».

Quay sang lệ nhi nàng nói«gọi mị ảnh đến ta có việc cần bàn».Mị ảnh đến«thưa cát chủ gọi thuộc hạ có chuyện gì».Nàng ung dung nói«ta giao cô nương này cho người hãy chăm sóc thật tốt ta sẽ đến để thăm các người sau»rồi đưa mảnh giấy cho mị ảnh nói«đưa nó cho Kim long thực hiện như những gì trong đó».

Mị ảnh gật đầu ,gọi tuyệt nhi tỉnh dậy ba người cùng rời đi,ko ngờ đi lần này nhưu trò vui như thế thật mong chờ nha.

((nhận xét thật lòng giữm mình nha))

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Mĩ Vị

(0)(0)(0)(0)(0)(0)(0)(0)(0)(0)

Nàng và song nhi về tới Trường Thu cung cũng đã là lúc chập chòn tối,nhìn về hướng cổng chính nàng nhưu mảy bực bội quay sang nói với song nhi«bọn họ không biết một sao định ngủ ở đây luôn à».«Tỷ bớt giận cứ mặt bọn họ có thêm vài con chó canh cổng,cũng không thiệt thòi nha»Nghे tuyệt nhi nói thể khỏe môi nàng giật giật “có cần so sánh thể không trời,tuyệt nhi càng ngày càng mạnh bạo nha”.

Mà Tuyệt nhi cũng đâu có nói sai nhìn giống thiệt nha,toàn mấy tên nịnh bợ so sánh với chó nàng còn thấy tội cho nó nữa à.Mà thôi họ làm gì mặt họ rãnh thì cứ ngồi ta ko chấp nhất đâu nha.

«Chúng ta đi thôi ta mệt và đói wá đi».

«tỷ nói đúng kiếm gì ăn mới được».

Vào trong,bước vào phòng 3người thay y phục xóa lớp hóa trang rồi cùng ngã lưng lên giường khá lớn của nàng,cảm xúc bây giờ của 3người chỉ diễn tả trong 2từ”buồn....n...n.gũ..”.

Bỗng”ột...ột...ột”bung 3người kêu lên«A đói quá song nhi đi làm đồ ăn đi».Lệ nhi phản bác«sao là bọn muội tại tỷ hết,như không đi đuổi hết đầu bếp đi làm bọn muội phải nấu ăn nữa».Nàng ko chịu thua nói lại«họ làm ăn tệ như vậy để lại làm gì,2e đi nấu đi mà».Tuyệt nhi ko chịu nói«tỷ công bằng tí đi hay ta lác xí ngẫu người thấp nhất đi nấu ăn»

Tuyệt nhi nói xong,lệ nhi gật đầu đồng ý còn nàng khóc không ra nước mắt”lúc nàng mới xuyên qua song nhi nghe lời nàng gậm gáp,nàng kêu bọn họ cứ thoải mái nàng ghét khái niệm chủ tớ,nào ngờ họ làm đúng như nàng nói cái gì cũng xòng phăng ko ai chủ ai tớ,chỉ biết thắng làm vua thua là ôsin cho người thắng thôi.thật khóc ko ra nước mắt”

«Cũng được z ta trước nha»nói xong nàng lấy trong người ra chiếc điện thoại đã nạp đầy bin từ năng lượng mặt trời chỉ chỉ trở trở rồi bỏ lên bàn.

“Oa quả thật trời không phụ lòng người nàng đã được thua một cách lằng xẹt”Có ai thông minh như nàng không chơi cũng thua ko chơi cũng thua mà vẫn chơi,song nhi chơi an gian thật nha.Nàng 6châm không thắng cũng huề nàng chắc như vậy nào ngờ song nhi cũng thật cao tay 2người họ hợp sức chơi nàng mà.Hai bọn họ người 6 người 1 bằng 7thể là nàng thua 1cách tức tưởi luôn Hazzzaaazza phong thái sát thủ còn đâu.

Nàng đi về hướng bếp,lệ nhi và tuyệt nhi thông thả uống trà cười cười nói nói,người ta là hoàng hậu nàng cũng vậy nhưng sao khác nhau đến thế chứ.

Căn bếp trong cung của nàng cũng to lắm nha,vật dụng thì vô cùng đầy đủ à rau củ thì khỏi nói cả đóng luôn.Nàng vốn là một sát thủ phải hóa thân vào nhiều vai khác nhau để tiếp cận con mồi nên nấu ăn với nàng dễ như giết một người vậy đó(cũng dễ).

Sơ chế các loại rau củ quả và thịt thà xong xui nàng bắt đầu và việc nấu nướng,nhưng ở đây không có bếp gas nàng phải thổi lửa.”Ta thổi ta thổi”phải nói thổi lửa khó thật thổi tới mặt nàng đen đúa luôn mới chịu cháy.

Tay áo đã được nàng xoắn lên cao chuẩn bị xong tất cả,từng món ăn một hoàn thành nàng vỗ tay tự hào trước thành quả của mình.

Ở một nơi khác có một nam tử lạnh lùng cầm bút phê duyệt tấu chương vô cùng cẩn mẫn bỗng bút được bỏ xuống mắt người đó đưa ra nhìn sắc trời bên ngoài.

Cũng đã tối rồi nha,không biết giờ này nàng thể nào,có cảm giác nhớ nhung,cảm giác đó làm hấn mất tập chung muốn gặp nàng lập tức.Nói thật hấn chẳng hiểu nổi cảm giác của mình ko phải là chán ghét sao ,nhưng gần đây lại khác lạ hoàn toàn,thôi ko nghĩ nữa mọi chuyện đã có sắp đặt sẵn giờ hấn chỉ biết muốn gặp nàng”

«Bãi giá Trường Thu cung»

Đến nơi hần thăm lạng đi vào,hần muốn biết cuộc sống của nàng như thế nào.Trong cung vắng tanh nàng đi đâu rồi.

«ha ha vậy sao thật vậy à hahaaa»

Tiếng cười của ai thế nhỉ hay là nàng ở đó,theo tiếng cười nàng đi đến một khu vườn xanh um cây cỏ trên bãi cỏ có kê một cái bàn đá cùng 4cái ghế và có 2nữ nhân ngồi đó cười nói”đó chẳng phải nha hoàn của nàng sao vậy này đâu”

Hần bước đến gần họ nhận ra ngay dù hần bước rất nhẹ.«Tham kiến hoàng thượng,hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế»song nhi quỳ xuống hần làm hành động bảo 2người đứng lên hỏi«nuơng nuơng đâu».Tuyệt nhi ngăn mặt ko sợ hãi đáp lại«kia».

Tốt thật tốt nha đúng là chủ tớ ko xem hần ra gì.Nghe tuyệt nhi nói hần nhìn theo hướng tuyệt nhi thì thấy một thân ảnh nhỏ bé đi tới tay bụng 2đĩa gì đó.«đó ko phải nàng sao,nhưng bộ dạng này có tẹ wá không».

Đề 2đĩa xuống bàn «2e xuống bếp bụng lên đi ta mệt rồi»Nàng nóc luôn cốc trà trong tay hần bộ dạng vô cùng nực cười«Ừa người tới khi nào vậy»bây giờ nàng mới chú ý người bên cạnh.«mới đến,ta nhớ trong cung cấm nuôi mèo,tại sao lại có một con mèo ở đây vậy»Nghe hần nói nàng nhìn quanh tìm kiếm.

Hành động ngộ đó của nàng làm hần nực cười,bây giờ nàng biết hần chọc mình tức giận vùng vằn bỏ đi thay y phục làm hần cười to hơn.

Song nhi bụng tất cả thức ăn lên khoảng 6món và 4 cái chén.Nàng thay y phục xong đi ra thoải mái hơn hần.Áo lụa mỏng 2lớp tóc ướt xõa ngang vai làm hần đơ người song nhi thì bụm miệng cười.

«Ăn đi ta đói rồi,ủa sao là 4cái chén vậy»

«Bọn muội muốn hoàng thượng ăn thử thức ăn tỳ nấu mà»

«Ai cho chứ,sao hần thèm ăn mấy món...»

Nàng chưa nói xong thì hần đã ngồi xuống động đũa,như đã nói ở đây ko có khái niệm lớn nhỏ là bình đẳng nên 3người cũng ngồi xuống ăn.«Khoan đề ta giới thiệu»,rồi nhìn sang hần«bỏ xuống»Chưa tới miệng nghe nàng nói hần đành bỏ xuống.

«món này là sườn xào chua ngọt,bánh quế hoa,Gà Hầm...»

Ko đề nàng giới thiệu 3người ko thể đợi thêm ngồi ăn luôn làm nàng tức giận«đúng rất ngon,mỹ vị à nha»những lời khen không dứt làm nàng vui vẻ hần.Hần ăn rất ngon tay nghề nàng thật tốt hần muốn ăn nó mỗi ngày muốn dầu nàng đi riêng cho mình.4người ăn vui vẻ thỉnh thoảng còn cười đùa hần cũng rất vui hần thích cảm giác này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Kịch vui

Song nhi khi ăn uống no say thì trồn đi ngủ trả lại không gian riêng cho 2người bọn họ.

Không gian yên tĩnh là thường dưới góc cây thiên thu có đôi nam nữ đang ngồi ngắm mây trời bi những con gió xuân hiu hiu thổi đến làm tóc áo tung bay,nhưng họ ko ai nó với ai chỉ lặng thinh ngồi đó bỗng một giọng hát êm ái nhẹ nhàng ngọt ngào phát ra:

Có cơn mưa nào rơi thoáng qua

Có bước chân nào vừa bước qua

Cỏ anh đào quá êm đềm nhẹ nhàng cuốn đi theo bước chân.

Nhớ khi xưa cùng nhau bước chung góc phố kia còn in dấu chân cỏ anh đào vẫn nơi .....

Giọng hát nàng nghe thật êm tai,làm hần nghe đến thất thần,khi giọng hát ngừng hần mới bừng tỉnh khỏi sự trầm mê.

Nàng nhìn hần mắt ko rợn sóng«sao hay chứ».Hần ngáy người đáp lại«rất hay,ta mong có thể nghe bài hát này mỗi ngày».Nàng cười nhạt đã có người

từng nói thế nhưng kết quả thì sao đó chỉ là một vở kịch được dàn dựng.

Không biết tại sao nàng lại như vậy,tự nhiên nàng cảm thấy nhớ sự lừa dối đó nó để lại cho nàng vết thương sâu,nàng cảm thấy muốn khóc nhưng kìm nén để ko cho mình khóc bởi vì không xứng.

Quá khứ thì đã qua nhưng hiện tại cái cảm giác trước lại hiện về làm nàng ko mún đối mặt,nàng núp tâm sự với hân lấm.

«Ta hỏi người đã từng yêu ai chưa»

«Ta cũng không biết nhưng ta hiện giờ có cảm giác lạ với 1 người»

«Ai thế,dù ai đi nữa ta khuyên người hãy giữ chặt đừng để người đó quay lưng đi»

«Nàng sao vậy»

«Chỉ là nhớ về quá khứ thôi»Nàng quay lưng đi hân cảm thấy nổi bần tự bóng lưng đó.Ôm nàng thật chặt từ phía sau,nàng ngẩng người còn hân thì cười cười«Thì nàng bảo ta giữ chặt đừng để người đó quay lưng».

Nước mắt tuôn rơi từ hốc mắt rơi xuống vòng tay hân«Tại sao chàng lại cho ta cái cảm giác đó ta rất sợ»Hân quay người nàng lại nói«Người ta thích là nàng mãi là vậy»nói rồi hân ôn nhu hôn lên mí mắt đắm lệ của nàng thì thảo«hãy tin ta».

Hân nói xong bờ môi bị hân chiếm lấy nhẹ nhàng ôn nhu,nàng bị hôn bất ngờ nên lúng túng muốn tránh nhưng thấy đôi mắt ôn nhu đó nàng ko nỡ bỏ ra,mà đáp lại,hay tay nàng ôm lấy hông hân cảm nhận nụ hôn hân thì lướt trên cánh môi nàng dùng lưỡi cạy răng nàng ra rồi trường vào tha hồ hút mật ngọt.Hân để tay kèm đầu nàng tay kia ôm hông hai người day dưa không dứt.

Cảnh lãng mạn như thế không quay lại thì uổng phí,song khi núp sau lùm cây dùng điện thoại quay lại cười sáng lạn đúng là tiền đồng ngọc nữ nha.

Hết đường khi hân mới dứt ra mắt còn lưu luyến”ngọt thật”còn mặt nàng đã đỏ tía mang tay e then núp trong ngực hân làm tâm trạng hân cảm thấy tốt vô cùng.Thật ko ngờ hân thật sự thích nàng,và nàng cũng có cảm giác với hân ko khí hạnh phúc bao quanh 2người.

«Về phòng thôi cũng khuya rồi»

«Uhm»hân chưa nói xong nàng đã biến mất,hân cười bước theo nàng về phòng tâm trạng rất rất tốt.

Bước vào phòng ko có người chỉ thấy chiếc chăn trên trên giường nhô lên,hân cười thay y phục chui vào chăn ôm nàng ngủ,nàng cũng không phản đối mặc hân ôm.

Nàng có thói quen khi ngủ mặt đồ rất mỏng chỉ một lớp ko có gì ở trong hết làm hân phải kiểm chế vô cùng.«nàng muốn ta phạm tội sao»nàng đỏ mặt nằm im rồi chìm vào giấc ngủ.

Hân thì thấy quả thật dày vỏ nha da thịt non mịn mát lạnh lại cách có một mảnh vải làm hân khó chịu cảm giác có mà không thể ăn,im lặng rồi dần chộp mắt khung cảnh trong phòng thật nhu hòa.

~~~~~

Nàng thức dậy thấy bên cạnh có người thì giật mình nhớ đến chuyện lúc tối thì đỏ mặt,đúng là chỉ uống có tí rượu mà nói hết rồi ko biết đầu mặt đi đâu.

Trên đỉnh đầu giọng nói phát ra«Tỉnh rồi sao».Nàng giật mình nhìn lại tư thế có chút thân mật nha hân ôm nàng vào lòng tay ôm eo nàng cũng vậy ko có khoảng trống.

«umh umh chuyện tối qua chỉ là»

«Nàng muốn ko chịu trách nhiệm sao»

«Chịu trách nhiệm»khéo môi nàng giật giật

Hân làm bộ tui thân«nàng lấy tim ta mà ko chịu trách nhiệm»bộ dạng trẻ con làm nàng phì cười.

«Vậy ta muốn hỏi người 3điều làm được thì ta chịu trách nhiệm»

«nàng cứ nói»

«3000con sông chỉ lấy 1ráo nước»

«Được»

«Ko hạn chế tự do của ta»

«Ta ko thích làm chuyện đó,được»

«Còn cái cuối cùng nói sau đi»

«Ta cũng có 3 điều muốn nói»

«ko dx Xung hô ta nguoi kêu gì cũng được»

«Ko có nam nhân khác ngoài ta»

«Ở bên ta suốt đời,làm được không»

«Được,ta chịu thiệt thòi vậy»

Thế là khoảng cách của bọn họ không còn nữa.Bây giờ hẳn chuẩn bị lâm triều còn nàng thì chuẩn bị xem kịch hôm nay sẽ có 1 trò vui.

((mai mình sẽ up 2 chương;tết tới ời muốn tặng truyện cho mp nhưng hk biết có ai muốn hk ta mình tag ,nhớ fix [sao] cho mình được rồi)iu mp nhiều

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Đúng như dự định của nàng vừa thay đổi xim y xong thì đã có khách đến.Nhìn từ xa dáng người thanh mảnh uốn éo iều điệu thướt tha đi tới,đến gần thì có thể thấy đó là một nữ nhân không thanh cũng tú nhưng son phấn thì hơi quá nước hoa hơi nồng làm mất vẻ tự nhiên ,làm cảm xúc nàng dân trào rất rất muốn*ói~~~~*

Kiểm chế cảm xúc đang cuộn trào nàng nở một nụ cười thật tươi,bộ dạng không biết gì ngồi đó chờ người đến gần.

«Tham kiến hoàng hậu»

Cô gái quý xuống,nàng vội vàng đỡ cô gái lên giọng điệu thân thiết nói«Kìa muội muội không cần đa lễ điều là người một nhà mà»nói thật nàng cũng buồn nôn với giọng điệu này lắm rồi nhưng phải chịu đựng vì tương lai sau này.

Lam Tú đứng lên ngồi trên ghế dành cho khác thì lệ nhi đã bưng trà ra mời khách,kèm theo một nụ cười cung kính nháy mắt với nàng vài cái khi dâng trà cho nàng.

Lệ nhi lui xuống,Lam Tú mới mở miệng«Tỷ sống ở đây có tốt không»,nàng vẽ mặt cười hạnh phúc «rất tốt rất tốt».Nụ cười Lam Tú thoáng cứng ngắt nghiêng răng trêu trọc lắm lắm xem người còn cười được bao lâu”nhưng câu nói đó nàng nghe thấy hết cười tươi hơn”Ta cho người tức chết lắm gì được ta”2 người đấu tranh trong im lặng.

1 lúc sau

Lấy lại vẻ ban đầu nàng hỏi«muội đến đây có việc gì»Lam Tú bỗng thay đổi một cách chóng mặt nước mắt rơi xước nước«hức hức từ ngày tỷ vào cung phụ thân nhớ tỷ vô cùng ăn ngủ không yên lâm trọng bệnh,hức hức muội phạm con không biết làm gì chỉ có thể đến đây mời tỷ về thăm cha một chuyến hức hức»

Nàng làm dạng sục sùi đồng ý,thấy nàng đã mắc câu nên Lam Tú nói tiếp«Tỷ tỷ chi bằng chúng ta chuẩn bị một chút muội biết được trên núi Đà Sư ở thành nam có một ngôi chùa rất thiêng chi bằng chúng ta đến đó cầu phúc cho phụ thân rồi cùng nhau về phủ».

Nàng cũng không do dự đồng ý,nhờ lệnh bài mà hẳn đưa lúc trước 4 người bọn họ dễ dàng rời cung mà không đã động ai,thấy nàng có lệnh bài đó Lam Tú nghiêng răng thâm nghĩ«Cứ dùng đi sau hôm nay không còn dùng được nữa nó sẽ là của ta hahaha».

~~~~~  
Hiện giờ 4 người bọn họ đang ở chân núi Đà Sư,nàng song nhi ba người thần sắc bình thường còn Lam Tú sắc mặt đã có dấu hiệu mệt mỏi.Nàng thấy vẻ mặt mệt mỏi đó nên tỏ ra thương cảm nên kéo song nhi đi ngang hơn”ta cho người đuổi theo muội muội thân yêu”.

Bọn họ đang định lên núi thì từ đâu xông ra một nhóm khoảng mười người,nhìn thì rất có khí thế nhưng thực lực thì chỉ cần 1 cái búng tay của nàng thì có thể bay xa 3 vạn 6 nghìn dặm rồi nhìn đã biết lũ thấp kém này không phải người của nàng mà là sơn tặc thật sự.

Lam Tú có vẻ như tưởng đó là người mình thuê không dấu được vẻ tươi cười,nhưng ả đâu biết mình sắp cười không nổi.Từ trong đám người đó có một kẻ bước ra nói câu giới thiệu dành cho son tặc:

«C...câ..ây..cây.. L..à..là...d..d..o»Tên này cà lăm nói làm nằng và song nhi tức cười lộn ruột.

Thấy không ổn một tên khác bước lên đánh tên kia nhìn thì chắc là thủ lĩnh tên đó nói:

«Cây là do ta mở,đường là do ta trồng»

«Muốn qua đây đề lại mãi lộ»

Hắn ta vừa nói song nằng và song nhi lại cười dữ hơn làm tên đó tức giận bắt lấy Lam Tú đang đứng cạnh nằng chuẩn bị xem trò vui,làm ả bất ngờ không kịp trở tay.

«Bọn ngươi cười gì chứ»

Thấy Lam Tú bị bắt kẻ dao vào cổ nằng càng cười tươi hơn«Ngươi trồng đường mở cây được sao hahaha».

«Im ngay»Tên đó then quá hoá giận dùng Lam Tú uy hiếp nằng,nhưng nằng là ai chứ uy hiếp nằng bộ để sao.Lam Tú hoảng hồn nói nhỏ vào tai tên đó«không phải ta thuê bọn ngươi giết nằng sao lại dùng ta uy hiếp».Tên đó cười khoái trá«Quả là tức cười sao ta phải nghe lời ngươi chứ,tiểu cô nương chúng ta có biết nhau sao»Lam Tú nghe thế hình «bọn họ ko phải người phụng tiêu sát sao,vậy là họ là ai chẳng lẽ là sơn tặc».

Nằng nhìn Lam Tú bị uy hiếp lòng không động xem như không,làm hắn ta tức giận hắn kẻ dao sát hơn và một dòng máu chảy ra Lam Nhi hét toáng rồi ngất xỉu.

Nằng đứng đứng nói«ngươi thích thì cứ giữ lấy ta đi»nằng kéo song nhi định rời đi thì bọn chúng chặn đường lại ,nằng không hề sợ hãi lùi lại để song nhi giải quyết,những tên này không xứng nằng đụng tay vào.

Bị chúng bị đánh nằm la liệt quỳ xuống trả lại lam tú xin tha mạng,«Không cần trả lại coi như ta tặng cho các ngươi làm quà vậy,còn nữa dẫn bọn ta đến xa nguyệt của các ngươi ta có một trò muốn xem cho rõ».

Bọn chúng không dám cãi lời điều Lam Tú dẫn 3người vào sâu trong hang núi.

~~~~~

Nằng ngồi trên ghế da hổ nhìn xuống nói«Kêu tất cả mọi người tập hợp ở đây hết cho ta»bọn sơn tặc tích tặc tập hợp đầy đủ không thiếu một người.

Nằng bước xuống chỉ tay vào một tên cao to «Ngươi qua đây»tên đó bước qua nằng bỏ vào môn một viên thuốc bảo đó là xuân dược nhẹ và ra hiệu đám người tản ra bỏ LamTú vào trung tâm vẫn còn ngất xỉu.

«Ngươi đến đó chạm nhẹ vào mặt ả»Nằng kêu tên đó bước đến chạm nhẹ vào mặt Lam Tú ngay tức khắc Lam Tú mở mắt xé nát y phục của mình làm một thân thể trần trụi xuất hiện trước mặt bọn sơn tặc.

Nằng cười sâu hơn Xuân dược này quả không tệ pha với trà càng tuyệt hơn.Thân thể lam tú yếu đuối uốn éo ghé sát tên kia khơi dậy dục vọng nguyên thủy của hắn ta. Thế là một màng đó xảy ra mặt cho Lam Tú là hét đau đớn.

Nằng lấy một lọ thuốc để lên bàn nói«Hắn xong tới các ngươi uống nó vào rồi tùy thích làm gì thì làm,nên nhớ thay phiên làm suốt 5ngày rồi thả ả ra,không cho ả nghỉ ngơi».Bọn họ nhào vô lấy thuốc rồi cùng đề Lam Tú xuống nằng thì chuẩn bị về cung'món quà này muội thích chứ hahaha”

Song nhi rung mình ty tỷ quả thật vô cùng biến thái nha luôn dùng cách này để trị người ko thể đắc tội.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đưa về sinh cháu

Nằng và song nhi vừa về tới cung thì đã thấy có một cung nữ tuổi cũng đã cao ngồi đợi trước sảnh. Nằng bước đến định hỏi người đó là ai thì người đó đã vội vàng muốn hành lễ với nằng, làm nằng luống cuống đỡ cung nữ đó dậy.

“Bà đừng làm thế tổn thọ ta mất, mà bà là ai sao ta chưa từng thấy bà trong cung“.

Nghe nằng nói thì lão cung nữ đó vội đáp”thần là cung nữ lâu năm bên cạnh hoàng thái hậu, hôm nay hoàng thái hậu có lời bảo hoàng hậu cùng đến Từ Ninh cung trò chuyện”

Nghe lão cung nữ đó nói nằng mới nhớ ra mình còn có nãi nãi nha không nhắc nằng cũng không nhớ đúng là quá bất cẩn rồi, rồi nằng lấy tay đánh đánh

nhẹ vào đầu để thể hiện sự đăng trí của mình.

“Thôi bà về báo tin với lão nãi nãi ta sẽ tới ngay, ta cần chuẩn bị chút đồ”

Lão cung nữ đó tạm biệt ra về, nàng và song nhi vội vàng chuẩn bị rồi cùng đi đến Từ Ninh cung.

→ → → → → → → → → → → → → → → →

Từ Ninh Cung

Đây là lần thứ 2 nàng đến đây, lần một đến nhằm mục đích chữa bệnh nên không quan sát kỹ giờ mới có cơ hội đánh giá nơi này. Cung của hoàng thái hậu tương đối rộng nhưng lại rất yên tĩnh là một nơi lý tưởng để an dưỡng tuổi già, nếu sao khi nàng già đi nàng cũng muốn có một nơi tương tự nơi này. Suy nghĩ vẫn vơ mãi đến nơi lúc nào cũng chẳng hay nữa Lệ Nhi đẩy đẩy nàng làm nàng sức tỉnh, đứng trước nàng hiện giờ là hoàng thái hậu.

Bà nở một nụ cười hiền khi thấy nàng, còn nàng lúng túng vội vàng muốn quỳ xuống hành lễ, hoàng thái hậu vội vàng đỡ nàng lên nói”con cứ như Du nhi không cần hành lễ trước ta đâu điều là người một nhà cả mà“.

Nghe hoàng thái hậu nói thế nàng cũng không có ý định hành lễ nữa nàng chỉ làm cho có chứ mấy cái lễ nghi gườm rà phức tạp đó nàng cũng không biết làm sao.

Hoàng thái hậu bảo nàng ngồi xuống ghế cùng dùng trà với mình nàng vâng lời ngồi xuống, không hề e sợ ngẩng mặt lên nhìn bà, khuôn mặt bà hiền hậu vô cùng tuy da vì tuổi đã có nhiều nếp nhăn nhưng nhìn thấy rất đẹp lão.

Nàng vội hỏi thăm bệnh tình của thái hậu”thái hoàng thái hậu bệnh tình người đã hết chưa ạ“. Hoàng thái hậu nở nụ cười tươi nói”tốt hơn trước rất nhiều chỉ là tuổi già chân tay đau nhức thì vô cùng khó chịu“hai người trò chuyện rất lâu , nàng thấy bà như thế thì tiến đến xoa bóp chân tay cho bà dùng một ít thuốc để trị đau nhức.

Thấy nàng như thế bà tỏ ra hài lòng”sau nàng con đừng kêu ta là hoàng thái hậu nữa hãy gọi ta là hoàng tổ mẫu như Du nhi” nàng nghe bà thấy thế thì”vâng hoàng tổ mẫu”làm bà cười rất hài lòng.

Bà và nàng tâm sự với nhau rất nhiều, bà dặn dò nàng phải là hoàng Hậu tốt trị tốt hậu cung và đặt biệt sớm sinh cho bà một đứa cháu.

Nàng nghe thế đỏ mặt thẹn thùng, bà và nàng rất nhiều điểm chung là ghét nam nhân lăng nhăng nhưng hoàng thượng thì nữ nhân vô số ba dặn nàng phải biết giữ gìn của nam nhân và nhiều thứ khác.

Nhưng bà cứ nói 2,3 câu là đề cập đến chuyện con cái làm nàng phải toát mồ hôi lạnh , cung nữ bên cạnh bà và song nhi cũng bùm miệng cười làm nàng hận không có cái lỗ để chui xuống.

Thấy vẻ thẹn thùng của nàng bà không nói nữa mà tỏ ý muốn nàng cùng ở lại với mình một đêm nàng đang không biết phải làm sao thì một âm thanh vang lên”hoàng thượng giá đáo“.

Hắn bước vào từ cửa trả lời giùm nàng luôn”hoàng tổ mẫu nếu hoàng hậu của thần nhi ở đây thì làm sao có trách cho bà bế được“.

Nàng ở bên cạnh nghe hắn nói suốt nửa ngất, đã không giải thích mà còn bồi thêm đúng là da mặt đủ dày mà. Khổ nỗi hoàng tổ mẫu lại gật đầu cười khanh khách”đúng đúng ta sợ ý quá, Du nhi nói chí phải”

Nàng lúc này chỉ muốn xé mặt hắn ra xem dày bao nhiêu thì hắn đã tạm biệt hoàng tổ mẫu và lời nàng đi người giữ gìn sức khỏe khỏe thần nhi về kiểm tra cho bà bế”thấy nàng ngoan cố hắn âm thầm lên ra khỏi Từ Ninh Cung quay về trường thu cung.

Hoàng thái hậu thấy đứa cháu của mình như thế thì hài lòng vô cùng sớm muộn gì bà cũng sẽ có nội tôn để vui đùa rồi, bà sẽ ráng chờ đến ngày đó.

Chương 26:đêm xuân(cảnh H của nv 9)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Mưa-quá khứ

“Đúng là ở hiền gặp lành mà trời cũng giúp người hiền như ta mà hai em thấy không”nàng thông thả đi vừa cười vui nói .

“Em thấy trời không có nắng thì đúng hơn, sao lúc nào cũng giúp tỷ thế”-tuyết nhi tỏ vẻ tiết túc nói.

“Hai em được lắm không giúp ta còn tỏ ra thái độ đó, may mắn là có thái tử của Âm Lạc quốc đến không thôi thì ta khó thoát”nàng vừa hỏi tường vừa

nói.

Quay lại 2khắc trước

Hắn bế nàng ra khỏi Từ Ninh Cung trước mắt mọi người nàng kêu mãi hắn không chịu buông, bỗng từ đâu có một tên lính đến báo có thái tử Âm Lạc Quốc đến hắn do dự bỏ nàng xuống đi theo tên lính.Hắn rõ đáng ghét khi đi còn để lại câu nói”nàng hôm nay không thoát đâu ta sẽ trở lại nhanh thôi“.

Trở về thực tại.

Nàng nghĩ tới đó vội lắc đầu câu nói đó quả thật có tâm ý sâu xa nàng thật không muốn nghĩ đến. Nàng thoát khỏi hắn rồi giờ phải tìm chỗ trốn thôi, nhớ câu nói lúc đi của hắn nàng cứ thấy mùi nguy hiểm đâu đây.

Đầu óc hoạt động hết công suất với suy luận logic và vô ích của mình nàng rút ra kết luận là phải trốn mà vấn đề là phải trốn ở đâu cái đó nàng không nghĩ ra.

Đầu óc lóe sáng quay sang song nhi ở đằng sau nói”tuyệt nhi , lệ nhi chúng ta chụp hình ngoài cảnh đi”

“Chụp hình ngoại cảnh”cụm từ này đã rất quen thuộc với hai người bạn họ rồi vị tỷ tỷ này của bọn họ vô cùng khó hiểu,mỗi lần nói họ phải suy nghĩ nhiều mới biết là gì.(các nàng mà hiểu thì con người đâu cần tiến hóa tiếp thu cái mới nữa chứ, ngôn ngữ hiện đại mà lại).

“Đào viên thăng tiến nào”-nàng quyết định nhanh gọn không cho từ chối.

Đào viêntên này do nàng đặt cho, vào một dịp tình cờ đi dạo trong Cung nàng phát hiện ra nơi tiền cảnh này. Mặt nước trong xanh lẫn tăn rợn sóng, trên hồ phủ đầy sen ngũ sắc. Ở đó có một mái đình nhỏ hai bên là hai cây đào to mỗi khi đào rụng tỏ cảm giác đẹp mà mờ ảo nhất là lúc chiều tà. Nên đây là nơi danh dự được nàng chọn để chụp ảnh đồng thời là nơi ẩn náu an toàn nhất nàng biết.

“Vâng”song nhi đồng ý mà

trong lần thăm nói đi trốn thì cứ bảo thế chụp với ảnh’.

ĐÀO VIÊN

Tuyết xuân lạnh lẽo đào rụng cánh

Gió thổi hiu hiu cảnh về chiều

Sen trôi vô ý đắm ngũ sắc

Tiết trời lạnh lẽo chỉ mình ta.

Đúng là cảnh thân tiên quyền lữ cảnh đẹp khiến người ta trầm trồ khen ngợi, nhưng than ôi có 2người chỉ lo chu nỡ chu môi chụp hình thế là khung cảnh yêu tinh trở nên hỗn loạn không ngờ.

“...”“....”“....”

“Xóa, tấm này ta xấu”Tuyết nhi

“Không ta đẹp không được xóa”lệ nhi.

“Xóa”

“Không”

..

...

....

...

Lần nào cũng vậy đến đây chỉ có song nhi chụp hình còn nàng thì chỉ đi dạo. Và lúc nào cũng vì một chuyện mà hai người họ cãi nhay nàng cũng không quan tâm lắm họ muốn làm gì thì làm.

Dùng khinh công bay lên lương đình trên tay là một mẫu lá trúc nhỏ và tiếng nhạc bắt đầu phát lên.

Nàng tuy bình thường hay đùa nhưng khi đến đây nàng luôn yên tĩnh như thế, nghe tiếng nhạc song nhi thôi chụp ảnh và bắt đầu hòa theo tiếng nhạc.

~~~~~

~~~~~

~~~~~

Lời ca của tuyệt nhi bắt đầu ngân vang trong không gian đó, lệ nhi cũng phối hợp nhịp nhàng với điệu múa phong trần của mình.

Từ khúc nhạc buồn chuyển lên vui tươi làm đào viên sáng hẳn lên, nếu có người ở đây chắc là sẽ tưởng mình lạc vào một nơi thần tiên nào đó.

Quả thật cảnh từ đầu tới giờ đã bị một người thu hết vào mắt, người này rất biết ẩn náu nên 3 người họ cứ tự nhiên ca hát múa cho đến lúc chập chòn tối.

Quả thật đúng là trời có mắt thật, vừa tôi xuống là trời âm u sắp có mưa buộc bọn họ phải về cung. Thế là nàng trốn không thoát khỏi hán rồi.

*****

Trường Thu cung

Nàng đúng thật rõ xui xẻo nàng vừa về là hán vừa đến trở trời thay, giờ nàng có kêu trời thì cũng chẳng thâu.

Mai thay là hán không hỏi gì bước vào ngồi xuống bàn thông thả uống trà. "Đi dạo à"

"Đúng vậy" nàng vẫn ngang ngược trả lời không khiêm nhường dù rất sợ câu nói lúc trưa của hán.

"Ừ" hán chỉ ừ một tiếng rồi tự thay áo đắp chăn leo lên giường nằm xuống.

Thái độ của hán làm nàng bất ngờ vô cùng hôm nay hán rất khác không ngang ngược như mọi khi không biết chuyện gì xảy ra nữa.

Nàng cũng thay y phục bước đến giường lấy hán nói "sao vậy bệnh à"

Hán kéo nàng ngã xuống giường "không có ngủ đỉ".

Ngoài trời bắt đầu mưa vô cùng, vô cùng lạnh lẽo giọt mưa rơi xuống vỡ vụn rồi hòa vào đất.

Đang yên tĩnh lạ thường hán đột ngột hỏi "nàng có biết tại sao mưa lại rơi phát ra tiếng tí tách không".

Nàng thoáng ngây người rồi trả lời không biết, hán cười buồn nói "vì mưa phải xa lá xa cành thấm vào đất tiếng tí tách là mưa đang khóc vì phải xa cành".

Nàng im lặng nghe hán nói "lúc ta 6 tuổi mẫu thân ta đã hạ sinh một đệ đệ của ta sinh đệ đệ mẫu thân ta kiệt sức mà qua đời, bỏ lại phụ vương một mình, lúc đó ta và tam đệ tứ đệ đã khóc rất nhiều nhưng phụ thân ta lại nói 'con có biết tại sao mưa rơi tí tách không' và ông ấy nói sau này lớn lên con sẽ hiểu"

"Ngũ đệ tư chất yếu ớt hay sinh bệnh, nên ta đặt biệt xếp cho ngũ đệ một nơi yên tĩnh, kiếm người tài chữa bệnh, có lúc ta thấy ghét đệ ấy vì không có đệ ấy mẫu thân ta sẽ không mất ta không phải sống thiếu tình thương của mẹ....."

Hán nói rồi ôm nàng thiếp đi ngoài trời mưa trong phòng vô cùng ấm áp vì giờ ta đã có nàng.

Nàng không biết tại sao hán lại như vậy không biết có chuyện gì xảy ra nhưng nàng biết "mưa không khóc vì xa cành lá vì sau này mưa sẽ lại được gặp lá cành mà mưa khóc vì mình đã chia tay quá sớm, cũng như mẫu thân hán vậy"

"Yên tâm từ nay ta sẽ bên người"

(Cảnh H cho mình thiếu đi, tạo kịch tính trước sẽ hay hơn vài chương nữa sẽ có cảnh đó)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Lâu quá mình không đăng truyện không biết có ai hóng hờn ta. Nói thiệt là con tác giả đang bước vào thời kỳ lười chày thây nên không viết với lại mình thấy truyện không kịch tính nên cũng hơi chán. Bỏ lâu quá ời hông biết còn ai ủng hộ nữa không. Ai muốn đọc cmt bên dưới chỉ cần 1cmt muốn mình sẽ đăng 1 chương trong hôm nay.

Truyện của mình mấy chương trước rất nhiều teencode nhưng từ chương này trở đi thì sẽ không xuất hiện nữa và đặt biệt ai có ý kiến gì góp ý mình nha♥♥♥ mình cảm ơn nhiều.

Các chương sau giới hạn là >=2000 chữ

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: khắc xuân tiêu

((Chương mới ra lò))

“Từ nay người đã có ta”hắn tưởng hẳn đã ngủ say nên thoát ra một lời đồng cảm, nào ngờ lời vừa nói ra mắt hắn vừa mở to nhìn nàng làm nàng lúng túng.

“Sao người còn chưa ngủ”nàng vờ không nói gì trước đó hỏi.

Hắn không nói cũng chẳng gần gì bước xuống giường đến ngồi cạnh bàn nói”nàng đến đây ngồi xuống hai chúng ta uống rượu”.

Nàng bước đến bên bàn ngồi xuống thì hắn la to”người đầu dâng rượu ta muốn cùng hoàng hậu say một hôm”, quay sang nhìn nàng “nàng có ý kiến gì không”. Nàng thấy hắn đang buồn nên cũng đồng ý hai người ngồi thưởng rượu.

“Nào uống cùng ta một chun đi”hắn đưa tới nàng cũng chẳng nói gì uống sạch trong chốc lát.

“Hảo, ái phi nàng có khí chất ta thích”hắn uống cạn chun rượu cười nói.

“Hôm nay người sao thế rất khác với mọi khi”nàng tiếp tục uống chun thứ 2 rồi hạ giọng hỏi.

“Hahahaha nàng tò mò như thế làm gì muốn biết ta sẽ kể cho nàng nghe, hôm nay có thái tử Lư Kiên của Âm Lạc Quốc đến hỏi thăm tình hình của muội muội thất lạc ở nước ta”hắn dừng nói rồi uống tiếp.

“Nàng không biết đầu muội muội của hắn cũng mắc bệnh như ngũ đệ của t, không ai có thể chữa trị được.....”

Hắn cứ nói mãi nói mãi đến cuối nàng đã hiểu tại sao hôm nay hắn kì lạ như thế hóa ra là thấy mình quá bất lực rồi.

“Uống đi uống với ta đi hôm nay hai chúng ta say một bữa”thấy nàng còn chìm trong suy nghĩ hắn đưa nàng về thực tại tiếp tục uống cùng hắn.

“Được, chúng ta uống”

1 bình, 2 bình, 3 bình rượu chỉ còn trống rỗng nàng và hắn tựa lưng không kén nhưng rượu mạnh như thế thì trâu cũng phải rục rịch nói chỉ nàng và hắn chỉ là người.

“Nàng say rồi t diu nàng đi ngủ”giọng say mềm hắn nói”người cũng đâu có tỉnh hơn ta”nàng nói lại.

“Haha hai ta say rồi đi ngủ thôi”hắn diu nàng đi tới giường, bắt ngờ mắt cân bằng bằng cả 2 cùng ngã xuống giường tư thế là hắn đè lên người nàng.

Vốn là khi đi ngủ nàng luôn mặc quần áo mỏng thoải mái nên khi ngã hắn và nàng khó tránh va chạm. Rượu mạnh đến nỗi làm lý trí của cả hai điều không còn hiện diện nữa.

Hít mùi hương của nàng hắn nói”Nàng thơm thật, làm ta không muốn rời xa”.

Nàng cũng cười ha ha”vậy ở đây hầu hạ ta ta sẽ không bật đãi người”

“Nàng nói đó đừng có hối hận”lí trí đã mất từ lâu còn lại chỉ là dục vọng dâng trào hắn cuối xuống hôn sâu vào cổ nàng giọng khàn khàn nói”ta muốn nàng”.

Nàng đang trong nem say cũng chẳng biết gì chỉ cười, cho là nàng ngầm đồng ý hắn bắt đầu hành động 'một lớp áo, hai lớp áo được thoát ra lộ ra làn da trắng ngần nổi bật trước là cái yếm ngắn màu đỏ' dục vọng trào dâng mãnh liệt chẳng mấy chốc thân hình nàng đã trở trọi phô bày trước hắn.

Hắn cúi xuống hôn vào môi nàng luồng lách cái lưỡi nóng ấm của mình vào, xa đó dời xuống cổ, xương quai xanh liếm láp. Kế tiếp hắn cứ thế đi xuống khám phá tất cả những gì của nàng từng chút từng chút để lại những vết xanh tím trên làn da trắng ngọc.

“Ư nhột quá tránh ra”nàng quát. Hắn xem như không nghe thấy cứ tiếp tục”ta muốn nàng”. Nàng bị hắn giày vò cả đêm ban đầu nàng kêu khóc vì đau

nhưng dần phối hợp với hân tạo ra một tràng âm thanh ám muội trong phòng.

Ngoài trời mưa cứ lạnh lẽo rơi trong phòng một mảnh tình xuân đang rục rịch.

*****

Sáng hôm sau

Tia nắng xuyên qua tán lá rơi vào căn phòng bừa bộn sau sự việc hôm qua mà hai nhân vật chính đang ôm nhau ngủ say nồng.

“À đau đầu quá” hân là người tỉnh đầu tiên, hân lấy tay xoa xoa đầu mà thấy rất nặng nên nhìn sang bên cạnh.

Bên cạnh hân là nàng thân hình trần trụi đang nằm say giất trên tay hân, nhìn thân hình nàng đầy vết hôn hân chờ người nhìn lại mình cũng tình trạng tương tự trần trụi.

Mãi suy nghĩ không để ý nàng cũng đã tỉnh giấc từ khi nào đang nhìn hân, khi phát hiện ra nàng tỉnh hân đang đợi xem phản ứng của nàng thế nào thì nàng rất bình tĩnh đứng dậy phơi bày trước hân nhất quần áo rơi vãi quanh phòng mặc vào.

“Ta....”

“Là ta tự nguyện, ta là vợ của người chuyện này không thể tránh khỏi chỉ mong người đừng phụ ta”

“Nàng đã là của ta ta nhất định sẽ không phụ nàng nàng yên tâm ta đây chỉ có mình nàng”

“Nói được thì phải làm được mai sau có phản bội ta thì người phải chết”

“Được ái phi”

*****

Hân thay y phục lên triều trước khi đi còn dặn dò người chăm sóc nàng tử tế.

Nói về việc vừa rồi nàng rất bất ngờ nhưng cũng rất nhanh chán tỉnh, trước sau gì cũng là người của hân điều đó không thể tránh khỏi quan trọng là nếu hân phụ nàng thì nàng sẽ giết hân vì nàng rất ghét kẻ bội bạc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: người thật sự yêu ta

Lúc tỉnh dậy đã là lúc trời lên cao tít ngọn cây, sáng chiếu vào khoảng không gian đang ngưng tụ trong phòng. Nàng và hân nhìn nhau trong trầm mặc, cuối cùng hân quyết định mở lời “ta..... xin lỗi”. Nàng thì đã định hình được tình trạng của mình lúc bấy giờ đã bình rất nhiều “người không cần nói gì hết, đó chỉ là sự cố là do men rượu thôi xem như nó chưa từng xảy ra đi” nghĩ một lúc nàng nói tiếp “ta dù gì đi nữa cũng là hoàng hậu là vợ của người người có quyền được làm như thế”.

Nàng nói rất đúng nàng là vợ của hân, hân có quyền làm như thế từ lâu nhưng hân chẳng bao giờ bắt ép nàng thân mật lắm thì 2 người cũng chỉ là chạm môi sự việc xảy ra hôm qua chỉ là do ngoài ý muốn.

“Ta từng nghĩ sẽ trao thân mình cho một người yêu ta thật sự, nhưng chắc có lẽ là ta đã hy vọng quá nhiều rồi, sự việc hôm nay xem như chưa từng xảy ra ta và người xem như không có gì đi” nàng chồm dậy lấy khăn phủ người định bước ra thì bị hân kéo lại đè xuống.

“Nàng nói những lời đó là có ý gì, bao lâu nay tình cảm của ta dành cho nàng chưa đủ sao, chuyện hôm qua đúng là do ngoài ý muốn nhưng có một điều nàng cần phải biết là ta rất yêu nàng, và sẽ chịu trách nhiệm với nàng dù nàng không đồng ý thì nàng cũng là của ta” hân đã phần nộ trước nhưng lời của nàng khi này.

Nàng nghe thế sững người hân nói là yêu nàng ư nàng như không tin vào tai mình nữa “người yêu ta thật ư”.

Hân lúc này đã định thần ngồi dậy, ôm nàng vào lòng thủ thỉ “ta đã yêu nàng từ lâu, nhưng con người khô khan như ta không biết cách biểu đạt hôm nay sự việc ra như vậy nên ta mới nói”

Nàng dựa vào lòng hân “người là hoàng thượng phi tần vô số, nhưng ta chỉ mong ước như cô gái bình thường ta không muốn chung chồng với bất cứ ai, người làm được sao”.

Hắn cười vỗ đầu nàng”nàng đúng là ngốc thật, không phải vị vua nào cũng tam cung lục viện đâu, nữ nhân ta không cần ai khác ngoài nàng”, lời như mật rót vào tay”ta có thể tin người không”

“Có thể”

“Ta tin chàng chỉ mong chàng đừng phụ ta”

“Ta hứa sẽ là nơi vững trãi cho nàng nương tựa “.nàng sẽ không chọn sai nơi trao gởi thân mình.

Hắn hôn nhẹ vào trán nàng, nàng dần cảm nhận được sức sống mới nàng sẽ bước theo cuộc yêu mới quá khứ bị phủi sạch từ đây.

“Đến giờ lâm triều để ta chuẩn bị cho người”hắn cười nàng bắt đầu có dáng vẻ của người vợ rồi đó 2người thay đồ bước ra khỏi phòng. Cuộc đời mới của 2người họ lại bắt đầu.

* * * * *

Hôm nay tâm trạng hoàng thượng tốt không khí không âm lãnh như mọi khi làm bá quan thấy kì quặc.

Người xì xào to nhỏ , làm vẻ tò mò tâm trạng tốt của hoàng thượng bắt nguồn từ đâu.

Hôm nay tan triều rất lớn, trước khi bãi triều hoàng thượng còn nói”chiều nay ta sẽ bày yến tiệc tẩy trần cho hoàng tử Âm lạc quốc bá quan nhớ đến đủ còn nữa mỗi người phải góp một tiết mục biểu diễn”

Rồi thái giám la to”bãi triều”

Bá quan đi ra khỏi điện bắt đầu xúm lại bàn tán”ngươi có thấy gì lạ không”

“Hoàng thượng hôm nay nói đặt biệt nhiều mặt cũng bớt vài phần nghiêm nghị”

“Đúng tôi cũng thấy vậy, hay chúng ta hãy nhân lúc tâm trạng người đang vui tiến cử con cháu chúng ta biết đâu được lên phi tử”

“Đúng đó ta phải về chuẩn bị cho khuê nữ”

.....

....

Bàn tán xong họ kéo nhau về.

Hắn bây giờ giờ đang ngồi phê duyệt tấu chương chuyên tâm, còn nàng sẽ chuẩn bị món quà cho vị thái tử âm lạc quốc thay hắn, món quà của nàng là vô giá.

phụng tiêu sát

Nàng bước vào cùng song nhi “tham kiểm các chủ nhị, cát chủ, tam cát chủ”thấy nàng mọi người vội vã quỳ xuống

“Đứng lên hắn hét đi”

Nàng ngồi xuống”các người gọi chu tước và mị ảnh đến đây ta có chuyện cần hỏi”

“Vâng các chủ”

Từ xa hai bóng người bước đến quỳ xuống”cát chủ”

Nàng bảo họ ngồi dậy đợi họ ngồi xuống ghé nàng nói”cô nương Bích Xuyên đó sao rồi”

“Thưa các chủ bọn thuộc hạ đã chữa xong bệnh và dạy cô ấy một ít võ công bây giờ nàng rất tốt”

“Hảo chuẩn bị cho nàng đi , 2 canh giờ nữa sẽ có người đến đón nàng”

“Vâng thuộc hạ sinh lư”

Lo liệu song nàng và song nhi lên đường về cung sẵn tiện thay lại y phục nữ nhi ở một tiệm y phục, nàng nghe có tiếng nói”y phục phải đẹp một chút là để cho hoàng thượng xem ta mà được làm phi sẽ thưởng cho người”

“Vâng bộ này rất đẹp”chủ tiệm rồi rút gói thiệp.

Nàng đứng một bên thăm nghĩ”yến tiệc chiều nay sẽ rất vui nàng cũng có cơ hội quyết định có nên chấp nhận hắn không.

Chương 31: Ta Là sát thủ mà lại thích cứu người a

Nàng nói rồi rời khỏi phụng tiêu sát trở về cung trên đường về nàng lại gặp một người con trai thân mang trọng thương ngất xỉu bên đường, nàng là một sát thủ nàng toàn đi cứu người đúng là lạ đời thật nhưng bản tính nàng như thế thích giúp người gặp nạn mà.

“Ê người bị sao đây, có gì toàn thân trọng thương mà nằm ở đây” lệ nhi lay lay người đó nói.

Người đó thiếu thảo yếu ớt”c... cứ.. u.. t... a”rồi ngất đi, tuyết nhi lay mãi mà không tỉnh lại nhìn sang nàng muốn hỏi ý kiến. Nàng im lặng đứng một bên gật nhẹ đầu, tuyết nhi hiểu ý kêu lên”xuất hiện“. Từ đâu xuất hiện lên 5 hắc y nhân tay cầm kiếm bao vây bốn người, con đường này khá vắng vẻ nên không ai chú ý tình cảnh hiện giờ ở đây.

Tại đây hiện giờ chỉ có 3 cô gái và một người bị thương nên bọn hắc y nhân tỏ vẻ rất coi thường. Theo phản ứng của nữ nhi bình thường thì chắc chắn sẽ hoảng loạn, khóc nháo có thể ngất xỉu còn đối với 3 người bọn họ thì đây là chuyện tốt a~

Nàng bình thần lấy trong tay áo ra một viên thuốc nhỏ màu trắng đưa vào miệng người đang ngất xỉu, lập tức người đó ho liên tục nôn ra một vũng máu mất dần mở ý thức dần phục hồi.

“Ta không đánh phụ nữ, nên đừng xen vào nếu không đừng trách ta độc ác” tên hắc y nhân nói.

“Không được à trời sinh chúng ta ra thích ngược à, người muốn tha ta lại muốn thử nha~ ân” nàng bộ dạng ta chống người người làm gì ta nào.

“Nếu các người không nghe đừng trách bọn ta rượu mời không uống muốn uống rượu phạt~a” bọn chúng cầm đao xông lên, đột nhiên nàng hô to “dừng”, bọn chúng tưởng nàng sợ”biết sợ thì mau tránh ra“.

“À đúng là có chút sợ a sợ không biết các người chết thế nào” nàng lời lẽ ngông cuồng nói.

Người bất tỉnh đã phục hồi được ý thức, nghe nàng nói mà khiếp sợ “các cô mau chạy đi không đánh lại chúng đâu“. 3 người họ xem lời nói như gió thoảng đứng yên tại chỗ, bỗng nàng đi nhẹ nhàng đến bên song nhĩ”búa kéo bao”nhất 3 nhĩ 2.

“Đồng ý” song nhĩ

“Bọn người làm gì thế mau tránh ra “

“Ta đang làm việc trọng đại im lặng” giọng nàng lạnh đi không khí bắt đầu ngưng tụ chỉ có tiếng gió thổi.

“1, 2, 3 búa kéo bao” *té xỉu tập đoàn đây là chuyện hệ trọng sao**

“Thắng rồi, ta 3, 2 em 1” nàng phân phó rồi dựa vào một góc cây ngồi nghỉ.

Bọn sát thủ nóng ruột xông lên 2 đánh một, bọn chúng dùng kiếm 3 người họ nữ nhi yếu đuối lại tay không làm người bị thương kia lo lắng la lên”các cô đi đi mặc ta“.

Lời nói lại bị xem như không khí, cuộc chiến bắt đầu chưa đầy 3s song nhĩ xử xong 2 tên làm người kia trở mặt, hai tên đã xong bọn họ quay đi bỏ 3 tên kia đang chia mũi kim về phía mình.

“Cần thận”

Lúc này 3 người vẫn bình thần, 3 tên sát thủ thì có vấn đề “a a a..” cả 3 ngã xuống đúng là một màn kinh điển, người kia cũng giật mình giết người vô thanh vô thức.

Xử lý xong nàng bảo lệ nhi đưa hắc đến nơi đó mình thì cùng tuyết nhi về cung bước qua bọn chúng và nói các người xui xẻo mới gặp ta, bốn người 2 đường mà đi.

Người rời đi trên đất còn 3 mẫu lá còn dính máu tươi.

~~~~~
Trong đại điện không khí yên tĩnh bao trùm mọi người có mặt đông đủ trừ hoàng hậu chưa đến.

Một vài nhân vật lớn: thái hoàng thái hậu, Hạ Tiều phi, tam hoàng tử, tam vương phi, Lam tú, thừa tướng, thanh lam.....

Đại thần bắt đầu bàn tán về vị hoàng hậu này, Lam tú và Thanh lam đợi xem kịch vui, hoàng thượng rất ghét phải chờ đợi họ đang đợi hoàng thượng tức giận đây.

Cuối cùng thì hoàng hậu cũng đến "hoàng hậu giá đáo" giọng thái giám la lên.

Từ xa một thân ảnh kiêu sa bước vào,

toàn thân vàng nhạt ánh kim,

đầu cài trâm phượng, dáng đi nhẹ nhàng

Không son không phấn vòng vàng

Mà hào quang sáng chiếu gấp ngàn người kia.

Nàng bước vào hành lễ với lão thái thái, gật nhẹ đầu chào hần rồi bước đến chỗ ngồi.

Hai ả kia đang đợi hoàng thượng tức giận mãi không thấy phản ứng nên khỏi màu "a~hoàng hậu nương nương người sao giờ mới đến làm hoàng thượng phải chờ đợi, người còn không hành đại lễ là có ý gì chẳng lẽ người xem thường hoàng thượng a"

Bá quan im thin thịch chờ biểu hiện của hoàng thượng, nàng trong lòng cười lạnh "kể ly gián sao".

Thấy nàng im lặng, bọn họ làm tới "a~~phải chăng hoàng hậu có ý bất kính" nàng định nói gì đó nhưng chưa thoát xong câu của mình thì âm thanh lãnh vực từ đầu đó vang lên "im miệng cho ta".

"Người thấy chưa hoàng thượng đã tức giận rồi a" bọn họ cười vui khi thấy người gặp họa nàng thì dừng dung.

Hần phát ra 4 chữ "ta nói 2 người đó" âm thanh không độ ẩm.

"Từ nay ta cũng tuyên bố hoàng hậu có quyền không hành lễ trước ta, thấy hoàng hậu như thấy ta rõ chưa"

Đại thần bắt ngờ nhưng lệnh vua khó cãi xem ra địa vị hoàng hậu rất vững, hai ả kia nghe thế tức điên thầm nghĩ rằng "con tiện nhân chờ đó"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: chuyển biến

Ai lại có thể ngờ hoàng thượng lại thốt ra lời này "từ nay thấy hoàng hậu như thấy ta.." lời lẽ cứ bay qua bay lại lộn vồn trong đầu những người có mặt ở buổi tiệc chiều đầu.

Kể cả lão thái thái cũng bắt ngờ khởi động kém "ai lại ngờ cháu của bà sẽ có ngày nói ra những lời này chứ, bà rất vui có chết cũng mãn nguyện rồi".

Số người còn giữ được phong thái bình thường chỉ đếm trên đầu ngón tay, một là vì họ quá mức chứng chặc trầm tĩnh, hai là họ không quan tâm đến cái lời nói đó cho lắm vì chả liên quan đến họ. Ví dụ như vị khách hôm nay Hạ Tiều phi, hầna khi nghe xong những lời của hần nói thì chỉ có một biểu cảm "chuyện nhà của các người ta không quan tâm".

Chẳng hạn như người chủ chốt của sự im lặng này hoàng hậu của chúng ta hiện giờ, đang ngồi uống trà một cách chậm rãi rồi ngược mặt lên với vẻ như không biết gì nói "Du bày tiệc cho các người đến nhìn nhau no say rồi về à, vậy cũng được cứ nhìn đi để ta ăn uống cho"

Hần khoe môi giật giật "có nhảm không thế, hoàng hậu của hần đó sao hần vừa tuyên bố như vậy mà nàng xem như chẳng hề nghe gì, bộ dạng thoải mái ăn uống nữa còn đầu hình dáng của bậc mẫu nghi thiên hạ đây"

Các đại thần lại có một phen đóng băng đại não "gọi chính tên hoàng thượng như thế chứng tỏ hoàng hậu bây giờ địa vị rất cao trong lòng hoàng thượng rồi".

Thấy hình tượng lạnh lùng của mình gần bị sụp đổ bởi quá đổi tự nhiên khi này nàng bỗng chốc thay đổi, dáng vẻ tùy tiện đó đâu con thay vào là bộ mặt lạnh lùng như khi bước vào ngôi nghiêm chỉnh cạnh hần.

Bỗng chốc hoàng hậu thay đổi làm ai nấy điều rùng mình áp lực tăng, nhìn bộ dạng của họ nàng chỉ muốn cười to "ta chỉ thay đổi hình tượng tí thôi nhìn mặt các người sắp chết không bằng".

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Ta xin thông báo với các nàng một số vấn đề như sau: Có lẽ ta phải ngưng viết truyện một thời gian 〰 〰 Lý do là “em yêu” của ta đã bị tàn phế vô công 〰 〰 hu hu * chấm nước mắt*.

Nhưng ta sẽ trở lại nhanh thôi, hứa đấy. `ε´

Đừng cho ta ăn bơ nha ta đủ béo ồi hihi (^ω^)

Nhớ nha ta sẽ sớm tái xuất giang hồ thôi, mấy nàng đừng vì quá nhớ ta mà mất ăn mất ngủ đó nghe chưa (∩_∩) ahii

Love ㄟ(ㄟ ε ㄟ)

Gửi đến các nàng ngàn nụ hôn `ε´

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tài năng bộc lộ người người điên đảo(1)

Tóm tắt chương 31 cho những bạn không đọc được:

Sau khi mọi chuyện xảy ra không ai có tâm trạng dự tiệc nữa ai cũng thấy tâm tình nặng nề muốn được về nhà ngay lập tức, nàng vì buồn chán nên rời đi rất sớm rồi dần dần những người khác cũng rời đi. Buổi tiệc kết thúc làm người người nhẹ nhõm.

Trên đường về cung nàng lại gặp hai con người đáng ghét kia, nàng làm bọn họ tức chết bởi lời lẽ sắt bén của mình rồi mang tâm trạng hờ hê đi ra về.

~~~chương 32~~~

Sau khi đã lấy xong đồ của mình hấn và nàng cùng nhau đi về Trường Thu cung tâm cung của nàng. Nàng và hấn nói như kiểu hiện đại thì vừa mới xác lập mối quan hệ vợ chồng nên cả hai cũng chưa được tự nhiên lắm.

Trên đường đi hai người cũng không nói chuyện gì nhiều chỉ im lặng bước đi, thỉnh thoảng có vài cung nữ đi ngang qua hạnh lễ với họ hấn cũng chỉ ậm ừ giữ nguyên cái vẻ mặt lạnh lẽo ngàn năm đó. Nàng nhìn hấn như thể chỉ biết lắc đầu trước đây nàng là một sát thủ nhưng nàng đâu có lạnh như hấn chứ.

Hai người về đến Trường Thu cung thì sắc trời đã tối vài ngôi sao đã hiện lên trên khung đêm. Đêm nay trời khá đẹp những vì sao chiếu sáng, gió mát rượi thổi qua làm tâm tình thư thái, nhưng hình như dư âm của bữa tiệc vẫn còn nên có tí nặng nề trong không khí, nhưng không những vì thế trong cung của nàng mất đi niềm vui, hiện giờ tiếng cười đùa không ngớt.

Giờ đây hấn và nàng đang ngồi trên một cái bàn lớn dưới gốc cây xoan đào thường trà ngắm trăng xem bọn Lệ nhi chơi đùa.

Người trong cung của nàng rất hòa đồng với nhau mọi người bình đẳng ở đây có 4tì nữ 2thái giám nàng và bọn song nhi, bình thường nàng rất dễ tính nên khi hành lễ bọn họ chỉ cúi đầu một tí, nhưng có hoàng thượng thì khác ai cũng giữ đúng lễ quy thành an.

Hấn chỉ khề cau mày rồi ngồi xuống uống trà cùng nàng, bọn nô tì lại vui vẻ chơi đùa không vì có hấn mà e dè hấn thường xuyên đến nên bọn họ căn bản cũng thấy bình thường.

Hấn luôn luôn thích nơi này vì ở đây luôn vui vẻ và vô cùng thoải mái nó cho hấn cảm giác thư giãn thả lỏng tâm tình.

Nhấp một ngụm trà hấn nói “nàng có cần ta giúp gì không “

“giúp cái gì nha, cuộc thi ngày mai sao”

“nàng có vẻ vô cùng tự tin không sợ nhất vạn à” hấn nhìn vẻ không lo lắng của nàng thì có tí bất an sợ nàng thua, nhưng hấn vẫn hứa với lòng dù nàng thua thì vị trí đó vẫn của nàng.

Tâm tình của hần sao nàng không hiểu chứ ,tâm nàng vô cùng ngọt ngào.

“yên tâm ta sẽ thắng mà,chỉ sợ lúc nào đó người không cần ta nữa thôi”nàng nhìn hần nói cặp mắt thoáng ý cười vì nàng biết hần không như thế”

“sẽ không”đúng vậy hần cần nàng cả đời chỉ có nàng trong tâm hần.

“thôi ta buồn ngủ rồi,ta về phòng đây”nàng nói xong đứng lên vương vai hần cũng vậy toan đứng lên cùng đi với nàng.

Nàng thay y phục nằm xuống hần cũng vậy nằm cạnh nàng rồi khẽ nhấc tay ôm nàng vào lòng,mùi hương cơ thể hần phả vào chóp mũi nàng,nàng nằm trong khuôn ngực hần chìm vào giấc ngủ,hần thấy nàng đã ngủ nhẹ nhàng hôn nhẹ lên trán nàng rồi cũng ngủ.Hần luôn ngủ rất ngon khi có nàng bên cạnh còn cuộc thi gì đó quăng qua một bên xem như nó không tồn tại hần chỉ biết lúc này thôi.

Sáng hôm sai nàng thức dậy khẽ nhích người nhưng thấy có vật gì cứng rắn đè trên eo nàng nhìn xuống thấy cánh tay vạm vỡ của đàn ông,nhìn lên thì thấy khuôn mặt yêu nghiệt đang ngủ say của hần.

Nàng nhìn mà ngây người thầm ghen tị sao lại cho người đàn ông này đẹp đến thế ngắm hồi lâu trên đỉnh đầu có âm thanh trầm thấp phát ra:

“ngắm đủ chưa”

Nàng đang ngẩn người theo quán tính trả lời”chưa”nhưng sau đó thấy có gì đó không đúng nhìn lại thấy mình bị bắt gặp trên mặt thoáng thẹn thùng.

“ngắm lâu thế nàng phải trả công cho ta đó”

Nàng ngẩn ra hỏi”trả cái gì chứ”

“thì trả cái này”nói xong một nụ hôn rơi xuống môi nàng làm nàng thẹn hơn đánh nhẹ ngực hần”cái tên xấu xa này,đánh chết người”.

Hần cười xấu xa nhìn nàng”ta chỉ như thề với nàng ,còn nữa ta là tướng công của nàng mà nàng cứ ta ta người người thế,sau này gọi ta là Du đi vậy mới thân thiết không ta hôn phạt nàng”

“nhưng người...um...”chưa nói xong môi đã bị chiếm lấy, sau đó buông nàng ra hỏi lại”gọi ta là gì”

“Du”nàng đáp nhẹ giọng, trên môi hần thoáng ý cười lại cúi xuống hôn nàng”thương cho nàng”(hình như cái nào tỷ cũng thiệt hết hihi)

“Tên xấu xa này”

Đùa giỡn một hồi hai người cũng xuống giường chuẩn bị đi đến nơi định sẵn cho cuộc thi.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tài năng bộc lộ người người điên đảo(2)

Hội trường diễn ra cuộc thi đấu bây giờ đã đông nghịt người, người dân tò mò điều kéo nhau ra xem trò vui.Hôm nay là dịp hiếm thấy để chiêm ngưỡng dung nhan của vị hoàng hậu trong truyền thuyết, còn có hôm nay đích thân hoàng thượng chủ trì người dân cũng có được cơ hội hiếm có chiêm ngưỡng long nhan cũng vị hoàng đế cơ hội hiếm có đâu ai muốn bỏ lỡ chớ.

Trên vị trí cao nhất bây giờ vẫn còn thừa hai chiếc ghế dành cho hai nhân vật quan trọng mọi người đã đến đầy đủ chỉ còn chờ có hai người. Mà có một sự thật là hai người đó hiện giờ chưa bước ra khỏi cung nữa là nói chi là đến đây chớ.

Lúc này người dân bắt đầu xì xào bát quái khi thấy hoàng hậu và hoàng thượng chưa tới:

“Sao con chưa thấy hoàng hậu cùng hoàng thượng xuất hiện nhỉ”Dân ất nói

“Đúng vậy,sao còn chưa thấy”dân giáp nói

“Ta nghe được tin này từ một người bà con xa không biết có thật không xem tình hình chắc là thật rồi”dân ất nói

“Tin gì”dân giáp nói

“Bà con xa của ta là nô tì trong phủ thừa tướng nói cho ta biết là hoàng hậu vốn là con gái của thừa tướng nhưng không được yêu thương cảm kì thi họa cái gì cũng không biết, còn nói là bị ép gả nữa đó....”dân ất

“Đứng đứng ta cũng nghe loáng thoáng như vậy hoàng hậu bị ép gả đi thay cho muội muội vì tể tướng sợ con gái của mình bị hoàng thượng đối xử, ai cũng biết hoàng thượng ghét đụng chạm nữ nhân, nhưng nghe đầu sau này vị tiểu thư đó lại phải lòng hoàng thượng nên bây giờ muốn đòi lại ngôi vị ấy mà” người dân khác chen vào.

.....

.....

Rất nhanh câu chuyện đó được người dân bàn tán vô cùng sôi nổi.

Trên đài cao Thanh Lam và ả Lam tú chờ đợi nhưng trong lòng dấy nghĩ là do nàng sợ, nàng mà bỏ cuộc thì hai người họ sẽ lên làm hậu làm phi tần hai người đã bàn bạc hợp tác rồi khi thắng Lam Tú sẽ làm phi, Thanh Lam là công chúa sẽ làm hậu.

Cũng không phải Lam Tú tốt đẹp nhường nhịn mà là vì đầu không lại cô công chúa này thôi kệ làm phi tử cũng tạm chấp nhận được. Nhưng bọn họ còn quên mất một điều có nàng cho dù bọn họ muốn làm nha hoàng thông phòng cũng chẳng được nói chi là với cao.

15 phút trước khi diễn ra cuộc thi hai người họ vẫn chưa tới

.

10 phút trước cuộc thi vẫn chưa thấy bóng dáng hai người

5 phút trước khi diễn ra hai người trong cuộc thi hai người vẫn chưa xuất hiện hiện.

Trong khi Lam Tú Và Thanh lam nghĩ là nàng bỏ cuộc thì cuối cùng nàng đã xuất hiện cùng hấn, thời gian còn lại chưa tới một phút vô cùng chuẩn xác hai người đến nơi.

Hai thân ảnh bắt đầu xuất hiện trước tầm mắt mọi người:

Hắn long bào thêu rồng lượn tà áo dài tóc cột búi cao tạo vẻ phi phàm thoát tục, khuôn mặt lãnh băng vàng trán cung nghị, cặp mắt sắc bén nhìn người nào thì người đó tự nhiên không lạnh mà run.

Nàng một thân hồng y thanh thoát nhẹ nhàng tóc được biến tấu thắt lên giống một phần nhỏ của búi tóc thời hiện đại vô cùng lạ mắt nhưng rất đẹp. Đầu không phụ kiện gì mà chỉ có một cây trâm phượng tất nhiên là giả cả rất đắt rồi, trên người không đeo trang sức tao nhã bước đi song song với hoàng thượng hai người cạnh nhau như là băng và lửa kết hợp hoà hòa.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”

“Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế”

Mọi người đồng loạt quỳ gập xuống

“Bình thân” hấn khẽ đảo mắt rồi nói

“Tạ hoàng thượng, hoàng hậu” mọi người cung kính đứng lên.

Hắn bước lên vị trí cao nhất ngồi xuống rồi nói “bắt đầu đi” rồi khẽ đưa mắt qua nàng trong mắt có một mảnh nhu tình và tin tưởng. Nàng cũng đưa ánh mắt về phía hấn nhàn nhạt mỉm cười và tự tin.

Thấy hai người đến thì hai người kia có chút ngoài ý muốn nhưng cũng rất nhanh bình tĩnh trở lại, họ có thập phần tự tin mình chiến thắng.

Trong tài cuối cùng cũng lên võ đài tuyên bố thể lệ cuộc thi: bọn họ thi bốn vòng, vòng một sẽ là vẽ tranh, vòng hai thi tuyển pháp, vòng ba thi tài năng tùy chọn, vòng cuối cùng sẽ do hấn ra đề thi đó vẫn là một bí mật.

Cuộc thi thách đấu theo phương thức hai đấu một nhìn có chút bất công cho nàng nhưng nàng không quan tâm, nàng không nó gì thì cũng không ai cho ý kiến đương sự không để ý thì bọn họ để ý làm gì.

Trọng tài vô tri tuyên bố cuộc thi bắt đầu, và vòng một là thi hội họa Lam Tú sẽ thi với nàng.

Trên sân đấu hiện giờ là nàng và Lam Tú đang đứng trước mặt họ là hai cái giá tranh, thời gian thi đấu là 1 khắc (15’).

Mới bắt đầu Lam Tú đã cắm đầu vào vẽ còn nàng vẫn ung dung mài mực xem như chẳng phải đang thi mà là đang thư giãn. Thời gian tích tắc trôi qua đã hơn nửa quãng đường Lam Tú cũng đã sắp hoàn thành bức tranh còn nàng mới bắt đầu đung bút.

Người bên dưới thấy nàng đung bút thì cố chờ xem nàng sẽ vẽ gì, nhưng hành động của nàng làm bọn họ trợ mắt há mồm. Nàng dùng bút lông thấm vào nghiên mực rồi quệt đại sáu nét hỗn loạn lên tờ giấy trắng.

Mọi người kinh ngạc thầm nghĩ đây là làm liệu trong truyền thuyết sao, hán cũng khề câu mày không biết nàng đang làm gì.

Không để ý đến ánh mắt tò mò đó nàng bắt đầu vẽ, động tác nhanh thuần thục khiến người nhà thừa tướng bất ngờ vì cân bản cảm kì thi họa cái gì nàng cũng không biết.

Cuối cùng 1 khác cũng trôi qua tranh hai người cũng đã hoàn thành, cuộc thi có mời một người họa sư nổi tiếng kinh thành thẩm định, cùng Tiêu Phi và hán làm giám khảo. Ông bước đến bức tranh của lam Tú nhìn rồi tấm tắc khen ngợi nói nàng ta vẽ rất đẹp. Lam Tú đơn giản chỉ vẽ một cảnh núi sông hùng vĩ mà được ông khen như thế thì quả thật không tầm thường.

Hán và Tiêu Phi bước tới đánh giá, hán chỉ liếc sơ qua bộ dạng không quan tâm, Tiêu Phi thì một miệng trề bai nói là tranh vẽ vô cùng không đẹp không chân thực ..... Tiêu Phi về tranh thì vô cùng am hiểu bức tranh không lọt vào mắt hán ta.

Đi đến bức tranh của nàng thì họa sư trợ mắt há hốc mồm nói tốt tốt tốt quá xuất sắc. Tiêu Phi và Hán bước qua hán ta khen không dứt lời, còn hán tập chung nhìn rồi đưa mắt về phía nàng thoáng ý cười.

Kết quả tuyên bố quá dự liệu của mọi người chính là nàng chiến thắng làm ai cũng bất ngờ. Lam Tú không phục kêu lên

“Sao ta lại thua được không công bằng nàng vẽ cái gì chứ”

Người dân cũng thắc mắc không biết nàng vẽ gì, những người ngồi ở chỗ cao kia cũng rất tò mò.

Hán sai người đưa bức tranh nàng lên rồi so sánh với tranh Lam Tú. Nàng cũng vẽ cảnh núi sông hùng vĩ nhưng rất sinh động tạo hình núi từ những nét nghệch ngoặc, vẽ theo lối có chút sử dụng kĩ thuật 3D của hiện đại nên trong rất thực đem so sánh nàng có hơn chứ không hề thua kém. Nàng thắng là một chuyện đương nhiên.

Người dân có một trận trở mắt, xem ra lời đồn đó không phải là sự thật, thừa tướng cũng bất ngờ vì không biết từ khi nào nàng lại có được tài năng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: năng bộc lộ người người điên đảo(3)

Vòng thứ nhất nàng thắng hoàn toàn thiết phục hai người kia dù rất tức tối cũng chẳng làm được gì, nhưng vòng hai họ nắm chắc phần thắng trong tay vì tiền pháp của Thanh Lam vô cùng xuất sắc còn nàng thì không biết những thứ này.

Nếu mà nàng biết được suy nghĩ lúc này của bọn họ thì chắc chắn nàng sẽ cười đau bụng mất, nàng được huấn luyện năm 8 tuổi, 10 tuổi kĩ thuật tiền pháp của nàng đã xuất sắc, 15 tuổi nàng đã không còn đối thủ rồi.

Mọi người giải lao khoảng 10 phút rồi bắt đầu vòng đấu thứ hai, lần này đã có người mở sạp đặt cược xem ai thắng vòng này rồi. Và người mở cái sạp đó không ai khác chính là tuyết nhi, tuyết nhi rất háng hái vì sắp có bạc vào túi.

Trong 10 phút đó dân chúng ò ạt cá cược là vòng hai này Thanh Lam sẽ thắng, còn đặt nàng thắng thì chỉ có vài người số tiền cũng rất ít nhìn mà thảm thương. Điều này làm ai đó một phen vui vẻ.

Lưu Thanh Quốc là một đất nước kiện võ, ai cũng là kì tài võ công Thanh Lam cũng vậy võ công nàng cũng rất tốt, đặt biệt là tiền pháp nàng xưng nhì thì không ai dám nói nhất cả.

Còn về Phong Thiên Quốc thì nữ nhân chỉ chủ yếu cảm kì thôi, nữ nhân biết võ rất ít, muốn tìm một người giỏi tiền pháp rất khó nên bọn họ tưởng nàng cũng như vậy. Và đó là một sai lầm lớn nhất cho những ai lầm tưởng như thế.

Sau 10 phút giải lao vòng đấu thứ hai bắt đầu. Mục tiêu vô cùng đơn giản, một người đứng xa tám bia 10 mét rồi phóng phi tiêu vào hồng tâm ai phóng đúng thì thắng nhưng xác xuất trúng đích thì vô cùng nhỏ.

Lần này Thanh Lam tham dự cùng nàng, ả rất tự nhiên đứng trên vạch quy định phóng ra phi tiêu và trúng ngay hồng tâm. Mọi người ò lên thám phục “quá xuất sắc” rồi nhìn sang nàng với ánh mắt chắc chắn nàng sẽ thua.

Nàng căn bản lười để ý cũng cầm phi tiêu lên, không đứng trước vạch quy đi mà cách xa khoảng 3 mét tùy tiện phóng ra một cây phi tiêu rồi thông thả đứng đợi người đi kiểm tra.

Mọi người sững sờ tại chỗ, lần này có may mắn như lần trước không đứng xa như vậy xác xuất trúng tâm là không thể nào.

Trận thứ hai nàng thắng áp đảo, làm mọi người ngây người lần nữa đúng là không tầm thường.

Hai trận nàng điều thắng rồi nếu nàng thuận lợi thắng nữa thì trận thứ tư xem như không thi cũng biết kết quả rồi.

Trận thứ ba là vòng thi tự chọn, hai người kia lại bước lên thi trước đi theo sau là một cảm sự nổi tiếng kinh thành. Trận đấu này họ sẽ múa hát và đánh đàn, thi sinh được phép mời người trợ giúp để thắng cuộc.

Tiếng đàn cất lên nghe vô cùng êm tai làm người ta lạc vào thế giới thần tiên, rồi Lam Tú cũng cất lên câu hát ngọt ngào, Thanh Lam với điệu múa gọi cảm mê người làm người ta say đắm.

Vì muốn quyến rũ hấn Thanh Lam ăn mất hôm nay phải nói là gọi cảm kiều xa vô cùng, nhưng ả làm cở nào hấn cũng chẳng quan tâm hết làm ả tức điên lên được. Cuối cùng tiết mục cũng kết thúc những tràng pháo tay vang lên không ngớt bọn họ vênh mặt lên cao nhìn nàng đầy thách thức, bọn họ không tin nàng sẽ may mắn như hai lần trước nữa.

Tới phiên nàng thi đấu vòng này nàng được lên 4 người, nhưng cũng chẳng ai lấy làm lạ đây chỉ là sự công bằng từ mấy vòng trước thôi. Người của nàng cũng chẳng phải nhân tài gì, cách chọn người của nàng làm người ta không ngờ tới. Nàng không chọn người có danh tiếng mà là chọn 2 nha hoàn tùy thân và một người nữa đeo mặt nạ không nhìn ra mặt.

Bọn người ở dưới xì xào:

“Sao hoàng hậu lại chọn nô tì đi tham gia chứ chẳng lẽ ki có người”

“Người bí ẩn đó là ai”

“Có thể thắng ko”

'.....’

Chẳng đề tâm đến lời bàn tán đó bốn người bước lên đài, trước khi lên nàng còn hái một lá trúc cầm lên theo làm gì thì người ta không rõ. Người che mặt đó vừa xuất hiện thì Hạ Tiêu Phi đã đứng lên, bóng dáng đó hấn là rất quen thuộc với hấn đó chính là muội muội mà hấn đang tìm kiếm Hạ Bích Xuyên.

Nhưng sao muội ấy lại ở đây còn giúp hoàng hậu quý quốc hấn cũng không rõ hấn chỉ muốn chạy lên ôm muội muội lập tức nhưng đã bắt đầu biểu diễn hấn đành ngồi chờ vậy.

Bốn người chậm rãi đưa người nghe đi và một cảm giác u buồn, họ nhớ lại nhưng nỗi buồn thâm kinh mà rơi lệ. Nàng vừa hát khúc Tương Tư Dẫn lại thính thoảng đệm vào tiếng thổi trúc xanh mướt nỗi buồn sâu bi khó tả. Song nhi cũng không chịu tầm thường, lệ nhi hòa âm cùng sáo, tuyết nhi chậm rãi rẩy đang nghe có chút mê lương. Còn người bí ẩn kia thì điệu múa làm người ta chìm đắm.

Nhạc không trôi theo quy luật mà có lúc bổng lúc trầm lúc vui lúc buồn làm tâm trạng người thay đổi. Múa lúc như bão táp lúc như sóng biển lăn tăn làm cho ta cảm thấy bản thân liên tục lạc vào những thế giới khác nhau. Chúng kết hợp với nhau vô cùng hoà hòa và dễ chịu.

Cuối cùng tiết mục kết thúc chỉ để lại một khoảng trầm lắng im lặng, sau đó một tràng pháo tay vang dội vang lên mọi người bây giờ đã có suy nghĩ khác về hoàng hậu tài năng hơn người, nô tì còn giỏi như vậy làm người ta bất phục.

Mà kết quả không còn gì bàn cãi nữa nàng đã chiến thắng, chẳng cần thi trận 4 kết quả đã vô cùng rõ ràng rồi. Người nhà Thừa tướng ngay người họ chắc chắn không nhìn lầm rồi. Vì sao lại thay đổi như thế.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Trả Giá(1)

Sau khi trình bày xong phần của mình bọn họ lần lượt bước xuống. Nàng gieo bước thông thả bước đến vị trí cai nhất ngồi xuống kế bên hấn, hấn nhìn sang nàng rồi đưa cho nàng một tách trà nàng cười rồi uống cạn.

Thấy nàng đã uống xong hấn mới nói:

“Hôm nay nàng quả thật làm ta bất ngờ vô cùng”

Nàng nhìn hấn vẻ mặt hơi đắc ý nói:

“Ta đã ra tay thì sau không tạo bất ngờ chứ; hơn nữa bất ngờ sẽ chưa chấm dứt đâu. Du nhìn đi sắp có bất ngờ nữa kia”.

Theo ánh mắt của nàng hấn nhìn qua phía bên kia chính là vị trí của Hạ Tiêu Phi, hấn thấy người bí ẩn khi nãy giúp nàng đang dần đi lên tới nơi của

hắn(HTP). Hắn(LBD) thấy hắn(HTP) đã không còn ngồi yên trên ghế mà đã đứng lên trong đội cái gì đó:

“ Lại có bất ngờ gì nữa đây”

Thấy hắn nghi hoặc nhìn nàng kể nói:

“ sắp bắt đầu rồi”.

Thời gian nghỉ ngơi sau trận này rất dài khoảng hai canh giờ nên mọi người đều đã tản ra làm việc, dù sao thời gian còn khá dài họ tranh thủ một chút lát nữa lại đến. Vì đám đông đã tản ra nên không ai thấy được cảnh cảm động tiếp theo.

Người bí ẩn đó tháo khăn cho mặt xuống hiện ra dung nhan chân thật. Mày liễu, mắt bồ câu, khuôn mặt xinh đẹp có năm phần giống Tiêu Phi. Đó chính là Hạ Bích Xuyên bí mật món quà tặng hắn của nàng.

Bích Xuyên nhào vào lòng Tiêu Phi nước nức:

“ Hu hu muội nhớ huynh lắm, muội rất muốn gặp huynh nhưng không dám về”

Thấy Bích Xuyên khóc nước nức như thể Tiêu phi đau lòng vô cùng vỗ về an ủi:

“ Muội muội ngoan của ta đừng khóc ảnh hưởng sức khỏe đó”hắn vừa nói vừa dùng tay áo lau nước mắt.

Nhưng lau thế nào nước mắt cũng không hết đua nhau rơi ra từ hốc mắt xinh đẹp kia, khóc đã rồi thì cuối cùng Bích Xuyên cũng chịu nín:

“ hức hức...huynh yên tâm đi bệnh của muội đã được trị khỏi rồi, giờ muội khỏe lắm hức hức...”

Tiêu Phi ngạc nhiên hỏi lại giọng điệu vui mừng:

“Muội nói thật chứ”

Bích Xuyên gật đầu, kể lại câu chuyện nhưng không có nói đến cái chủ Phụng Tiêu sát là nàng cái này là nàng nhờ Bích Xuyên dấu không được nói.

Tiêu Phi nhìn nàng cảm kích nói:

“ Cảm ơn hoàng hậu giúp đỡ muội muội của ta”

Nàng cười nhẹ nhìn Bích Xuyên:

“ Không có gì ta chỉ tiện tay, với lại có một chút giao tình với người của Phụng Tiêu sát nên mới đưa Bích Xuyên về được”

Tiêu Phi tin thật rồi rich cảm ơn, song nhìn đứng bên này nhìn mà thám phục:

“ Tỷ nói dối cứ như thật, một chút giao tình sao nếu tỷ muốn thả hết người còn được nữa là nói vậy mà không biểu cảm bái phục bái phục”

Màn nhận người thân đã xong mọi người vui vẻ ngồi trò chuyện thì phía bên kia đang như lúc ngồi trên chảo dầu.

Bên kia Thanh Lam và Lam Tú về mặt xấu vô cùng, bọn họ tức giận khi đã thua nàng liên tiếp 3 trận. Thanh Lam đập bàn thật mạnh' rắc 'bàn rầy làm hai tay ả cũng rướn máu:

“ Sao ta lại thua được chứ ta là người tài giỏi nhất Lư Thanh Quốc mà sao không thắng được nàng”

Lam Tú cũng chẳng khá hơn:

“ Ta không phục rõ ràng lúc trước trong phủ ai không biết đến này ta cầm kì thi họa gì cũng không biết, rõ ràng là phế vật giờ sao lại thay đổi như thế”

Thanh Lam ngạc nhiên :

“ Thật”

Lam Tú gật đầu chắc nịch

Thanh Lam tỏ ra hồ nghi vô cùng, dù sao cũng chỉ còn vòng cuối cùng thắng thua gì họ cũng không được gì cả chi bằng....mất lóe lên tia thâm độc.

Nàng rời khỏi một chút chuẩn bị cho trận đấu cuối cùng, đang đi bỗng đâu xuất hiện mười tên bạch mặt. Nàng nhìn là biết đây chính là sát thủ cấp cao ai lại đối xử tốt đặt biệt với nàng như thế.

Nàng cũng muốn thư giãn một chút sẵn tiện có cái để luyện tập nên nàng ra về sợ sệt:

“Các người là ai tại sao lại chặn đường ta chứ”

“Giết người”

“a cứu mạng cứu mạng”

Nàng la vừa phải, để không bị người khác nghe được với lại giờ này người đi lại ít nên không ai để ý:

“Giết”

Bọn chúng xông lên về phía nàng, từ lâu về mặt đã thay đổi sát khí bùng lên:

“Đúng là tốt thật ta đang chán đây xông lên nhanh đi”

Bọn chúng bất ngờ nhưng vẫn xông lên kết quả là chẳng mấy chốc người sống đã thành cái xác không hồn chết không nhắm mắt. Nàng lấy trong người lọ dung dịch cho một giọt vào những cái xác, khói trắng bốc lên mười cái xác biến mất. Nàng làm như không có chuyện gì cất cái lọ tay áo thông thả bước đi.

Quay lại trường thi đầu mọi người đã tập hợp đầy đủ Thanh Lam về mặt đất ý vô cùng, lần này nàng ta không tin nàng không bị gì.

Và a ta đã vô cùng bất ngờ khi nàng xuất hiện không thương tích không biến sắc, bọn họ làm việc sau thể vô dụng.

Nàng bước đến giả vờ đi qua Thanh Lam nói vào tai a đủ để hai người nghe:

“Chuẩn bị trả giá đi”

Thanh Lam lạnh người :

“Lẽ nào.....”

Như quy định trận đấu cuối cùng do hấn ra đề, mọi người suy đoán không biết hấn sẽ ra đề gì đây:

“ta nghĩ là đối thơ”

“ta nghĩ luận võ”

“ta nghĩ.....”

“...”

Hấn bước lên mọi người tưởng hấn sẽ tuyên bố trận cuối nào ngờ:

“Trận cuối cùng không cần thi”

Mọi người xì xào:

“Là sao”

“Chuyện gì”

“....”

Trận cuối ta ra đề và đề của ta là, mọi người nín thở nghe hấn nói:

“Hiện giờ ai là hoàng hậu của ta là người thắng”

Xiu tập đoàn

Khéo môi nàng “giật giật” đề gì đây chứ chả phải lạm dụng quyền hành à.

Kết quả chung cuộc nàng chiến thắng với cái vòng bốn kia làm nàng toàn thắng, bây giờ cảm xúc hai người kia.... sẽ ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Trả Giá(2)

Chủ khảo lên tuyên bố kết quả cuộc so tài , giọng nói đồng dục vang lên:“ Sau bốn trận đấu hoàng hậu quý quốc toàn thắng”.

Thanh Lam không cam lòng ả nghiêng rằng nghiêng lợi không phục vô cùng:“ khoan đã,ta không phục”.

Thấy Thanh Lam không biết giữ lời mọi người một trận khinh bỉ bàn tán:“ lí gì đây đã thua còn không phục,kết quả rành rành không lẽ công chúa muốn chối bỏ”.

Thái độ của Thanh Lam có chút bất mãn ả lời lẽ cay độc,thốt ra lời nói bán đứng đồng đội của mình:“ Đương nhiên là ta không phục, ta thua là do Lam Tú yếu kém không giúp gì được. Với lại là tỷ muội ta làm sao biết bọn họ không thông đồng”.

Lam Tú sắc mặt khó coi vắn vẹo, nàng ta đã biết đường lui không lên tiếng có sao lại bị kéo vào:“ Hừ ngươi được lắm dám nói ra lời lẽ đó , quả thật không có mặt mũi hợp tác với người”.

Không biết bộ dạng công chúa thanh cao của ả giờ đã biến đi đâu, ả bộ dạng chanh chua nữ tử cùng Lam Tú một trận lời lẽ.

Thế là sau khi trận đấu kết thúc lại có trận đấu mồm giữa hai nữ tử lời dài, người dân trong thanh một thoáng mở rộng tầm mắt, coi các nữ nhân cao quý nằng chừ nhau.

Lời đồn đúng là thất thiệt, nghe danh công chúa Lưu Thanh Quốc xinh đẹp , dịu dàng lời lẽ như gió xuân dạt dào ong bay bướm lượn. Nay diện kiến tất cả đúng là ong bay bướm lượn, nhưng là ông bay mười trượng chưa thấy bướm lượn ở đâu.

Về phần Lam Tú cũng vậy , nghe tin nữ nhi thừa tướng ai cũng dịu dàng lễ độ, không ngờ quả thật dịu dàng ngoài sức tưởng tượng. Các vương tôn công tử lúc trước muốn hỏi cưới, giờ đây thì phải nó xách dép chạy xa, loại đàn bà này đúng là quá chanh chua.

Người ta thường nói nữ nhân mà có cãi nhau thì 3 ngày 3 đêm vẫn còn chuyện cãi. Khi đã say máu thì bất chấp hoàn cảnh nào cũng không dừng lại.

Cãi nhau thế này làm nàng đột nhiên nổi sinh chút hứng thú,muốn thêm một ít dầu hỏa vào cho ngọn lửa bùng trào. Người xưa có câu qua “ quân tử động khẩu không động thủ”, nếu bọn họ đã động thủ với nàng thì nàng cũng có hứng thú một phen.

Nghĩ là làm nàng rời khỏi ghế bước đến chỗ bọn họ, hần nhìn theo bóng lưng nàng mất ý cười nồng đậm chờ xem trò vui. Nàng cuối cùng đã động khẩu:“ Công chúa à dù sao Lam Tú cũng là muội muội ta , tình cảm chúng ta tuy không tốt nhưng người cũng không nên nói muội ta như thế”.

Dáng điệu nàng chân thật y như muốn che chở muội muội, làm người người kính phục khen ngợi nàng có muội muội đối như thế với mình mà vẫn bảo vệ .

Song trong đầu nàng nghĩ gì bọn họ không hiểu, còn Song nhi thì quá rõ tỷ tỷ của mình, hần thì sao lại không hiểu cái tâm ý đó của nương tử nhà mình chứ. Hần không nói muốn xem nàng muốn làm gì.

Quay lại chuyện giữa ba nữ tử , nghe nàng nói thế Thanh Lam cười to:“ quả thật ngươi có muội muội rất tốt với ngươi đó , ta nói cho người biết nha muội muội của ngươi rất vất vả sắp xếp các sơn tặc trên núi hại ngươi đó”

Nàng làm bộ dạng bất ngờ như không biết hỏi dồn :“ sao sao có thể chứ “, quay sang Lam Tú vẻ mặt lúng túng lần đó người thiệt là nàng , trình tiết cũng bị mất nghĩ đến nàng ta nghiêng rằng ken kết. Nhưng chung quy sao ả ta biết.

Đã bị lật tẩy thì nàng ta cũng không ngại nói lại:“ ngươi có thua gì ta âm mưu ám sát hoàng hậu diệt trừ tai họa”.

Họ cứ cãi nhau,thế là các mưu kế đó giờ đều bị bọn họ nói ra, đúng là đồ rắn độc mà. Nàng đã chăm lửa thành công nên rút lui êm đẹp ngồi xem diễn trò ' haha hôm nay đúng thật sảng khoái”.

Cãi nhau một lúc hai bọn họ cũng nhận ra mình sau lầm to rồi, đúng là giận quá mất khôn rồi giờ làm sao đây. Đưa ánh mắt nhìn quanh vô số con mắt khinh bỉ vọt về phía bọn họ.

Nàng xem trò vui đã đủ rồi nên quyết định lên tiếng:“ ta mệt muốn nghỉ ngơi rồi vô thanh vô thức rời đi”. Hần nghe tất cả câu chuyện lửa giận bùng cháy, dám hăm hại nương tử hần sao:“ người đâu áp giải hai ả ta về cung trị tội”.

Lam Nhu một bên cảm thấy may mắn vì mình không tham gia, còn thừa tướng nghe xong ngắt xiú tại chỗ, người dân lũ lượt ra về.

Vỡ kịch hạ màn hai tình địch được nàng trừ khử, và kết quả của hai người kia thì vô cùng bi thảm.

□□□□□□□□□□□□□□

Tự nhiên tối nổi hứng thú viết truyện đăng lâu như vậy xl mí nàng nhieu

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Ta cảm thấy không vui

Toàn bộ sự việc đã được giải quyết êm đẹp ổn thỏa, nàng lại quay về chuỗi ngày như xưa. Sau khi biết muội của mình gây họa lớn, Lưu Kiên vội vàng khởi hành đến Phong Thiên Quốc thay muội muội tỏ lời xin lỗi và đưa muội muội về.

Lam Tú cũng được Phụ thân đưa về đóng cửa hối lỗi, nghe nói nàng ta cũng phải chịu gia pháp rất nặng.

Bọn họ đáng lẽ không được yêu ổn như thế, nhưng nhờ nàng cầu tình mới vượt qua kiếp nạn này.

Nàng không dám nhận mình lương thiện có lòng tốt giúp họ, chỉ vì nàng đến đây cũng bởi vì sai lầm mà ra, nàng muốn cho họ cơ hội cũng như cơ hội ông trời đã cho nàng.

~~~~~

Sự việc đã trôi qua một ngày

Tiết trời se lạnh, nàng và hấn ngồi trong phòng tâm sự hàn huyên. Nàng dựa vào lòng hấn tận hưởng cái ôn ấm áp, hấn choàng tay ôm chặt eo nàng, hai người không khoảng cách.

Nàng trong vòng tay hấn thì thầm: “chàng đúng thật là yêu nghiệt có nhiều nữ nhân như vậy, làm ta phải tốn công sức đuổi bọn họ”.

Nam nhân ôn nàng chắc hơn: “Ta chỉ yêu nghiệt khi bên nàng thôi, còn bọn họ cứ quần lấy ta không có cách khác nha, ai bảo phu quân nàng anh tuấn như thế ai nhìn chẳng thích”.

Nghe hấn nói mà nàng rất muốn dấm nát bộ mặt yêu nghiệt đó, rõ ràng là trêu hoa ghẹo bướm mà còn nói thế: “Chàng... chàng đúng là vô sỉ”.

Nghe thế hấn chẳng tức giận mà còn cười thật tươi, nàng thấy nguy hiểm cận kề: “có gì đáng để chàng cười chứ”.

Hấn ý cười sâu sắc hơn: “Nàng nói ta vô sỉ, nhưng ta cảm thấy mình chưa đủ vô sỉ, nhưng không phải nàng thích ta vô sỉ như thế sao. A...nếu nàng nói thế thì ta không ngại thể hiện độ vô sỉ của mình”.

Dây thần kinh nàng phát ra tính hiệu nguy hiểm, nàng vội vàng đẩy hấn ra muốn thoát thân. Hấn làm sao không hiểu ý đồ của nàng, nhưng nàng làm gì có cơ hội thoát chứ, nàng bị hấn níu lại rơi vào lòng hấn.

Nàng hoảng sợ hô: “chúng ta đang nói chuyện đàng hoàng mà”.

Hấn cũng thần nhiên nói lại: “Ta cũng đang làm chuyện đàng hoàng nha”.

Hấn nói xong không cho nàng cơ hội phản kháng bạt môi hạ xuống môi nàng, hấn cùng nhiệt hôn xuống.

Nàng muốn kháng cự đẩy hấn ra nhưng vô ý, định mở miệng chữ hấn một tiếng nào ngờ tạo càng tạo thêm điều kiện thuận lợi cho hấn xâm nhập.

Chiếc lưỡi nóng ẩm của hấn thừa thời cơ đi sâu vào khoan miêng nàng, hấn hút hết mật ngọt môi lưỡi quấn quýt nhau, hấn càng ngày càng tham lam tận hưởng hương vị đã rất lâu không đụng tới.

Sau lần đầu tiên đó thì bọn họ không có cơ hội thân mật nữa, bây giờ hấn muốn tận hưởng. Nàng khi nộ hôn bắt đầu thì ý thức đã bay xa tám tầng mây, phản kháng cũng không còn sức chỉ thuận theo choàng tay tiếp nhận hấn.

Biết nàng không phản kháng nữa hấn càng cuồng giả hơn, hôn sâu hơn nữa. Nhưng làm sao như thế đủ với hấn, hấn muốn nhiều hơn nữa.

Môi hấn nhẹ nhàng dịch chuyển xuống cổ nàng cắn nướ, tay không rảnh rồi định thoát y phục cho nàng.

Ý thức nàng đột nhiên quay về muốn trốn chạy: “Đừng.. đừng như vậy”. Hấn không cho nàng phản kháng, nhẹ nhàng chuyển động xuống xuống xương quai xanh của nàng cắn một ngụm, miêng buông lời dụ dỗ: “Ngoan nghe lời nào”.

Hấn lại cuồng dã hôn xuống sâu hơn nữa, nàng trên người chỉ một bộ quần áo lụa mỏng, hấn thuần thực cỡi xuống quăng ra xa.

Ý thức lúc này của nàng thật sự đã mất đi không trở lại rồi, cứ thế hấn giờ trò với thân thể của nàng. Lúc này che trở thân thể nàng chỉ còn một cái yếm nhỏ.

Hấn hôn sâu giọng điệu mê hoặc nói: “Nào cỡi y phục cho ta đi”

Nàng thận tay cỡi y phục hấn quăng đến chỗ y phục của nàng, rồi cuối cùng cái yếm cũng bị hấn cỡi bỏ hai thân thể trần như nhộng dây dưa.

Hắn nhẹ nhàng cúi xuống hôn xuống từng tất da tất thịt của nàng, ngậm nút nụ hoa e thẹn di chuyển xuống dưới. Nàng cũng vô cùng phối hợp ôm cổ hắn mặt hắn hình sự.

Khuôn mặt của nàng đã đỏ gầy ham muốn, hắn ngược mặt lên, cắn nhẹ nụ hoa của nàng cười dụ dỗ: “nàng có muốn không”.

“Ừm... ta muốn”

“Nào nói nàng muốn ta”

“ta muốn chàng”

“Được cho nàng”

Khuôn mặt nàng bây giờ đã chìm trong khác vọng, hắn cũng đã không chịu được nữa nó cứng cứng rất đau, nhẹ nhàng thâm dò xuống dưới thấy dịch trắng ẩm ướt rồi.

Hắn cuối cùng cũng xâm nhập vào bên trong thân thể nàng, cả hai lại hòa quyện vào nhau hắn chôn sâu vào cơ thể nàng.

Nàng vô cùng phối hợp gia thân thể cho hắn, để hắn tiến vào nơi sâu nhất của cơ thể, cùng hắn tận hưởng cảm xúc thăng hoa.

Tròn phòng một mảnh tình xuân dào dạt, tiếng trầm đục không ngừng vang ra làm người ta đỏ mặt tía tai.

Nàng bị hắn hành hạ không cho đường thoát, day đưa đòi hỏi làm nàng dường như bị rút cạn sức lực. Hắn đến hưng sáng mới buông tha nàng, thỏa mãn ôm nàng đang say ngủ vào lòng, nhẹ nhàng hôn trán nàng rồi nhắm mắt.

Sáng hôm sau

Trên giường hai thân thể còn ôm nhau ngủ say không có dấu hiệu tỉnh lại, bỗng nhiên nam nhân lại tỉnh dậy xoay người đè lên người nữ nhân.

Nàng rất mệt mỏi mắt không muốn mở ra, nhưng cảm nhận thứ gì đang đè mình nên lơ mơ mở mắt. Đập vào mắt nàng là khuôn mặt yêu nghiệt gần trong gang tấc của hắn.

Hắn thấy nàng tỉnh thì cười nói: “Tỉnh”

rồi nhẹ nhàng hạ xuống cánh môi.

Nàng đẩy hắn ra trở mình ngồi dậy, nhưng toàn thân đau nhứt lại ngã vào lòng hắn. Nàng tức giận mắng hắn: “ngươi tên xấu xa này làm ta ra cái dạng này”.

Hắn bị chửi nhưng vẫn tươi cười: “Không phải nàng rất phối hợp sao”. Nhớ lại lúc hôm qua hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nàng nghe hắn nói mặt lại phiền hồng, nhớ lại hôm qua mình phối hợp với hắn như vậy vô cùng ngượng ngùng.

Hắn tâm trạng tốt vô cùng hôn nàng một cái rồi đứng lên lấy y phục, thân thể của hắn hiện rõ trước mặt nàng làm mặt nàng đỏ rây ngượng ngùng quay đi.” ha ha không phải nàng chưa từng nhìn qua”

Nghe hắn nói nàng ngượng hơn nữa, nhanh chóng hắn đã thay xong y phục anh tuấn tiêu soái, mặt mày cũng rất tốt. Hắn xoay người ôm nàng một cái rồi lên triều, tâm trạng hắn tốt vô cùng.

Nàng nhìn bóng lưng hắn tức giận không thôi, tại sao hắn có vẻ khỏe đến thế còn nàng thân thể muốn rã rời rồi đau nhức muốn chết, đúng là bất công.

Song nhi như thường lệ đến rửa mặt thay y phục cho nàng, thấy nàng như thế thì cười voi cùng nham hiểm: “Ha ha tỷ tỷ chắc hôm qua cuồng nhiệt lắm”.

Thấy bọn họ buông lời trêu chọc nàng tức giận quăng rồi vào hai người họ: “các muội được lắm để ta đi tìm vài người đàn ông, kén chồng cho hai muội thì bọn muội sẽ biết”.

Lệ nhi vội xua tay: “A....không cần bọn muội không muốn lấy chồng đâu”

Tuyết nhi cũng nói: “bọn muội muốn theo tỷ thôi”

Nàng cười cười nói: “các muội lấy chồng rồi đưa chồng về đây ở rể”

“bọn muội mới không cần” cả hai đồng thanh.

Không trêu họ nữa nàng nhanh chóng thay y phục, chải một kiểu tóc đơn giản đi tới ngự hoa viện dạo.

Bọn họ vừa đi vừa trò chuyện, Tuyết nhi mãi lo vui chơi nên sợ ý dụng phải người khác.

Trước mặt nàng hiện nay là hai nữ tử ăn mặc xinh đẹp yêu kiều, một người đáng vẻ hiền lành còn người kia nhìn Tuyết nhi tóc lửa.

Tuyết nhi vội vàng xin lỗi, nhưng nữ tử kia ngang ngược không nghe Tuyết nhi xin lỗi còn đưa tay muốn đánh. Cô gái bên cạnh vẻ như muốn ngăn cản, nữ tử kia nhanh nhưng nàng nhanh hơn chụp được cánh tay của nàng ta.

“A ngươi buông tay ra”

Nàng hất tay nàng ta ra, nàng ta lại muốn đánh tiếp nhưng lần này nàng đã tức giận:“bốp” bàn tay in vào mặt ả ta”.

Ả ta tức giận vô cùng:“ngươi ngươi đánh ta ngươi không biết ta là ai sao”

Nàng hừ lạnh:”hừ... ta không cần biết ngươi là ai đụng tới người của ta thì coi chừng“.

“được lắm ngon thì đợi ta ở đây”

“Hào muốn tìm ta thì tới Trường Thu Cung ta phụng bồi”

Nữ nhân kia để lại một câu rồi chạy đi:“ngươi chuẩn bị chết đi”

Còn coi gái bên cạnh này giờ vẫn còn đứng im đó, thấy nữ tử kia đã chạy đi nên cất bước đi theo, trước khi đi còn nói lời xin lỗi thay cho nữ tử kia.

Đánh người xong nàng lại tiếp tục đi dạo,đến giờ dùng tiệc mới thông thả đi về.

Nữ tử kia chạy đi trên đường gặp phải hắc , vội vàng chạy vào lòng hắc giả bộ yêu kiều.

“hu hu biểu ca có người ăn hiếp muội”

Hóa ra hai người là biểu muội của hắc tên Trịnh Tiểu Diệp và Trịnh Tiểu Xuân. Cô gái đất tội với nàng là Tiểu Diệp.

Hắc bất ngờ vô cùng khi thấy hai người:“sau bọn muội lại tới đây”

Tiểu Diệp nũng nịu:“ngươi ta nhớ huynh mới từ xa đến thăm huynh đây“.

Đây Tiểu Diệp ra hắc nói:“Có chuyện gì mà lại khóc“.

“có người ăn hiếp muội”

“Ai to gan như thế chứ”

“là người Trường Thu cung , huynh phải lấy lại công bằng cho muội”

Hắc dù gì cũng muốn đến chỗ nàng nên đi theo hai người, Tiểu Diệp lại muốn quán lấy hắc nhưng hắc đã tránh ra đi trước, gì chứ hắc không muốn nàng hiểu lầm đâu.

Trường Thu Cung

Nàng đang ngồi thưởng trà với Song nhi thì chợt cảm nhận có người đến; xoay người lại thì thấy hắc cùng hai nữ tử kia.

Người đó khuôn mặt phách lối hắc lên với nàng đầy khiêu khích:“Huynh là nàng ta đánh muội” chỉ vào nàng.

Nàng bình chân như không có gì, vẫn ngồi đó uống trà. Nàng ta tức giận hô:“khi quân thấy hoàng thượng không hành lễ sao“.

Nàng không để ý tới ả ta thốt ra một câu không lên quan:“ta cảm thấy không vui rồi đó“.

Câu này hắc hiểu rõ là nàng đang tức giận hắc rồi, xem ra hắc phải năng ni một phen, mặt dù hắc vô tội có biết gì đâu.

~~~~~

Hìhi nói viết sớm mà mình lười quá nên giờ mới đăng xl nha. Chương này dài hơn mấy chương trước rồi đó tận 2000 chữ chứ ít gì muốn rã cái tay rồi. Mn đọc truyện vui ze nhé ☺

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Mị Hồ

Thấy hấn đến song nhi vội vàng rời đi, để lại nàng cùng ba người bọn họ nói chuyện. Bọn họ thà đi luyện tập chứ không muốn ở lại đây nghe câu chuyện nhàm chán này.

Thấy Tuyết Nhi và Lệ Nhi rời đi Tiểu Diệp vội cản lại: “Bọn người muốn đi đâu” rồi sau đó chỉ tay vào Tuyết Nhi: “Người đừng phải ta muốn trốn à”.

Tuyết nhi cũng chẳng vừa đáp lại: “Ta đã xin lỗi người rồi, là người cố tình gây khó dễ ta thì có”.

Tiểu Diệp quyết không thua: “Ta không nghe thấy người xin lỗi, chỉ bằng hiện tại quý xuống xin lỗi ta, ta miễn cưỡng tha cho người”.

Tuyết nhi không tức giận quay sang Lệ Nhi: “Người nói xem khi này ta xin lỗi một người điếc nha, còn không biết tiếng của người nữa chứ thật là sai lầm”.

Tiểu Diệp tức giận chỉ tay vào Tuyết nhi: “Người. .... người....”

“à người muốn chỉ tóc của ta à, ta mới chải đó ta cảm thấy đẹp lắm, người cũng thấy vậy à” Tuyết nhi bộ dạng không chọc tức người ta không vừa lòng.

“Người.... người....”

“À ở đây nhiều ruồi lắm mở miệng to thể coi chừng nó bay vào thì khổ, đau bụng thì khó coi lắm đó”.

Song Nhi nói xong rồi đi bỏ lại cho nàng ta một cục tức to đùng, hấn cũng nhếch mép cười, Tiểu Xuân bộ dạng kiềm nén, còn nàng rất không khách khí cười to” ha...ha....ha....ha”.

Vừa bị cho ăn cục tức, thêm bị cười nhạo nàng ta tức giận mặt đỏ bừng chạy đến bên hấn: “Biểu Ca bọn họ khi dễ muội”

Tiểu Diệp vừa kéo tay hấn vừa làm nũng, hành động này trước mắt nàng vô cùng chương mắt, nàng khẽ ho: “nên xem đây là chỗ của ai, các người như thế ra thể thống gì”.

Giờ hấn mới chợt tỉnh lúc này lo cười không để ý, giờ nhìn lại tình hình rất không ổn hấn làm không khéo thì nguy cơ không được vào phòng rất cao. Hấn đã có kinh nghiệm khi nàng tức giận, hình phạt đó khủng khiếp với hấn.

Hấn tránh xa cánh tay của Tiểu Diệp: “Muội đừng có nháo nữa”

Rồi nhìn qua nàng khẽ nói: “Nàng đừng hiểu lầm hai nàng là biểu muội của ta thôi, phụ thân họ muốn gởi họ đến đây nhờ vả vài tháng rồi sao đó sẽ đón họ về”

Nàng dịu xuống: “À thì ra là vậy”

Một bên thấy hai người trò chuyện Tiểu Diệp ghen tức, nàng là ai sao biểu ca lại nhân nhượng, cư xử dịu dàng như thế chứ, đoán chừng đây chỉ là một phi tử nhỏ, sao huynh ấy lại quan tâm như thế.

Tiểu Diệp biết được tính cách hoàng hậu không tốt, cực ghét nữ nhân nào bên cạnh Biểu ca, nay thấy nữ nhân này bên cạnh biểu ca chẳng lẽ hoàng hậu không xử trí chứ, hay là hoàng hậu không biết sự hiện diện của người này, xem ra nên đến Điện Trung Cung một chuyến.

Nhưng có một điều Tiểu Diệp không biết, người nàng vừa nhắc đến đang sờ sờ ngồi trước nàng ta.

“Biểu ca nhất định phải lấy lại công bằng cho muội” Dẹp suy nghĩ đó đi Tiểu Diệp tiếp tục làm nũng, đoán chừng hôm nay không xử trí thì không cam lòng.

Nhưng phải làm nàng ta thất vọng rồi, không biết nàng nói gì vào tai hấn mà sắc mặt hấn biến đổi vội rời đi.

Hiện giờ chỉ còn lại ba nữ nhân đối diện nhau, thấy biểu ca rời đi Tiểu Diệp ngỡ ngàng đây là chuyện gì chứ.

Nàng cũng không biểu hiện gì khác chỉ gọi người đến: “Người đâu”.

“Có thần ạ” một Tiểu thái giám đang cung kính đứng một bên, chứ không quỳ (nàng nói họ không cần quỳ trước nàng).

“Người sắp xếp chỗ ở cho hai người bọn họ, rồi đưa họ đi nghỉ đi”

“Vâng ạ, mời thái giám lui xuống,

Sau khi nghe hấn giải thích thì nàng đã hiểu tất cả, nên không muốn chấp nhất nữa, còn Tiểu Diệp cái gì cũng không hiểu. Nàng vốn muốn đến đòi lại công bằng, chứ không phải đến đây nhận chỗ ở mà.

Tiểu Thái giám dẫn hai người họ đi, nàng vội lên tiếng: “Tiểu Xuân cô nương có thể ngồi đây trò chuyện một lúc không”.

Nghe nàng gọi Tiểu Xuân bình tĩnh đứng lại, đợi hai người kia đi xa nàng mới chỉ tay xuống ghế:“ ngồi đi”.

Tiểu Xuân bình tĩnh ngồi xuống:“ Chẳng hay hoàng hậu nương nương gọi ta lại có việc gì”.

Nghe Tiểu Xuân nói thế nàng không hề bất ngờ, ý cười trong mắt tỏ ra:“ Ngươi biết”. Tiểu Xuân gật đầu.

Nàng cũng không vòng vo hỏi:“ Ngươi là ai”.

Tiểu Xuân giật mình cũng nhanh chân tỉnh đáp:“ không biết người có ý gì, ta là Tiểu Xuân biểu muội của hoàng thượng”.

“ Phải không, người che dấu khí rất tốt nhưng không qua được mắt ta đâu”

Tiểu xuân kinh ngạc đoán vị hoàng hậu này không phải là người bình thường:“ Ngươi nhận ra”. Nàng không né tránh trả lời:” Đúng”. “ Tại sao”. Ý cười nàng càng sâu :“ ta cũng có”.

Khí chất đến từ một sát thủ được giải phóng mạnh mẽ, cường hăng phá ra từ cơ thể nàng, làm Tiểu Xuân kinh ngạc.

Nàng đã dự đoán trước được phản ứng của Tiểu Xuân nên hỏi tiếp:“ Ngươi không phải người thế giới này” rồi lấy chiếc điện thoại ra” Ngươi biết cái này là gì chứ, ta nghĩ ngươi cũng có một cái”.

Tiểu Xuân đã thay vẻ ngạc nhiên bằng kinh hãi:“ ngươi giống ta”

Nàng hỏi lại:“ ngươi nói xem” câu hỏi thay cho lời thừa nhận.

Nàng đưa ra một yêu cầu:“ trao đổi thân phận “

“ Được”

Nàng nói trước:“ hiện đại 2016, New York ,số 1, Ảnh Hồ”

Tiểu Xuân nói sau” Hiện đại 2016, Paris số 2, Mị hồ”.

Thân phận họ đặt thù ý nghĩ của những con chữ đó là gì chương tiếp sẽ biết

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Đồng hương tâm sự

Phải chăng là vậy làm sao lại có sự trùng hợp đến thế, không ngờ tại thế giới xa lạ này lại gặp được người đồng cảnh ngộ, ông trời cũng không quá bạc đãi bọn họ.

Bất ngờ đi qua nàng nhẹ nhàng cảm kháng một trận:“ Trên thế gian này còn có việc trùng hợp đến ngẫu nhiên thế sao”.

Tiểu Xuân cũng ngạc nhiên không kém nói:“ chúng ta quả thật có duyên, có thể gặp nhau quả là cái phúc”.

Nàng tán thưởng:“ Đúng.....Đúng vậy, chỉ bằng giờ hai chúng ta giới thiệu rõ chút đi, coi như mừng ra mắt”.

Tiểu Xuân:“ Được,ta rất sáng khoái”.

Nàng nói:“ vậy ngươi nói trước đi”

Tiểu Xuân :“ hảo..... chẳng hay người đã từng nghe qua cái tên Mị Hồ chưa”.

Nàng:“ Từng nghe qua nghe nói hành tung kì bí, thân thủ nhanh nhẹn, vũ khí cũng lợi hại vô cùng, nếu nhớ không lầm thì vũ khí là một con dao nhỏ thì phải”.(vũ khí lợi hại của người ta mà chế xem là con dao nhỏ).

Tiểu Xuân:“ Đúng thật không ngờ danh tiếng của ta cũng rất nổi nha, với lại con dao nhỏ mà ngươi nói đến cứ như nó là vật bình thường ấy, nó lợi hại hơn ngươi nghĩ đó”.

Nàng:“ haha.....con dao nhỏ của ngươi làm sao lợi hại bằng của ta” nàng nói vậy không phải tự kêu mà vũ khí của nàng vô cùng lợi hại.

Tiểu Xuân:“ Nghĩ lại ta thấy người nói cũng có lí a ~ vũ khí số 2 so với số 1 thì chẳng qua chỉ là vật thừa, haha ta quên mất người cũng đâu có tầm thường”.

Nàng :“ haha quá khen quá khen, xem ra người cũng biết ta à”.

Tiểu Xuân:“ Ta biết là chuyện bình thường dân tiếng của người như vậy, từ lâu ta đã muốn gặp mặt, không ngờ một ngày lại gặp trong hoàn cảnh này”.

Nàng:“ Vậy tại sao người lại xuyên đến nơi này”.

Ánh mắt mang ý cười của tiểu xuân thoáng tia âm đạm cười lạnh:“ Chẳng qua là bị hai con chó cắn thôi, cũng thật là đau”.

Nàng :“ người đừng nói hai con chó đó chính là bạn trai với bạn thân người nha” nàng chẳng qua chỉ đánh bừa một câu, ngờ đâu kết quả lại...

Nghe nàng nói Tiểu Xuân ngạc nhiên vô cùng :“ sao người biết”

Thấy mình đón mò hoá ra đúng thật nàng cười to:“ hahaha.....hahaha”

Tiểu Xuân nhìn nàng có phần khinh bỉ:“ có gì đáng cười sao”.

Nàng nén cười hồi lỗi:“ xin lỗi ta cảm thấy người rất giống một người hàn cảnh”.

Tiểu Xuân ngờ vực hỏi:“ người đó không phải là người đĩ”.

Nàng vui vẻ thừa nhận:“ exactly “

Tiểu Xuân thất sắc:“ người không hận bọn họ à”.

Nàng:“ haha ta sao phải hận chó, ta còn phải nói cảm ơn bọn họ nữa kìa, không nhờ họ thì sao ta xuyên được tới đây.Ta không ngờ họ thì sao lại có thể kiếm được một trượng phu tốt như thế, nói thật lúc này ta rất cảm ơn họ vì đã lừa dối ta” .

Tiểu Xuân :“ xem ra người không tính là xui xẻo nhỉ, còn ta mới thật là thảm. Ta vốn dĩ không hy vọng gì từ đầu rồi ra một muội muội, tính tình ngang bướng lại vô pháp vô thiên nữa”.

Nàng :“ Đó là người chưa thấy gia đình của cái cơ thể này đi, cha mất mẹ bỏ rơi, tỷ muội ức hiếp; lại còn là phế vật nữa chứ”.

Tiểu Xuân:“ Tệ vậy sao còn hiện giờ”.

Nàng:“ Nếu cho ta nhập vào thì sẽ khác rồi, phụ thân ta không cần, tỷ muội ta xử sạch sẽ, phế vật đó không dùng để chỉ ta”.

Tiểu Xuân:“ Bái phục bái phục nha”

Nàng:“ Nếu người không chê ta có một tổ chức nhỏ người có hứng thú gia nhập không”.

Tiểu Xuân hồ nghi:“ Ta không biết cái tổ chức nhỏ của người số mấy nha”

Nàng:“ 2 à”.

Tiểu Xuân há hốc:“ nhỏ nhỉ, ta xem ở đây thế lực người không tệ,vừa được làm hoàng hậu vừa được làm cát chủ nha”.

Nàng:“ người ghen tỵ à, kiếm cho mình một nam nhân đi “.

Tiểu Xuân lắc đầu:“ không cần, ta vừa gặp một tên đàn ông thôi tha vài bữa nhớ lại muốn một dao giết hắn”.

Nàng” A”

Tiểu xuân không rõ, vì nàng chỉ lo đấu khẩu không có hỏi tên, chẳng lẽ đang đấu võ mồm rồi hỏi” người tên gì sao”.

“.....”

“....”

Hai người đồng hương này không biết chuyện gì trên trời dưới đất điều lời ra nói, đến buổi xế chiều Tiểu Xuân mới ra về, làm hắn phê nhanh tẩu chương muốn về bên nàng lại bị nàng quăng đi một góc không để ý.

Hắn thật là vô cùng thương tâm nha, nhưng tâm trạng hắn dần tốt lên khi nhận thấy tối nàng không đuổi hắn đi về chuyện lúc sáng, mà còn rất thuận theo để mặc hắn giờ trò phá rối nữa. Hắn vô cùng thỏa mãn cảm giác chiến hữu nàng, rồi ngủ một giấc ngon lành cho tới sáng nàng nằm cạnh hắn vậy hạnh phúc biết bao.

~~~~~

Chương ngắn thôi nhe mn.

Ai đoán được nam nhân Tiểu Xuân nhắc tới là ai không nè, ai đoán được tên mình sẽ tag truyện cho người đó và sẽ có chương mới ngay sau khi đoán đúng tên.

Nhân vật đã xuất hiện rồi nha.

《☆☆☆》

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Vô tình nghe được*1)

À trước khi vào truyện ta xin đính chính một điều nha,là” vô tình nghe được”, không phải là” cô ý nghe lém nha“. Các nàng đừng có hiểu lầm●●●.

Sáng hôm sau như thường lệ là một buổi sáng tốt lành, trời không mây, cây không lá, và Trường Thu cung không một bóng người.

Hắn sau khi chuẩn bị lên triều thì nàng cũng đang nhâm nhi một ly trà hoa cúc, hắn đi chưa được bao lâu thì có một đám người hùng hổ kéo đến, ừ ừ bước vào cửa cung của nàng.

Nàng vẫn bình thần uống trà, sau đó bỏ chiếc cốc xuống không mặn không nhạt hỏi:“ Các người muốn làm gì đây“.

Và cũng thật đúng lúc Tiểu Diệp và Tiểu Xuân đến thấy vậy ngay người, nhìn cứ tưởng bọn họ mưu phản. Vốn tiểu Diệp không muốn đến đây mà là bị Tiểu Xuân lôi đến nơi này, trùng hợp bất gặp cảnh này.

Thấy bọn họ nàng khẽ gật đầu nói:“ Ngồi đi ta xử lý chuyện nội bộ tí“.

Hai người bọn họ ngồi xuống quan sát tí, đại khái ở đây có mười mấy người cung nữ và thái giám, xong vô cũng chẳng thêm hành lễ mà trong đám người đó thấy Tuyết Nhi và Lệ Nhi đứng đầu.

Tiểu Xuân và Tiểu Diệp theo đuổi hai ý nghĩ khác nhau:

Tiểu Diệp:“ Xem ra địa vị nàng không lớn, đến hạ nhân cũng chẳng thêm hành lễ”(lớn hay không gần biết rồi).

Tiểu Xuân:“ Cung nhân ở đây thật thú vị, so với ta tưởng tượng còn thú vị hơn“.

Nàng không mấy chú ý tới hai vị khách kia tiếp tục hỏi:“ Ai là người đại diện đây”

Lệ Nhi bước lên:“ Là muội“.

Nàng :“ Thành thật khai báo đi, các người muốn gì nữa nào“.

Lệ nhi:“ Kinh thành tổ chức lễ hội vui lắm, người đi rất đông nha“.

Nàng:“ có liên quan gì nào”, nói đến đây nàng đã hiểu rồi lại là cái bọn ham chơi.

Nàng giả vờ hỏi rồi quay đầu lướt qua mười mấy cặp mắt cún con đầm nước, hùng hồn nói:“ không.....”

Thế là cả đám cung nữ thái giám súm lại mè neho với nàng, Tiểu Diệp trở mặt cái tình cảnh gì đây trời chủ tớ có thể thân thiết thế sao .

Nàng cũng không còn gì để nói, chiều này bọn họ xài không chán, vốn dĩ đây chỉ là những con người nhút nhát khi được tuyển vào cung. Nhưng nhờ sự huấn luyện của nàng ai cũng mạnh bạo hơn, họ chung sống ở đây vô cùng thoải mái cùng nhau chia sẻ công việc không có sự ganh đua ở đây.

Bọn họ đều có hoàn cảnh đặc biệt, nhà nghèo phải bán thân vào cung, cha mẹ lại mất bệnh nặng nữa. Nàng thương cảm hoàn cảnh bọn họ nên mua một mảnh đất ở thành đông xây dựng lại đem người nhà bọn họ cư trú, cử người đến trị bệnh cho cha mẹ bọn họ nữa. Nên giờ bọn họ đối với nàng là kính trọng thân thiết, và vô cùng nghe lời, nhưng cũng hay mè neho muốn đi chơi nàng luôn đồng ý.

Nàng như không chịu được nữa:“ Được trước hết tránh ra cha ta hưởng tí không khí đi“.

Bọn họ tránh ra nàng đưa mắt sang tuyết nhi:“ Tuyết nhi lấy ra đi“.Nghe nàng sai bảo tuyết nhi vui mừng chạy vào trong lầy gì đó, Tiểu Xuân thất mắt:“

lấy cái gì thế“.

Nàng:“ một ít tiền thôi”

Tuyệt nhiên chạy ra đem đến một túi to nàng mở ra trong đó toàn là bạc trắng,lúc này Tiểu Diệp càng tò mò không biết nàng muốn làm gì.

Nàng:“ các ngươi thật là ta chưa nói hết câu đã mề neho rồi, ý của ta là không thể không đi“.

Cả đám vui mừng ra mặt, nàng lại nói tiếp:“ ta cho các ngươi nữa khắc chuẩn bị“.

Một giây sau phòng của nàng không còn bóng dáng của bọn họ nữa, bọn họ đi Tiểu Diệp thất mắt:“ ui ui bọn họ đi đâu thế“.

Nàng cười không đáp.

Tiểu Xuân thì cảm thấy người ở đây thú vị vô cùng.

Nửa khắc sau tất cả tập hợp đông đủ ai cũng một thân nam trang, làm Tiểu Diệp đặt mình, tiểu Xuân cũng không biểu hiện.

Lần này thì họ xếp làm hai hàng, lệ nhi tuyệt nhiên lấy bạc ra chia đều cho bọn họ, đại khái một người 20 lượng bạc.

Tiểu Diệp”?????”

Tiểu Xuân”?????”

Nàng cũng biến mất trong lúc chia bạc, sau khi xuất hiện cũng là một thân bạch y nam tử.

Nàng quay sang hỏi hai vị khách:“ Có muốn đi không“.

Tiểu Diệp:“ Đi đâu chứ”

Tiểu Xuân :“ không phải xuất cung đi“.

Nàng gật đầu, xem như chuyện đem cả đóng người xuất cung là chuyện bình thường

Tiểu Diệp:“ Ngươi nói đùa à hoàng cung là nơi muốn đi là đu sao, chẳng qua chỉ là một phi tử nhỏ nhỏ thôi ngươi tưởng mình là ai chứ“.

Bọn họ khinh bỉ Tiểu Diệp, cái gì là phi tử nhỏ nhỏ chứ.

Nàng cũng không tỏ thái độ gì kêu tiểu tinh tử đi nói với hấn một tiếng nàng muốn xuất cung rồi ngồi đợi, nàng lại nhàn nhã uống trà chờ đợi.

Nàng:“có muốn đi không đây“.

Tiểu Diệp hất mặt:“ nàng ta không tin có thể xuất cung”

Tiểu Xuân:“ cho ta mượn một bộ y phục“.

Nàng :“ hảo” cho Tiểu Xuân mượn y phục nam nhi thay vào.

Tiểu Tinh Tử trở về vẻ mặt lo lắng, Tiểu Diệp đoán chắc là bọn họ thất bại.

Tiểu Tinh tử:“ hoàng thượng không nói, bảo nô tài giao cái này cho người”

Nàng nhận lấy mở ra trong đó là một túi vàng , và một mảnh giấy:“ Xài hết cho ta, khi về mà còn dư là không xong đâu, còn nữa đi sớm về sớm tối về bồi thường cho ta“.

Đọc xong nàng giờ khóc dở cười, thật bá đạo, cắt mảnh giấy vào nàng nhìn thấy ngoài cửa bước vào hai người đàn ông, họ quỳ trước nàng hành lễ.

“ Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng sai chúng ta đến bảo vệ người”

Tiểu Diệp sét đánh ngang tai:“ hoàng hậu... sao ... sao có thể“.

Nàng như không để ý biểu hiện Tiểu Diệp ngay thẳng nói:“ là đến bảo vệ ta à, thật không”

“ thật sự”

Nàng:“ thôi được rồi đứng lên chúng ta đi”

“ Vâng”

Nàng vỗ vai hai người bọn họ:“ sau này muốn nói dối thì cũng phải thành thật một chút nha, ta ghét nói dối không thành thật lắm”(ta thấy có sự mâu thuẫn trong câu nói đó).

“ Vâng, lần sau chúng tôi sẽ cố gắng nói dối thành thật một chút trước hoàng hậu“. * ta rút mồ hôi***

Bọn họ rời đi trước khi đi còn vẫy tay tạm biệt tiểu Diệp, tiểu Diệp hồi hận muốn chết rồi, nàng cũng muốn đi nên chạy theo đoàn người rời cung.

~~~~~

Nhiều thôi nha có câu hỏi nè” chương sau nàng sẽ vô ý nghe được âm mưu muốn tạo phản của hai con người, họ là ai nào“.

Luật cũ khi nào có câu tl là có chương mới tag cho bạn tl đúng nha

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Vô Tình nghe được*2)

Lúc này đám người các nàng đang đứng trước cổng thành sừng sững, thị vệ có nề nếp gác hai bên tránh sự đột nhập của kẻ gian.

Thấy các nàng bước tới thị vệ liền mở cổng cho ra ngoài, đây cũng không phải lần đầu bọn họ kéo bè kéo phái ra ngoài, nên thị vệ cũng chả có hứng ngăn cản, với lại có lệnh bài đó thì biết là thân tính của hoàng thượng rồi.

Bọn người các nàng sau khi ra thành thì chia nhóm tách đi riêng tìm chỗ vui chơi, chỉ có khi về là tập trung lại cùng vào thôi.

Hiện giờ nàng, tiểu Diệp, Tiểu xuân và song nhi là người cùng một nhóm. Tiểu Diệp khi biết thân phận của nàng thì thoát đầu bàng hoàng không tin, nhưng giờ thì đã hoàn toàn tin tưởng rồi.

Bây giờ Tiểu Diệp giấu vẻ ngạo mạn thay bằng đáng vẻ hiền lành, làm nàng thấy có chút không thực tế.

Bọn họ bước vào Vạn Tiêu Lầu một lầu lớn và nguy nga nhất kinh thành để nghỉ ngơi, tiểu nhị ở đây vô cùng ân cần đưa họ đến một gian phòng cách biệt tránh bị gây phiền nhiễu.

Trên đường bọn họ đến gian phòng đó nàng vô tình nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc đang đi hướng ngược lại, không ai khác chính là phụ thân và Đệ Đệ của hần tam hoàng tử Lăng Bắc Thương.

Nàng nghĩ đây chỉ là sự trùng hợp thôi, nào ngờ lát sau nàng phát hiện ra một sự trùng hợp nữa là nàng ngồi ở phòng cạnh bọn họ.

Tạm thời không có gì nói đến. Bọn họ ngồi vào bàn gọi món Tiểu Diệp mới chút dè dặt hỏi:“ Tỷ là hoàng hậu thật sao“.

Nàng:“ Có thể coi vậy đi“.

Tiểu Diệp :“ Nhưng ta nhớ là.....”

Nàng:“ ý ngươi là không giống sao“.

Tiểu Diệp gật đầu.

Nàng cười ha hả nói:“ con người ai chẳng thay đổi“.

Tiểu Diệp:“ Lúc trước đất tội với tỷ là ta sai cho ta xin lỗi”

Nàng:“ không sao ta không để bụng đâu”

Tiểu Diệp nhẹ nhõm hăng, quay sang Tiểu Xuân ngờ vực:“ Thái độ này chẳng lẽ tỷ đã biết trước sao“.

Tiểu Xuân không có ý nói không chỉ bình thân gật đầu.

Khúc mắt cười bỏ Tiểu Diệp lại vui vẻ như bình thường đánh chén thức ăn, nàng chỉ uống một chun trà thì bỗng nghe bên phòng kế có tiếng nói còn cười nữa nàng nổi hứng tò mò.

Đề Tiểu Diệp lại cho Song nhi lo, nàng kéo Tiểu Xuân qua bên mình nói nhỏ.

Nàng:“ Ta vừa gặp người quen “

T. Xuân:“ Hai người lúc này”

Nàng:“ sao ngại biết”

T. Xuân :“ suy đoán, mà chỉ là gặp người quen có chuyện gì quan trọng đâu”

Nàng:“ Ta không biết nhưng cứ cảm thấy gặp họ nơi này không bình thường chút nào“.

T. Xuân:“ Đi...”

Nàng :“ Đi đâu”

T. Xuân:“ trèo nóc nhà nghe lém là biết chứ gì”

Nàng:“.....????? “

~~~~~  
Giang phòng bên cạnh.

Hai người nam nhân ngồi đối diện với nhau, ngoài ra trong đó còn có một vài người ăn mặc hơi kì lạ. Nàng trên nóc nhà nhìn xuống thấy không có gì bất thường cho lắm.

Bổng Lăng Bắc Thương cất tiếng nói:“ kế hoạch của chúng ta thế nào rồi“.

Người lạ mặt:“ Ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi, khi nào Tam hoàng tử lên ngôi vua đừng bỏ bọn ta là được rồi“.

Lăng bắc Thương:“ Haha ta giầy công sắp xếp hạ độc ngũ đệ mỗi đe dọa chỉ còn hoàng huynh thôi, cũng mai tứ đệ biết điều không thì đó cũng là một cái gai trong mắt“.

Thừa tướng:“ Tuy mọi chuyện đã ổn thỏa nhưng hấn mưu lược vô cùng ta sợ....”

Lăng Bắc Thương:“ Thừa tướng xin yên tâm đi, ta biết được người mà huynh thương yêu nhất là hoàng tử mẫu cùng hoàng hậu, lợi dụng hai người này chắc chắn sẽ không lo ngại“.

Người lạ mặt:“ Nghe nói hoàng hậu là nữ nhi thừa tướng mà sao lại....”

Thừa tướng:“ Đúng là nữ nhi của ta nhưng ngại yên tâm sau khi thấu tóm được hoàng thượng, nàng ta sẽ được Tam hoàng tử thu nhận làm phi, lúc đó hai đứa con của ta điều là phi tử hoàng thượng“.

Tam hoàng tử:“ Nàng xinh đẹp thế ta có thể cho nàng làm hậu cũng được nói chi phi tử“.

Thừa tướng:“ Nàng ta chẳng qua là đứa con vô dụng, ngôi hoàng hậu đó phải của Tiểu Nhu chứ“.

Người lạ mặt:“ Đúng, hành sát nàng làm nàng đau khổ trước mặt hấn, làm nhục nàng trước mặt hấn hahaha”

Nói rồi cả đám người cười rộ lên, thừa tướng cười với vẻ thích chí ông xem đứa con này là công cụ.

Nàng ở trên đó nghe hết vẻ mặt lạnh dần, cảm giác nàng quả thật không sai đúng là có âm mưu, nhưng không may để nàng nghe hết rồi để xem nàng làm sao trị bọn họ, lấy nàng cột nhử ư nàng làm bọn họ sống không yên.

Tiểu Xuân về mặt cũng chẳng vui vẻ gì cả, âm trầm thấu xương.

Tiểu Xuân:“ Ngươi nghĩ sao”

Nàng trào phúng:“ họ đã bày ra như vậy e rằng ta phải phối hợp một chút”

Tiểu Xuân:“ ý ngươi là....”

Nàng:“ tương kế tựu kế nhưng ta cần ngươi giúp ta một việc”

Tiểu Xuân:“ Được ta giúp ngươi”

Nghe xong đoạn hội thoại đó tâm trạng nàng không biến hoá vui vẻ dạo chơi rồi tập hợp về cung, Tiểu Xuân khâm phục trước nàng đúng là số một không thể xem nhẹ.

Thật ra nàng đang suy nghĩ trong đầu về vị hoàng tử bị hạ độc với người hán nói đến hôm đó phải chăng là một người, nàng cần về sớm để điều tra rõ ràng.

~~~~~  
Mai mịk viết tiếp đọc đỡ nha.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ta dẫn các người đi

Sau khi về tới hoàng cung nàng phân phó cho mọi người trở về ai cần làm gì thì làm, giờ chỉ còn lại nàng, song nhi và Mị Hồ. (kêu Mị Hồ mình thấy hay hơn Tiểu Xuân).

Khi mọi người đã lần lượt rời đi và khuất khỏi tầm mắt nàng mới quay lại báo với ba người bọn họ, nàng liếc mắt qua Mị Hồ giới thiệu Song nhi với Mị Hồ

Nàng:“ Đây là nha hoàn tùy thân của ta tên là Tuyết Nhi và Lệ Nhi bọn họ cũng là phó cát chủ của Phụng Tiêu Sát”.

Mị Hồ nghe nàng giới thiệu ngỡ ngàng hai nha hoàn của Số 1 đúng là không tầm thường, chợt đầu óc thông hiểu đưa ra một câu khẳng định:“ Họ được người huấn luyện qua”.

Nàng gật đầu.

Mị Hồ quay sang Song Nhi chìa tay ra tự giới thiệu mình:“ À Ta giới thiệu luôn ta tên Mị Hồ, bình thường cứ gọi ta là Tiểu Xuân đi”

Hai người song nhi ngờ nghệch nhìn nhau có vẻ không hiểu cho lắm với hành động của Mị Hồ, nàng tốt bụng giải thích:“ Ý nàng muốn bắt tat với hai người”.

Song Nhi hiểu rõ cả hai lần lượt bắt tay với Mị Hồ, Tuyết Nhi hơi tò mò về thân phận của Mị Hồ. Mị Hồ vô cùng tin mắt nhận ra sự tò mò đó nên tốt bụng giải thích:“ Thân thể của ta và chủ nhân người giống nhau, phức tạp nó ra có chút hoang tưởng nói các người cũng không hiểu. Ta và Chủ Nhân của người cùng một loại người, về sau các người sẽ hiểu”.

Nghe thế Tuyết Nhi có chút không biết nói gì, rắc rối như thế nàng không cần biết đầu đau cả đầu.

Khi kết thúc màn giới thiệu nàng mới phân phó cho bọn họ:“ Mị Hồ người giúp ta đến Từ Ninh Cung đi”

Mị Hồ:“ Sau đó”

Nàng hạ giọng xuống:“ Dịch dung cho hoàng tử mẫu rồi đưa đến chỗ của Ngũ hoàng tử, sau đó người dịch dung trở thành hoàng tử mẫu ở lại Trường Thu cung”.

Mị Hồ:“ Ta không biết chỗ đó”

Nàng :“ Ta cũng đâu có biết”

Mị Hồ:“?????”

Nàng:“ Haha ta sẽ bảo song nhi đi thăm dò, họ sẽ đến từ Ninh Cung báo với người”

Mị Hồ:“ Được ta đi trước”.

Mị Hồ đi xa tới lượt Lệ Nhi hỏi:“ Còn bọn muội”

Nàng :“ muội đi thăm dò chỗ ở của Ngũ hoàng tử đi, sau đó đến Từ Ninh Cung phối hợp với Mị Hồ, nàng nói gì thì muội phải phối hợp coi như đó là lời của ta”.

Lệ Nhi gật đầu rời đi. Nàng thấy họ đã đi làm việc của mình, nên nàng cũng quay sang Tuyết Nhi:“ Muội đi với ta” hai người họ hướng ngự thư phòng đi tới.

Trong lúc nữ chính đi chuyện ta hãy đến Ngự Thư phòng với nam9 trước.

~~~~~ Ngự Thư phòng ~~~~~

Ngự Thư phòng không khí lúc này vô cùng ngọt ngào, im ắng có vẻ như chỉ một cây kim nhỏ rơi xuống cũng có thể nghe được.

Bên trong có hai nam nhân tuấn tú đang ngồi đối mặt trầm tư, họ có vẻ đang suy nghĩ gì đó. Hai người này khí chất vô cùng tương phản nhau, một người lạnh lùng đậm mạc, một người hòa nhã ấm áp. Hai người đó đều có thân phận không hề nhỏ, người lạnh lùng đó là hán hoàng thượng Phong Thiên quốc, người ấm áp kia là Tể tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử kiêm luôn bằng hữu tốt của hán Hàn Tiêu.

Hàn Tiêu sau một hồi trầm tư mới cất giọng hỏi: “Tình hình ở phía bắc vô cùng không ổn, tình trạng hạn hán kéo dài như thế thì cuộc sống người dân sẽ vô cùng cực nhọc, ta nên tìm biện pháp giải quyết”.

Hắn: “Đúng vậy, năm nào ta cũng lấy ngân sách ra trợ giúp, nhưng đây chỉ là biện pháp nhất thời, muốn về lâu dài ta e không ổn”

Hàn Tiêu: “Ta có một biện pháp, nhưng...”

Hắn: “nói thử đi có gì mà ấp úng”

Hàn Tiêu: “ở thành Đông có một cái thôn tên là thôn Vĩ Dạ, trước đây cũng xảy ra tình trạng hạn hán tương tự nhưng bây giờ nghe nói đất đai ở đó rất tốt, nếu chúng ta biết biện pháp của họ thì có thể.....”(Cái tên thôn do nàng đặt, chắc các nàng chẳng xa lạ đâu nhỉ).

Hắn: “Vậy tại sao không sai người đi tìm hiểu biện pháp”.

Hàn Tiêu: “Ta đã thử nhưng không có biện pháp, thôn đó không cho ngoại nhân vào, còn được những cao thủ bảo vệ muốn vào là rất khó”

Hắn trầm tư, cái thôn này đúng thật bí ẩn: “không có biện pháp sao”.

Hàn Tiêu lắc đầu.

Bỗng từ ngoài cửa phát ra giọng nói của một nữ nhân: “Sao không có cách chứ”.

Hắn và Hàn Tiêu nhìn ra hướng ngoài cửa, xem ai to gan dám cắt ngang cuộc trò chuyện của họ mà đi vào đây.

Trước tầm mắt họ bây giờ là thân ảnh mềm mại của hai nữ tử bước vào, một nữ tử bạch y một nữ tử hồng y. Nữ tử bạch y tà mị câu hồn đoạt phách, nữ tử hồng y trong sáng pha xinh đẹp, Hàn Tiêu tự hỏi họ là ai có thể tùy tiện vào đây, trong cung khi nào có nữ nhân đẹp như vậy”

Hàn Tiêu mới từ Phía Bắc về nên căn bản không biết chuyện xảy ra ở đâu, chợt hắn thấy hành động bất ngờ của hoàng thượng kiêm luôn bằng hữu của hắn (HT)

Hắn (LBD) sau khi nhìn rõ người đến là ai, thì lập tức kéo tay tay người đó, nàng không phòng bị nên bị hắn kéo ngã vào lòng ôm lấy.

Hàn Tiêu không hiểu tình hình gì, chỉ thấy vẻ mặt của người bằng hữu không còn phiền muộn mà toàn sùng sịnh.

Hàn Tiêu khê ho, lúc này nàng để ý có người muốn đứng lên nhưng hắn nào cho nàng vừa ý, hết cách nàng ngồi trong lòng hắn luôn.

Hàn Tiêu: “Vị này là.....”

Không để nàng mở miệng hắn thay nàng trả lời: “Nữ nhân của ta”, nàng á khẩu.

Hàn Tiêu hứng chí nói: “Từ khi nào ngươi có nữ nhân đẹp như thế bên cạnh vậy, còn cái mụ hoàng hậu chanh chua của ngươi đâu ời, bị tổng vào lãnh cung chưa thể”(1 phút mặt niệm cho Tiêu Ca chút Ca toàn thái”.

Nàng nghe hắn nói cũng không tức giận hứng chí hỏi thêm: “Chẳng qua vị hoàng hậu đó ra sao”

Hàn Tiêu không nhận ra nguy hiểm cận kề nói: “ta nghe đồn ả ta vô cùng xấu xí, ham hư vinh danh lợi, tính tình chanh chua, tài năng không có là một người vô dụng”.

Nàng nghe hắn nói cười càn hoa lệ rực rỡ, tuyết Nhi dồn nén cười đến khuôn mặt đỏ bừng, nàng tốt bụng khuyên: “cười đi dồn nén không tốt đâu”.

Được nàng khích lệ Tuyết nhi không khách khí cười to: “Haha...haha....haha...mm.hhhhaaaaaa”

Hàn Tiêu nhìn sang mà không hiểu gì, hắn đảo mắt về phía Hàn Tiêu ý nói: “Chút ngươi toàn thái”.

Nàng nụ cười vẫn không tắt nhẹ nhàng hỏi: “Thế ngươi có muốn biết người đó hiện giờ ở đâu không”

Hàn Tiêu: “ta cũng rất tò mò ngươi có thể chỉ ta không”

Nàng : “Người đó đang ngồi trước mặt ngươi nè”

Hàn Tiêu á khẩu, sai lầm lớn rồi.

Nàng không nói đến chuyện đó nữa đổi chủ đề, Du chàng muốn đi tới đó.

Hắn gật đầu.

Nàng :“được ta dẫn chàng đi, nhưng khi về chàng cho ta mượn người này tí nha“.

Hàn Tiêu dùng ánh mắt cầu khẩn hắn dừng chấp nhận, nhưng rất nhanh tinh thần hắn(HT) suy sụp khi hắn(LBD)nói:“ ta giao hắn toàn quyền cho nàng đó“.

Nàng cười như hoa , quý dị nhìn Hàn Tiêu làm hắn nổi lên rùng mình, bây giờ hắn cảm nhận sâu sắc được câu nói:“ Cái miệng làm hại cái thân“.

~~~~~

Đọc nx để cho mình có hứng thú viết truyện nha, mình định viết một truyện xuyên không nữa ở một nick khác ai ủng hộ hk nè.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Thôn Vĩ(1)

Hàn Tiêu bây giờ thấy hối hận muốn chết rồi, hắn đâu ngờ mình ngu ngốc đến nỗi nói xấu người ta ngay trước mặt vậy chứ, những lời nàng nói làm hắn cũng nửa tin nửa ngờ nên quyết định hỏi cho rõ, trước cũng chết sau cũng chết hỏi cho rõ rồi chết.

Hàn Tiêu quay sang hắn:“ Bằng hữu tốt à nàng thực chính là hoàng hậu của người sao, người nữ lòng để mặt ta cho nàng xử trí à”

Hắn không khách khí đáp ngay:“ Ta không có các khác nha, nàng đúng là hoàng hậu của, ta ai bảo người nói bừa ta mà giúp người e là ta cũng không xong đâu“.

Hàn Tiêu ngửa mặt lên trời kêu ca:“ Sau có thể như thế chứ, trước mặt ta không phải là bậc đế vương lạnh lùng cao ngạo sao, sao ta bây giờ chỉ thấy một nam nhân sợ vợ thế“.

Hắn nghe vậy cũng không tức giận, trào ra một câu làm ai đó tức xì máu:“ Ta ít ra còn có người để sợ, nhìn lại người đi muốn mà không có nữa kia“.

Nghe hắn nói Hàn Tiêu Suýt học máu tới nơi, còn nàng và tuyết nhi cười đến sắp nội thương rồi. Hàn Tiêu thấy càng nói mình càng ngày càng bị hạ thấp phẩm vị nên chuyển chủ đề qua Tuyết Nhi bên cạnh:

Hàn Tiêu:“ Không biết nữ nhân xinh đẹp này là ai đây”

Nàng giới thiệu Tuyết Nhi, sẵn tiện trêu ghẹo hắn:“ Đó là muội muội của ta tên Tuyết Nhi, thích không ta làm mai cho“.

Tuyết Nhi ngượng ngùng:“ tý đừng có đùa nữa vào chuyện chính đi kìa”, không viết về mặt đó của Tuyết Nhi đã cướp tâm của ai đó rồi.

Không muốn chọc họ nữa nàng nói:“ À được rồi ta chuẩn bị lên đường đi, Tuyết Nhi lấy dụng cụ đi“.

Tuyết Nhi hiểu ý rồi đi, lúc này Hàn Tiêu mới hỏi:“ Hoàng Hậu à chuyện lúc nãy không biết người nói có thật không“.

Nàng cười:“ sao bị cướp tâm rồi à”

Hàn Tiêu:“????“.

Nàng:“ Ta nói thật đó, khi về ta sẽ giao cho Tuyết Nhi tùy nàng xử trí“.

Hàn Tiêu cảm nghĩ vui sướng, dù gì đó cũng chỉ là một tiểu cô nương làm không lại hắn, vừa có thể tiếp cận nàng nữa, hắn thà để Tuyết Nhi xử trí còn hơn để hoàng hậu ra tay.(Cái này là làm to ời).

Tuyết nhi nhanh chóng quay lại và còn mang theo một cái hộp nhỏ trên tay, nàng lập tức phân phó:“ em giúp hắn dịch dung đi, nhớ làm thật đặt biệt đó“.

Tuyết Nhi:“ Vâng” rồi đi đến chỗ Hàn Tiêu.

Hắn cảm thấy bất ngờ vô cùng, không ngờ là nàng cũng biết cả dịch dung, chung quy nàng có nhiều bí mật hơn hắn nghĩ.

Nàng sao không hiểu tâm tình của hân, nàng cười xoa mặt hân: “Một ngày chàng sẽ biết tất cả”.

Còn bên Hàn Tiêu khi nghe nàng nói thế lòng như mở cờ, hưng phấn nhìn Tuyết nhi đi tới, tuy hân không biết dịch dung để làm gì nhưng giờ dù có làm gì hân cũng chịu hết.

Tuyết Nhi bước đến bên Hàn Tiêu ngồi xuống cạnh hân nghiêm túc thao tác, kĩ thật dịch dung nàng học chưa lâu không biết thành phẩm sẽ là dạng gì nữa.

Sau một khắc trôi qua nàng và Tuyết Nhi đã dịch dung xong cho bọn họ, nhìn lại thành phẩm của cả hai đúng là kẻ trên trời người dưới vực.

Hân khuôn mặt đổi khác, bớt kiêu ngạo lạnh lùng, thay vào đó là vẻ đẹp có chút đào hoa nhưng đôi mắt vô cùng trầm tĩnh, dung mạo này tốt vô cùng làm hân câu hồn đoạt phách hơn.

Nàng và hân nhìn về phía tuyết nhi, chợt nàng phì cười, hân cũng cất tiếng ha hả. Hàn Tiêu nghe thế vô cùng thất mắt về dung mạo bây giờ của mình nên hỏi: “sau nhìn có đẹp không?”.

Nàng nén cười trả lời: “À rất đẹp ta không ngờ Tuyết Nhi có tài như thế nha”

Hàn Tiêu hưng phấn cầm gương lên coi trong gương xuất hiện một con người làm hân giật mình thân thốt, đại khái là như thế này: “Khuôn mặt đẹp đẽ của Hàn Tiêu vì Tuyết Nhi sử dụng mặt nạ mà không căng lên nên tạo vô số nét nhăn, Tuyết Nhi còn tô tô vẽ vẽ lên nữa nên hiện ra bây giờ là khuôn mặt cụ ông 80 tuổi”.

Hàn Tiêu cười như mỉa hai người cùng dịch dung mà dung mạo hân như thế, còn dung mạo mình như thế là sao đây.

Sau một hồi vui vẻ cười cợt cuối cùng bọn hân cũng thay xong y phong lên đường, bây giờ trước cổng thành đông xuất hiện 4 con người 3 già một trẻ, mà cái người già dường như sắp khóc rồi kia kia.

Hàn Tiêu: “Sao lại phải dịch dung chứ, mà nếu có dịch dung thì cũng phải đẹp chút chứ hình dáng này có người biết ta có nước tìm lỗ mà chui”

Tuyết nhi vô cùng hối lỗi ừ rừ: “ta xin lỗi ta mới học nên...”

Thấy tuyết nhi như thế Hàn Tiêu vội vàng: “À ta nhìn lại thấy dịch dung cũng tốt lắm mà”.

Nàng và hân nhìn nhau cười, Tuyết Nhi cũng vui vẻ lên. Hàn Tiêu thấy Tuyết nhi vui vẻ nên cũng vui theo, thậm chí nàng đúng là cô nương thánh thiện. Nhưng có một điều hân không biết là Tuyết Nhi là cố ý làm như thế để xứng với hai chữ đặt biệt của nàng, thực ra kĩ thuật của nàng không tệ như vậy đâu.

Đi một đoạn xa bọn họ đã đến nơi, đây chính là thôn Vĩ. Trước cổng thôn có hai người canh gác, Hàn Tiêu vội nói: “Hai người này lúc trước đã ngăn không cho ta vào đó xử trí sao đây”.

Nàng không nói ung dung đi tới bước vào, hai người đó cũng không ngăn cản Hàn Tiêu thắc mắc hỏi một người trong số hai người: “Sao các ngươi không ngăn cản mà cho chúng ta vào thế”

Người bên trái nói: “không thích cản thì cho vào thôi” rồi tiếp tục đứng đó như tượng.

Vào bên trong thôn đúng không khác lời đồn đây là một nơi vô cùng tốt, bây giờ thì bọn họ chính xác đã đặt chân vào thôn một cách dễ dàng.

~~~~~
Thông báo ngắn

Để các nàng không hóng hay lết dép ngồi chờ nữa ta sẽ ra lịch post truyện luôn, truyện sẽ được post vào thứ 2,4,6,Cn hàng tuần thời gian lúc tối.(chỉ có tối ta mới có cảm hứng)

Thứ 2,4,6 mỗi chương sẽ trên 2000 kí tự.

Chủ nhật thì trên 1000 kí tự.

Có nhận xét gì thì các nàng cứ mạnh dạn nói, muốn nên đá thì báo ta trước để ta nhật xây nhà

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thôn Vĩ(2)

Trong lúc nhóm của nàng di chuyển chúng ta trở về hoàng cung đến Từ Ninh Cung.

Từ Ninh Cung

Bây giờ Mị Hồ đang ở bên cạnh hoàng tổ mẫu cùng người trò truyện, Mị Hồ miệng nói nhưng mắt không ngừng quan sát những người ở đây, muốn gây hại đến hoàng tổ mẫu chỉ có thể là người ở trong cung thôi.

Hoàng tổ mẫu rất vui vì nàng đến nên vui vẻ trò truyện, hỏi đó hỏi đây:“ Sao rồi xuân nhi khi nào mới cho người bà này uống rượu mừng đây”.

Mị Hồ vừa cầm chun trà chưa kịp uống nghe câu đó sắc nước ho sắc sụa:“ khụ... khụ... hoàng tổ mẫu ngài nói gì thế ta...ta... làm sao mà cho người uống rượu mừng được khi có ai thêm đề ý đến ta đâu”.

Bà cười hiền nói:“ Ta cũng nghe qua ngài được nhiều người ngỗ lời lắm vì ngài quá kén chọn thôi”.

Mị Hồ cười khỏ:“ Nhiều người hỏi cười gì chứ, toàn là những người có tam thê tứ thiếp, còn không thì ăn chơi trác tán, lấy họ con thà làm góa phụ”.

Hoàng Tổ mẫu cười xoa đầu Mị Hồ:“ Đứa trẻ này ăn nói luôn thẳng thừng như thế, cháu gái của ta sao có thể là góa phụ chứ”.

Mị Hồ cười không nói gì ai biết được là lúc này tâm nàng đang cầu xin Lệ Nhi nhanh chóng đến đây, chuyện chồng con thời này làm nàng chán chường, gì mà một người lấy một chồng rồi tranh giành đấu đá nghĩ đến là nàng đã chán chường.

Nhưng nếu tìm được nam nhân nào tốt như phu quân Ảnh Hồ thì còn được, ít nhất là cũng phải giữ thân như ngọc chờ nàng lấy đi lần đầu chứ, có điều đàn ông như thế thì hiếm thấy vô cùng. (** cười gian*** Anh Tiêu Phi đủ tiêu chuẩn đó).

Mị Hồ trong đầu chỉ toàn là một câu thần chú:“ Lệ Nhi mau đến, mau xuất hiện đi.....” nhưng thương thay Lệ Nhi lúc này chưa xuất hiện.

Bên phía Lệ Nhi sau khi dò hỏi cung nhân, ngũ hoàng tử nơi ở thì rốt cuộc cũng đã tìm đến nơi” Trúc Ký Cung”.

Lệ Nhi phi thẳng vào bên trong phát hiện nơi đây không một bóng người, nàng thăm nhủ không biết đây là cái nơi quý quái gì đây.

Lệ Nhi đi quanh sân, qua sảnh lớn, đi sâu vào trong nhưng hoàn toàn không phát hiện có bóng dáng của một người nào, nàng đi mãi đi mãi cuối cùng đã lạc đến một nơi thần bí nơi này là tiền cảnh nhân gian.

Hồ nước xanh biết những đóa sen ngũ sắc phiêu tán trên mặt hồ gợn sóng, hoàng trúc xanh rì lao xao rụng lá rớt xuống mặt hồ, một ngọn núi đã có nước lững lờ chảy xuống từ bên trên, không những thế còn có tiếng đàn phát theo âm lực trầm bổng ngâm vang.

Lệ Nhi đi theo phía phát ra tiếng đàn thấy trên một ngọn núi đã xuất hiện một thân ảnh, bạch y phát phối tóc dài tựa lưng, nhưng bóng lưng thấp phàn cô độc. Người này đàn nghe tiếng có chút u sầu não ruột, có chút buồn cảm xót thương, có chút mềm mại nhিপ nhàng.

Lệ Nhi thả hồn theo tiếng đàn mà cũng đã quên mình tới đây để làm gì cho đến khi một giọng nói trầm ấm cất lên:“ Ngài là ai tain sao lại đến nơi này”.

Lệ Nhi bị tiếng nói trầm ấm đó thất tỉnh vội nói:“ Xin lỗi đã làm phiền ngài đánh đàn, ta đến đây muốn tìm ngũ hoàng tử nhưng khi nghe tiếng đàn của ngài nó làm ta cuốn hút”.Nam tử đó không quay mặt lại chỉ nhàng nhạt hỏi:“ nói vậy ngài biết đánh đàn à”.

Lệ Nhi:“ Đúng thế”

Bạch y nam tử :“ đàn cho ta nghe một khúc “ sau đó quăng cái đàn đến chỗ nàng, Lệ Nhi chụp lấy ườn ờ:“ Nhưng ta đến đây tìm người”,nam tử chỉ nhẹ thốt lên một câu:“ Đàn ta nghe một khúc ta chỉ ngài chỗ hần”.

Nghe thế Lệ Nhi liền đáp ứng xoay người ngồi xuống rầy khúc”họa tình”, Lệ Nhi có năng khiếu đàn ca nên nàng đàn khúc nào thì làm người nghe cảm nhận được đến đó.

Ngay lúc tiếng đàn cất lên thì nam tử đã thay đổi vẻ mặt, kinh hỷ, ngạc nhiên, không thể tin và có chút vui mừng. Nàng chính là nàng không ngờ hần lại có một ngày được nhìn rõ nàng, được nhìn thấy nàng.

Bạch y nam tử vội vàng xoay người ngăm nhìn nữ tử gãi đàn, tóc rũ như thác khuôn mặt non nót pha chút chững chạc,môi tựa bờ đào, thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn lạ kì; nàng!đúng đúng là nàng! Chính là nàng.

Kể từ hôm đó hần không một ngày nào quên được cái thân ảnh nhỏ nhắn này, dòng suy nghĩ kết thúc khi tiếng đàn vừa dứt Lệ Nhi ngẩn đầu lên đã thấy nam tử chăm chú nhìn mình.

Cả hai đối mắt nhìn nhau lúc lau lệ nữ mới đưa tay lên mặt hỏi:“ sao vậy bộ mặt ta có dính gì sao”.

Lúc này nam tử đó mới giật mình :“ À không chỉ là cảm thấy bất ngờ thôi”, đáng vẻ của nàng không biết có bao nhiêu để thương nữa làm hần lại thất thần một phen.

Lệ Nhi bỏ tay xuống: “à thì ra là vậy, nè ta đàn rồi chỉ cho ta chỗ Ngũ hoàng tử đi”.

Nam tử bước đến gần lệ nhi hỏi: “Chính là ta đây, không biết nàng đến đây là có chuyện gì”.

Lệ Nhi kinh hỷ đi như vậy giờ đã tìm thấy thật vô cùng vui mừng: “A đúng là nguoi à, ta là Lệ Nhi theo lời tỷ tỷ đến tìm ngũ hoàng tử”.

Bạch y nam tử nói: “Ta tên Lăng Tử Bạch nàng có thể gọi ta là Tử Bạch, tỷ của nàng là ai đến tìm ta là vì cái gì?”

Lệ Nhi: “Ta không biết chỉ biết tỷ bảo điều tra chỗ ở của nguoi, rồi dẫn hoàng tử mẫu tới mà thôi”.

Tử Bạch bất ngờ: “Điều tra hẳn làm gì, có liên quan gì tới hoàng tử mẫu chứ, chung quy nàng là ai”.

Lệ Nhi: “Ta thực không biết mà, với lại biết chỗ của nguoi rồi ta đi trước nha”

Tử Bạch thấy nàng muốn rời đi nhưng không có tư cách giữ nàng lại trong mắt một tia nuối tiếc, nhưng một câu bỏ lại trước khi rời đi của Lệ Nhi làm Tử Bạch thất thần: “Ta sẽ quay lại sớm, còn nữa đàn khúc nào vui về chút đi khúc đó sâu bi quá”.

Tử Bạch cười đau đớn: “không sâu bị sao được chứ, một người ngày nào cũng đối mặt với tử thần như hẳn, dùng thuốc để giữ mạng có thể vui vẻ được sao”. Bóng lưng đơn bạc lại bước đi lặng lẽ.

Quay đến Thôn Vĩ chỗ của nàng và bọn họ vừa đến.

Vừa bước vào cổng thôn thì từ xa đã có một cặp song sinh chạy đến, hai đứa trẻ vừa chạy đến đã ôm lấy chân nàng miệng bi bô: “Tỷ..... tỷ.... có mua gì cho bọn đệ hông vậy” Nàng xoa đầu hai nhóc: “Tiểu Trạch, Tiểu Mao tỷ đi gấp nên quên rồi”.

Hai nhóc trở mặt: “Hừ.... Tiểu trạch không thèm chơi với tỷ nữa” nói xong chạy qua Tuyết nhi giọng nói non nớt nịnh bợ: “Còn tỷ có mua gì cho tiểu trạch hông vậy”.

Tuyết nhi rõ đầu nhóc nói: “đệ đó rớt cuộc cũng nhớ đến tỷ tỷ này à, đệ đó”

Tiểu trạch ôm đầu la to: “Tỷ xấu, tỷ xấu tiểu trạch giận tỷ luôn ô..... tỷ ăn hiếp đệ đề về mách mẫu thân”

Tuyết nhi phùng mang trợn má, Tiểu trạch vội vàng chạy đến núp sau lưng nàng còn làm mặt quỷ với Tuyết Nhi nữa chứ.

Nàng ôm hai nhóc vào lòng cười hi hi: “hai đệ đó cứ thích chọc giận tỷ của hai đệ”.

Thật ra hai nhóc này là đệ đệ của Tuyết Nhi nhưng nàng thường xuyên đến đây cho bọn nhóc kẹo nên rất quý nàng kêu nàng là tỷ tỷ, khi nàng đến lúc nào hai nhóc cũng chạy ra đầu tiên đòi quà.

Hắn thì ở bên cạnh cau có: “đó là nương tử hẳn mà, đâu ra hai nhóc này thế lại còn là giống đực nữa”(anh ghen với con nít”.

Còn về Hàn Tiêu sau khi biết đó là đệ đệ của Tuyết Nhi không biết lấy đâu ra hai viên kẹo dụ dỗ: “Ta chỗ này có kẹo nè có ai muốn lấy hông”.

Tiểu trạch và Tiểu Mao vội vàng chạy đến lấy kẹo, rồi quẩn lấy Hàn Tiêu nịnh nọt. Nàng không biết dùng từ ngữ gì để nói hai nhóc tham ăn này, nhưng nàng rất tán thưởng Hàn Tiêu mua chuộc đệ đệ lấy lòng tỷ tỷ quả không tồi.

Lác sau từ trong thôn bước ra vài vị trưởng lão, thấy nàng điều cung kính cuối đầu: “Không bước nguoi đến đây có việc gì không ạ”.

Nàng mỉm cười: “Các vị làm vậy làm con tổn thọ mất, con đến đây có vệ cần nhờ mọi người thôi”.

Vị trưởng lão mỉm cười mời các nàng vào nhà, có người bảo nàng lên cái ghế cao kia mà ngồi nhưng nàng không đồng ý vẫn ngồi dưới.

Trưởng lão: “nguoi có việc gì cần chúng ta giúp, ta sẽ hết mình”

Sau đó nàng nói ra mục đích đến đây nói xong các vị trưởng lão vui vẻ nhận lời có người đại diện nói: “Đây chính là bổn phận của chúng tôi mà, nếu không có nguoi chúng ta cũng khôn được như vậy, chẳng qua góp chút sức lực thôi”

Nàng: “ông cứ quá lời rồi”

Nàng được mời ở lại chiêu đãi nhưng nàng từ chối vì còn có việc làm, nàng dẫn bọn họ đi tham quan nơi đây rồi về cung luôn, nàng nói thế bọn họ cũng không giữ lại.

Khi bước khỏi căn nhà hẳn mới hỏi: “nơi này do nàng tạo ra à”

Nàng: “Có thể coi như vậy, đi ta dẫn các nguoi đi một vòng”.

Nơi đây có kết cấu rất khác những cái thôn bình thường, được xây dựng theo mô hình cụm sinh hoạt. Phía đông là khu nhà ở với các ngôi nhà san sát kết

cầu giống nhau được xây dựng tập thể, mọi người sẽ có cách trang trí riêng để nhận ra ngôi nhà của mình.

Còn phía tây của thôn chính là nơi để giành cho trẻ vui chơi, khi cha mẹ lo việc đồng án thì con em sẽ được đưa đến đó, trong đó sẽ có người trong trẻ dạy chữ, và nhiều mô hình trò chơi theo lối hiện đại, các bậc cha mẹ sẽ rất yên tâm khi con cái ở đây.

Phía nam là nơi dành để canh tác, trồng hoa màu lúa nước nói chung có thể nói là khu canh tác tập thể.

Còn phía bắc là nơi ở của thủ hạ nòng, cũng có thể coi là căn cứ thứ hai của Phụng Tiêu sát.(cái này nòng không giới thiệu cho bọn họ)

Người dân chung sống ở đây chủ yếu là những người vô gia cư, trẻ em bị bỏ rơi và thân nhân của những nô tì trong cung nòng. Ở đây số lượng trẻ con rất nhiều nên ở đây một quy định là có thể nhận nuôi để cho đứa nhỏ nào cũng cảm nhận được tình cảm từ cha mẹ và không giới hạn nhận nuôi. Vì ở đây kinh tế thoải mái không lo ăn mặc nên giai đình nào cũng nhận nuôi từ 5 tới mười đứa, cụ thể như nhà Tuyết Nhi nhận nuôi 8 đứa trẻ, có thể nói trẻ con ở đây điều có phụ mẫu.

Mô hình thôn này được xem lag một mô hình hiện đại nhất lúc bấy giờ, đi một vòng bọn họ ghé qua nhà của Tuyết nhi chào hỏi rồi rời đi, trước lúc về hai nhóc còn nhắc nòng lần sao nhớ mua quà cho mình nữa.

~~~~~\\

Mấy nòng vô hoạt động của ta tìm giúp ta truyện Định mệnh? Nòng chính là định mệnh của ta đọc rồi nhận xét giùm nha. Truyện được một bạn vừa tập tành viết nhưng cũng hay lắm mn ủng hộ giùm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tâm sự của Tử Bạch

Khi Lệ Nhi rời đi, nhìn theo bóng dáng đó Tử Bạch nhất thời chìm đắm, cảm giác của hắn bây giờ vô cùng hỗn loạn chẳng thể miêu tả thành lời, cảm giác này là gì sao hắn cảm thấy đau không thở nổi.

Tử Bạch ngồi trên phiến đá ngón tay theo nhịp điệu dây đàn âm khác buồn bã vang lên, nghe thê lương u oán, nghe tiếng đàn ai cũng cảm nhận được tâm trạng của người đánh đàn mà buồn bã theo.

Lệ Nhi rời đi chưa xa nghe tiếng đàn buồn bã thì lập tức dừng lại, trong lòng dâng lên một nỗi niềm chua xót bui ngủi, tim như rất đau rất đau, tại sao tại sao nàng lại cảm thấy đau. Chẳng qua là chỉ nghe tiếng đàn của người mới gặp gỡ lần đầu, nhưng sao cảm xúc vô vàn khó tả.

Lệ Nhi quyết định dừng lại quay lại Trúc Ký Cung, nàng cảm giác mình phải đi lại đó một chút, trước khi đi quay lại nàng đã truyền âm tới tại Mị Hồ nơi cần đến.

Trong lúc Mị Hồ đang trò chuyện cùng hoàng tổ mẫu thì trong tai vang lên âm thanh của Lệ Nhi:“ Mị Hồ tỷ đưa hoàng tổ mẫu đến Trúc Ký Cung đi, hướng bắc đi tới sẽ gặp, muội cần xử lí một vài việc“.

Mị Hồ lập tức truyền âm đáp trả:“ Được, ta sẽ đến đó“.

Lệ Nhi im lặng không đáp trả nữa, sau khi chấm dứt cuộc đối thoại Mị Hồ quay sang báo với hoàng tổ mẫu:“ Bà hay là chúng ta đi dạo một chút đi, không khí ở ngoài rất tốt đó“.

Hoàng tổ mẫu gật đầu, một lão ma ma bên cạnh định đến đỡ bà cùng đi nhưng Mị Hồ ngăn cản:“ Trần ma ma hai bà cháu ta lâu ngày gặp nhau còn nhiều chuyện để nói, ta sẽ tự đưa bà đi rồi cùng trò chuyện không làm phiền người, trước hoàng hôn ta sẽ đưa người về“.

Trần ma ma thấy khó xử vội nói:“ Nhưng .....”

Câu chưa nói ra thì hoàng tổ mẫu đã nói:“ Xuân Nhi nói đúng bà cháu ta cần tâm sự một vài điều, người không cần đi theo đâu“.

Trần ma ma cặp mắt khê đảo rồi gật đầu lui xuống, Mị Hồ tỏ vẻ thông hiểu khê nhìn sang Trần ma ma cười lạnh.

Mị Hồ đưa Hoàng tổ mẫu theo hướng bắc, đi thẳng vừa đi hai người cùng đàm đạo, Mị Hồ chắc chắn không ai theo dõi thì mới đi tiếp. Nhưng thật ra chính là có người theo dõi họ nhưng Mị Hồ không lo sợ vì sẽ có sát thủ cao cấp của Phụng Tiêu Sát theo sau giải quyết đám ruồi nhặng đó.

Trong một hóc cây có một người bạch mặt đang theo dõi bọn họ, bỗng một luồng sáng nhỏ chớp lên rồi vụt tắt chứng tỏ ruồi đã bị diệt, Mị Hồ tiếp tục đi.

Quay lại Trúc Ký Cung chỗ của Tử Bạch.

Lệ Nhi sau khi truyền âm cho Mị Hồ xong thì lại quay người trở vào, lại đứng sau lưng nhìn thân ảnh cô đơn ngồi rải đàn trên phiến đá. Lệ Nhi đứng sau lưng người đó nhắm mắt nghe đàn cả hai điều đang chìm đắm trong nỗi buồn, Từ Bạch đang chìm đắm trong đau thương nên cũng không hay Lệ Nhi quay trở lại.

Lệ Nhi dường như không chịu nổi khúc nhạc oai oán này nữa nên ngắt một chiếc lá thổi lên một điệu trái lập tiếng đàn, vui vẻ và tràn đầy sức sống, Từ Bạch bất ngờ nghe thấy giật mình tưởng ảo giác của bản thân lại ngừng đàn gục đầu xuống buồn bã.” hấn làm sao thế lại bị ảo giác à, cuộc đời hấn đâu bao giờ nghe được một khúc nhạc vui như thế chứ”

Hắn cố gắng bình tĩnh nhưng tiếng nhạc vui tươi đó vẫn vang lên” không đó không là ảo tưởng, đúng nó chính là sự thật không ngờ có một ngày hấn lại được thưởng thức khúc nhạc vui tươi này” xoay đầu ra sau nhìn thấy, tâm trạng của hấn giờ ra sao vui ư, đúng hấn vui vì nàng đã trở lại rồi.

Từ Bạch dừng khúc nhạc buồn lại, hòa theo nhịp của Lệ Nhi đàn một khúc nhạc vui, đây là lần đầu tiên hấn đàn một khúc nhạc vui nhưng hấn không biết đây có phải là lần duy nhất không nữa.

Tiếng đàn nhạc hòa vào nhau vui tươi làm người nghe vui vẻ chứ chẳng còn thê lương như lúc ban đầu, tiếng nhạc chấm dứt không gian lại chìm vào bình lặng.

Từ Bạch đứng lên bước gần Lệ Nhi hơn hỏi:“ Chẳng phải nàng đã rời đi rồi sao“.

Lệ Nhi nhìn vào con người trước mặt:“ vốn ta đã rời đi nhưng tiếng đàn đã kéo ta trở lại, vì sao khúc nhạc của người luôn buồn như thế“.

Hắn không trả lời câu hỏi của Lệ Nhi nhìn về phía khoảng trời xa xăm rộng lớn mà trầm mặt, lúc sau Lệ Nhi mới nghe được tiếng đáp trả:“ Cuộc đời ta chẳng có gì vui nên khúc nhạc của ta cũng không được như nàng“.

Lệ Nhi ngồi xuống hồ sen Từ Bạch cũng ngồi bên cạnh Lệ Nhi cười bảo:“ Đời không có gì vui thì tự mình tạo niềm vui đi, cần ta giúp người không chia sẻ cho ta ít nỗi buồn ta chia lại cho người ít niềm vui“.

Từ Bạch nhìn sang Lệ Nhi trầm ngâm:“ cũng được ta sẽ kể cho nàng nghe một câu chuyện“.

Lệ Nhi:“ Được người kể đi”

Từ Bạch bắt đầu kể:“ hai mươi năm trước vào một đêm mưa lớn đã có một sinh linh chào đời, ngay lúc cậu bé cất tiếng khóc đầu tiên thì cũng là lúc mẹ cậu bé cất hơi thở sau cùng, lúc đó cậu bé đã cười ngơ ngếch nhìn về phía người mẹ. Cậu bé lớn lên dưới sự bảo bọc của bà và đại ca và sự căm thù của cha và các anh em khác, cũng đúng thời vì cậu bé đó không sinh ra thì chắc hẳn người mà họ yêu thương sẽ không chết. Nhưng ông trời đã không cho thế là đủ ông lại tiếp tục lấy đi thứ khác đó chính là sức khỏe cậu bé, từ nhỏ đã đau ốm triền miên thuốc thang chỉ dùng kéo dài sinh mệnh. Rốt cuộc cậu cũng đủ lớn để hiểu được ý nghĩ của những ánh mắt căm ghét đó, cậu thật sự đâu có muốn như vậy. Ngày lại qua ngày cậu càng ngày càng lớn và bệnh tật càng ngày càng nặng, cậu được Đại ca đưa đến một nơi cách biệt chăm sóc, sống lối sống khép kín những trò chơi trẻ nhỏ đó chính thứ gì đó xa xỉ với cậu.

Thời gian sau mọi người dường như bỏ quên sự có mặt của cậu, xem như cậu chưa tồn tại kể cả Đại ca của mình. Đến một ngày cậu nhận ra đại ca mình vẫn còn quan tâm mình trong thân lặng thì cậu cảm thấy an ủi vô cùng, nhưng cậu lại phải đối mặt với một sự thật là thời gian sống của cậu không còn nhiều nữa....”

Lệ Nhi trầm ngâm nghe câu chuyện rồi nói lên:“ cậu nhóc đó là người“.

Từ Bạch gật đầu:“ đúng đó chính là ta”

Lệ Nhi lại trầm ngâm suy nghĩ thứ gì đó rồi cầm lấy tay Từ Bạch, Từ Bạch giật mình nói Lệ Nhi cười rút tay lại:“ xin lỗi thói quen thôi, nỗi buồn của người đã chia sẻ cho ta rồi ta cho người một niềm vui nhé”

Từ Bạch thấy nụ cười trong sáng đó lòng nhẹ tênh hỏi:“ còn có niềm vui gì khi ta không sống được bao lâu“.

Lệ Nhi cười nhẹ:“ vậy ta sẽ chữa trị cho người nhé“.

Từ Bạch:“ Chữa trị sao nàng có thể”

Lệ Nhi :“có thể ta không thể nhưng sẽ có một người có thể đó”

Từ Bạch ngạc nhiên:“ Ai lại có thể chứ”

Lệ Nhi không đáp lời nữa ôn hòa nhìn hồ sen, là ai người gây lập tức sẽ biết thôi, cứ chờ đi.

~~~~~

Đáng lẽ hôm qua đăng truyện nhưng mệt wa ngủ sớm, nên bữa nay ta đăng bù đây. Mn đọc chuyện vui vẻ n n nha.

Nội gián ở Từ Ninh Cung là ai vậy mấy nàng, chắc au cũng biết rồi hem.

Ta cần thêm ý tưởng viết chương mới ai có ý zì hay góp ý cho ta nhe. Thương mí nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Tình yêu không phải là ràng buộc

Sau khi rời thôn Vĩ về cung, trên đường về hần ôm eo nàng mà đi, còn Tuyết Nhi và Hàn Tiêu thì đi bên cạnh. Nàng cũng mặc kệ hần vì có một số chuyện nàng còn chưa nói rõ với hần, hần cảm thấy không an tâm như thế là chuyện bình thường.

Trên đường lớn nổi bật hình ảnh bốn con người, nam cương nghị hai nữ nhân xinh đẹp và một cụ già khú khẩu theo sau. Đặc biệt là một đôi nam nữ kia họ đứng cạnh nhau như một cặp thần tiên quyến lữ.

Tình cảnh tình tứ của bọn họ nhìn vào khiến người ta hâm mộ, nhưng có một người nhìn vào thoát đầu bất ngờ sau đó cười thâm sâu, người đó chính là vương phi của tam vương gia Lam Nhu.

Hôm nay Lam Nhu trùng hợp ra ngoài đi dạo, đang ngồi trên tầng cao tửu lầu, vô ý nhìn xuống thấy một cảnh này.

Nam nhân cương nghị bá đạo ôm eo một nữ nhân, nữ nhân rụt đầu vào ngực nam nhân như chốn không người, vốn không có gì để nói nhưng hai người này có phần đặc biệt hơn.

Nữ nhân hoàng hậu đương triều Lam Anh tỷ tỷ nàng, lại cùng một nam nhân xa lạ tình tứ bước đi trên phố, như vậy không phải là hồng hạnh vượt tường sao, như thế hoàng thượng mà biết được nàng rất trong chờ điều đó.

Lam Nhu dõi mắt nhìn theo cho đến hai người khuất dạng, cười thâm sâu xem ra nàng nên chinh chu đi vào cung một lúc, nàng muốn cho hoàng thượng biết bộ mặt thật sự của con người này.

Cuối cùng bọn họ cũng đã về đến tháo bỏ lớp dịch dung bốn người nhập cung, nàng và Tuyết Nhi tách ra khỏi hai người bọn họ đi theo một hướng ngược lại, bỏ lại hai đại nam nhân bơ vơ.

Nàng vừa đi vừa vẫy tay: “Ta đi làm một số chuyện, sẽ quay lại sớm”

Tuyết Nhi hành lễ đơn giản với hần rồi theo sau nàng, hai đại nam nhân lắc đầu họ cứ thế mà đi sao. Hai người họ cũng hướng Ngự Thư phòng đi tới.

Bước vào ngự thư phòng, cánh cửa lại được đóng kín, hần ngồi trên án Hàn Tiêu thoải mái ngồi đối diện, một nô tì bước vào dâng trà rồi nhanh chóng rời đi.

Hàn Tiêu không động tĩnh mà cứ nhìn trằm trằm hần, hần không nói chỉ bình thản uống trà, không khí bỗng chốc vô cùng tĩnh lặng.

Nửa canh giờ trôi qua cuối cùng Hàn Tiêu cũng là người mở miệng nói: “Sự việc hôm nay người có biết không”.

Hần lắc đầu chứng tỏ hần không biết gì.

Hàn Tiêu nói tiếp: “nhưng nàng là hoàng hậu của ngươi không phải sao, chẳng lẽ ngươi không biết gì về nàng”

Hần bỏ ly trà xuống điềm đạm trả lời: “Đúng nàng là hoàng hậu của ta nhưng không nhất thiết chuyện gì của nàng ta cũng biết”

Hàn Tiêu: “vì sao ngươi không hỏi, ngươi có quyền biết tất cả những điều về nàng mà, nàng có nhiệm vụ phải nói cho ngươi biết”

Hần lắc đầu: “Ngươi nghĩ thế sao, đúng ta có quyền biết nhưng là chính miệng nàng nói chứ không phải là ép buộc”

Hàn Tiêu không hiểu lắc đầu

Hần đem ra một dẫn chứng: “ta hỏi ngươi nếu ngươi có một số chuyện riêng tư không thể cho người khác biết ,ta lại ép ngươi phải nói cho ta biết ngươi có chịu không”

Hàn Tiêu trả lời ngay: “đương nhiên là không rồi”, hần nói tiếp: “Đúng vậy nàng cũng như thế đó có nhưng chuyện không thể nói, nhưng một ngày nào đó nàng cũng sẽ nói với ta”.

Hàn Tiêu không tin hỏi: “Ngươi nghĩ vậy sao”, hần gật đầu: “Ta yêu nàng ta chấp nhận tất cả của nàng dù nàng có bí mật gì, có một điều ngươi không hiểu yêu không phải là ích kỉ ràng buộc ngày người tìm thấy người mình yêu sẽ hiểu”.

Hàn Tiêu thông hiểu gật đầu hẳn cũng đã tìm thấy, hôm nay nhờ những câu nói này hẳn mới hiểu được, nhưng trong lòng hẳn vô cùng thất mát về một điều, và hẳn nhanh chóng nhận ra.

Hắn nói:“ Người có điều không biết sau một vụ tai nạn nàng trở nên khác hoàn toàn, mạnh mẽ hơn thân thiện hơn và đặt biệt ta cảm thấy nàng không còn là nàng nữa“.

Hàn Tiêu im lặng chờ hẳn nói tiếp:“ nàng bây giờ rất khác xưa tính cách dễ gần, đầu óc lại nhanh nhạy,nô tì trong cung nàng cũng vậy toàn bộ điều khác trước,ta nhận ra nàng biết võ công, nô tì nàng cũng vậy lại không phải tầm thường“.

Hàn Tiêu thắc mắc:“ Nô tì của nàng làm sao”

hắn hỏi:“ Người thấy Tuyết Nhi làm sao”

Hàn Tiêu:“ Tuyết nhi thì có gì liên quan, ta đang nói nô tì của nàng, chẳng lẽ. ...

Hắn:“ Đúng sau khi nàng trải qua căn bệnh, rất cả điều thay đổi xưng hô với nô tì cũng là tỷ muội, không chỉ có tuyết Nhi mà còn có lệ nhi và các nô tì khác nữa”

Hàn Tiêu bắt ngờ:“ nhưng khí chất đó...”

Hắn chỉ lắc đầu nói:“ Nữ nhân rất thần bí, chinh phục được họ không khó nhưng chinh phục trái tim họ rất khó, người đừng thấy Tuyết nhi chỉ là nô tì mà xem thường, từ khi đi theo nàng Tuyết nhi cũng là một người vô cùng thần bí”

Hàn Tiêu :“ sau lại nó những thứ này với ta”

Hắn:“ Ta và người là bằng hữu lâu năm sao ta không thể nhìn ra người thích Tuyết nhi chứ, điều này nữ nhân của ta cũng đã nhận ra rồi”

~~~~~

Mấy hôm nay ta bận quá, bài tập tùm lum với lại dạo này hay mệt lắm nên không viết được chương mới, sáng nay thức sớm nên tranh thủ viết một chương cho các nàng. Lịch tuần sau sẽ ổn định trở lại tuần này thì chắc ta chỉ đăng được 2 chương.

Buổi sáng tốt lành

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Giải Độc

Tặng @vanvul61297

Hai người bọn họ cứ trò chuyện, nói với nhau vài câu rồi trầm mặc, rồi lại nói vài câu sau đó tiếp tục trầm mặc. Không gian bình lặng yên tĩnh là thế bỗng ngoài cửa vang lên tiếng tàu của thị vệ.

Hắn không nhanh không chậm điều hòa lại giọng nói lãnh băng ngày thường mới hỏi:“ Có chuyện gì”

Thị vệ tâu:“ Bẩm hoàng thượng có Tam Vương phi xin được cầu kiến”

Trong phòng hẳn nhìn Hàn Tiêu lẩm bẫm:“ Nàng ta tự nhiên đến đây là có việc gì chứ”, Hàn Tiêu lắc đầu không biết.

Hắn hiện giờ rất không muốn tiếp nhân nên bảo với thị vệ mình không muốn gặp, không ngờ nữ nhân của Tam đệ cũng rất biết cách lấy điểm yếu của hắn mà nói, chuyện liên quan tới nàng hẳn hắn không thể không nghe.

Lam Nhu ở ngoài có hơi lo lắng, dù nàng biết nói đến ả ta thì chắc chắn hẳn sẽ gặp nàng, nhưng nàng sợ hẳn không như vậy. Cuối cùng nàng đã đoán đúng hẳn cho nàng vào trong.

Lam Nhu bước vào trong phát hiện trong đây còn có người, Lam Nhu nhìn không chớp mắt, làm Hàn Tiêu rung mình như thấy được ánh mắt thèm thuồng của Lam Nhu. Hắn thầm than trời đất đời của hắn chỉ có tuyết nhi còn Tam Vương phi đừng hòng với tới hắn, không có cửa đâu(xin lỗi để ca tự kỷ tí đi).

Lam Nhu chốc lát lại chuyển ánh mắt sang hẳn phải nói sao nhỉ, ừm lần thì không thèm thuồng mà là mê li say đắm, nhìn về mặt kia hẳn còn thấy ón lạnh hơn Hàn tiêu. Có trời mới biết giờ hẳn suy nghĩ giống Hàn Tiêu thế nào.(LN mê trai hơn ta nghĩ, LBD tự kỷ hơn ta dự tính).

Hắn khề hắng giọng để thức tỉnh con người kia:“ Hừ không phải chuyện liên quan đến nàng, còn lâu nàng ta mới được vào giờ nhìn hắn như thế hắn thật muốn đóng cửa thả chó” (cái này gọi là gần mực thì đen nè, câu này nàng rất hay nói lúc trước hắn vô tình nghe rồi học theo).

Lam Nhu thu về mặt lúng túng khi nhận ra mình đã thất thố, hắn ngấn gọn xúc tích chỉ tay về cái ghế phía xa ý bảo nàng ngồi.

--” không biết Tam Vương Phi đến đây có chuyện gì”

Ba chữ Tam Vương Phi được nhảm mạnh như đang nhắc nhở nàng ta thân phận của mình, ngụ ý đó Lam Nhu đủ thông minh để hiểu đi ngay vào vấn đề chính, Hàn Tiêu hứng thú ngồi nghe.

Đầu tiên Lam Nhu giả vờ ngập ngừng khó nói, sau đó dè dặt chờ đợi tí mới đi vào vấn đề.Lam Nhu bắt đầu nói đầu tiên là dè dặt hỏi hắn:“ Hoàng thượng nếu tỷ của thân làm chuyện có lỗi với người người sẽ làm gì”.

Hắn bắt ngờ với câu hỏi đó không trả lời, lát sau giọng điệu hắn thay đổi lãnh hơn hỏi với vẻ hơi bực:“ Có chuyện gì thì nói không thì đi ra ngoài ta không có kiên nhẫn để nghe câu hỏi vô bổ này”.

Thấy hắn thực sự tức giận nên Lam Nhu không dám hỏi gì thêm, Lam Nhu bắt đầu kể chuyện lúc gặp nàng ở ngoài thành, kể về người nam nhân kia, buông ra vài câu cảm thán rồi kết thúc câu chuyện. Lam Nhu khăn chương nhìn biểu hiện của hắn, nhưng tức giận hắn không có, khí lạnh không phát ra, nhìn sang bên kia Hàn Tiêu bộ dạng cố nén cười.

Lam Nhu nghi hoặc nàng đâu phải kể chuyện cười đâu chứ, biểu hiện của họ là sao đây, đó là hồng hạnh vượt tường đó. Hắn đáng lẽ phải tức giận mới đúng, rồi để chỉ phê hậu tổng ả ta vào lãnh cung chứ, tại sao họ lại như thế.

Hắn đã nghe xong câu chuyện,nhanh chóng hạ lệnh đuổi khách Lam Nhu không cam tâm rời đi. Hàn Tiêu không còn cách nín cười nữa rồi, không khách khí sổ ra một tràng:“ ha. ... . ha.....ha tức cười chết ta đúng là một tin động trời ha haha ha hồng hạnh vượt tường có một khái niệm mới ả, vượt tường với trượng phu của mình ha haha. Hhhhhhaaaaa”

Hắn ngồi bên án cũng nhếch mép, làm hắn lo lắng hoá ra chuyện này, hắn nghĩ dịch dung ra đường với nàng thú vị hơn hắn nghĩ, không khí trong phòng giờ rất vui vẻ.

Còn về phía Tuyết Nhi và Nàng giờ đang đứng trước trúc ký cung, dừng hỏi sao Mị Hộ chưa đến vì Mị Hồ là đi bộ, còn bọn nàng dùng khinh công hiệu quả đương nhiên không giống.

Bước vào Trúc ký Cung cảm nhận của hai người là nơi này rất đẹp, nhưng đi đã lâu không thấy bóng người, nàng và Tuyết nhi đi vào sâu hơn thì thấy hai bóng dáng một nam một nữ.

Trên hòn giả cảnh hồ sen, hai bóng dáng ngồi tựa vai say mê trò truyện, nàng khề ho hai người họ quay lại , Tử Bạch nhìn nàng không hiểu sao lại xuất hiện thêm hai cô nương nữa.

Tử Bạch nhìn hai người mà không để ý tới Lệ Nhi chạy đến cạnh hai người bọn họ,khi Lệ nhi rơi vào tầm mắt hắn mới nhận ra, chỉ thấy Lệ nhi kéo họ về phía hắn.

Nàng hắng giọng :“ xem ra muội cũng bận thật, ngồi đây tâm sự nữa”

Lệ Nhi uẩn bách vội giới thiệu cả hai với nhau rồi chuồn ra sau lưng Tuyết Nhi.

Tử Bạch nói:“ Ta là Lăng Tử Bạch không biết người là gì của Lệ Nhi”

Nàng:“ Lam Anh tỷ của Lệ Nhi”

Tử Bạch chợt hiểu đây là vị Tỷ tỷ Lệ Nhi nói sẽ trị bệnh cho mình, nhưng chung quy nàng là ai có thể đi lại trong cung.

Lúc này lệ Nhi lại nhảy ra :“ Tỷ xem bệnh cho huynh ấy đi”

Tuyết Nhi trêu:“ À đâu phải người bệnh lo cái gì”

Lệ Nhi:“ Ủ thì ta chỉ.....”

Tuyết Nhi cố làm bộ đáng lắng nghe:“ Sao.....sao nào”

Lệ Nhi:“ ta..... người biết làm gì chứ”

Nàng nhìn Lệ Nhi rồi nhìn Tử Bạch ý cười càng sâu, nàng làm việc nhanh gọn nhanh chóng bắt mạch cho Tử Bạch, Lệ nhi cũng đứng bên cạnh.

Lệ Nhi nhẹ hỏi:“ Sao rồi tỷ, chữa trị được không”

Nàng nhiu này:“ Trúng độc”

Lệ nhi sùng sờ đây là trúng độc sao, nàng giải thích:“ Trúng độc từ nhỏ, nếu không nhờ thuốc quý thì chắc nàng không thể giữ”

Lệ Nhi :“ Vậy giải được không tỳ”

Nàng gật đầu nhưng dạng e ngại:“ Cách trị độc cần một người giúp đỡ”

Từ Bạch thoáng hi vọng rồi thất vọng có ai chịu giúp đỡ hẳn chứ, không ngờ Lệ Nhi lên tiếng:“ Muội được không”.

Nàng ý cười lan tỏa :“ được” sau đó nói nhỏ vào tai Lệ nhi rồi đưa cho lệ nhi một lọ dược và một mảnh giấy, lệ nhi không biết nghe gì mà thoáng đỏ mặt quay sang nhìn Từ Bạch.

Từ Bạch không biết nàng nghe cái gì nên rất thắc mắc, nhưng thôi kệ cứ thử đi.

~~~~~☆☆☆☆~~~~~☆☆☆☆

AI ĐOÁN ĐX NÀNG NÓI ZI VỚI LỆ NHI HEM NÈ, PHƯƠNG PHÁP CHỮA ĐỘC ĐÓ NHE BIỆN PHÁP TRONG SÁNG..... À

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Tức Giận

Từ Bạch nhìn qua Lệ Nhi biểu tượng nghi hoặc không thôi, hẳn không hiểu sao Lệ Nhi đỏ mặt chẳng lẽ phương pháp chữa độc rất đặc biệt.

Nàng thấy Lệ Nhi như vậy cười thầm chuyện nàng nói cũng rất bình thường, nhưng nhìn biểu hiện của Lệ Nhi thì vô cùng khác thường làm người ta lẫm lẫm....(Lẫm lẫm gì thì ta không biết).

Tuyệt Nhi thì thấy tò mò vô cùng, tỷ nói gì với Lệ Nhi không biết mà Lệ Nhi lại đỏ mặt thế kia, bước cạnh Lệ Nhi Tuyệt Nhi kêu kêu:“ Ê mặt ngươi sao đỏ thế”.

Lệ Nhi nghe Tuyệt Nhi nói bộ dạng ngượng ngùng trả lời:“ A trời nắng quá làm mặt ta đỏ cả lên, nhang sắc ta sắp phai tàn rồi” ngượng thế nào thì chung quy Lệ Nhi vẫn là Lệ Nhi luôn thích trêu đùa.

Từ Bạch phì cười với câu nói đó, Lệ Nhi bây giờ hận sao nơi này không có cái lỗ cho nàng chui xuống chứ, Lệ Nhi như vậy nàng cũng hiểu phần nàng quay sang Tuyệt Nhi:“ Tuyệt em về lấy cho ta một cái xẻng đi”.

Bạch Tuyệt Lệ* nghe không hiểu biểu tình ngờ nghệch, nàng lại nói tiếp:“ Muội không thấy Lệ đang định tìm lỗ chui xuống sao, ta đào giúp muội ấy một cái lỗ chui xuống”.(* tên 3 người còn lại)

Tuyệt Nhi nghe xong lăn lộn xuống đất cười một trận đã đời, Lệ Nhi bây giờ muốn tìm một chỗ núp chữa nhưng theo thói quen thì sẽ núp cạnh nàng, Lệ Nhi tưởng người bên cạnh là nàng vội túm lấy người đó và kết quả là.....

Lúc này qua mặt mặt nên xoay lưng về bọn họ, không biết khi nào Từ Bạch đã đứng sau nàng, một cú xoay người rơi vào lòng ngực ai đó đứng hình tại chỗ.

Từ Bạch có chút bất ngờ khi Lệ Nhi đột nhiên rơi vào ngực mình, Lệ Nhi còn bất ngờ hơn khi nhận ra một mùi hương xa lạ thoang thoang lòng ngực rắn chắc của nam nhân ngược mặt lên đứng bốn mắt nhìn nhau tê liệt .

Từ Bạch tay lúc này trên eo Lệ Nhi, Lệ Nhi nằm trong lòng Từ Bạch nàng và Tuyệt Nhi quay sang nhìn nhau cười rồi đi trả lại không gian cho cả hai, chợt nhớ một điều nàng hỏi Từ Bạch:“ Ở đây có gian phòng nào trống không”

Từ Bạch vô thức trả lời:“ Phía tây đi thẳng 100 bước rẽ trái là tới”.

Nàng cười hi cảm ơn rồi nói:“ À ta đi đây các ngươi tiếp tục”

Nàng kéo Tuyệt Nhi nhanh chóng rời đi, lúc đó Lệ Nhi cũng vừa định hình đẩy Từ Bạch ra:“ Ta xin lỗi lúc này ta tưởng...”

Từ Bạch có chút mất mát nhưng vẫn tươi cười:“ Không sao cả” lúc gặp Lệ nhi hẳn cười nhiều hơn 23 năm cộng lại.

Thấy hẳn cũng không khác thường Lệ Nhi bèn hỏi:“ Phòng của ngươi ở đâu thế” Từ Bạch chỉ tay về gian phòng phía trước, Lệ Nhi kéo tay Từ Bạch đi đến trước căn phòng, Từ Bạch nhìn cánh tay rồi hỏi Lệ Nhi:“ chúng ta đi đâu”, “tất nhiên là giải độc”.

Bước vào căn phòng của Từ Bạch Lệ Nhi ấn tượng đầu tiên là vô cùng sạch sẽ, ấn tượng thứ hai là căn phòng đơn giản vô cùng, Ấn tượng thứ ba là dù

ít vật dụng nhưng bày trí rất cân đối.

Lệ Nhi quay sang hỏi Từ Bạch:“ Người ở đây có gia nhân không”.

Từ Bạch nghĩ nghĩ:“ Hình như là có”

Lệ Nhi thắc mắc :“ Sau lại hình như”

Từ Bạch:“ Ta chỉ gặp được họ vài lần thôi”

Lệ Nhi hỏi tiếp:“ Vậy giờ họ đâu hết rồi”

Từ Bạch:“ Chắc đang nghỉ trưa”

Lệ Nhi:“ Giờ này họ ngủ người đã ăn uống gì chưa”

Từ Bạch trả lời:“ Ta đều tự lo bọn họ không nghe ta nói”

Lệ Nhi hiểu vấn đề cái cung lớn như thế chẳng thấy người thì ra là vậy, Lệ Nhi quay sang hỏi hần chỗ của cung nhân rồi nói ra ngoài chuẩn bị bảo hần ngồi đợi.

Từ Bạch gật đầu ngồi xuống uống trà, Lệ Nhi rời đi tìm bọn cung nhân lần lượt chủ nhân.

Trên đời này hiền quá thì bị coi thường , nhu nhược thì bị ức hiếp, nhường nhịn thì bị xem nhẹ quá không sai. Lệ Nhi vốn dĩ sai người đi chuẩn bị vật dụng nào ngờ hoàn cảnh của hần như vậy, vốn thuận miệng hỏi nao ngờ lại thật.

Đi đến chỗ bọn cung nhân thì phát hiện một sự thật, nơi này rất lớn có thể gọi là xa hoa, lớn hơn nơi ở của hần nữa chứ, còn có nhà bếp riêng nữa chứ. Đi vào trong phát hiện một đám nô tì oanh oanh nói chuyện:“ Ở nơi này thoải mái thật không cần làm việc mà được ăn ngon mặt đẹp mỗi tháng hoàng thượng chi xuống 50 lượng, chúng ta lấy 40 đem lại cho Tam hoàng tử 10 lượng mà ngài ấy không nói gì vẫn lấy”.

Nô tì khác:“ Ta cảm thấy Tam hoàng tử không những bệnh mà đầu óc cũng không bình thường”

Cả đám gật gù, Lệ Nhi đứng nghe tức giận đập phăng cánh cửa bước vào, bọn nô tì trợn mắt nhìn ra có người là:“ Ngươi là ai đây là nơi của bọn ta mà dám tự tiện bước vào”

Lệ Nhi khinh bỉ ôm quyền:“ Phủ Tam hoàng Tử lúc nào lại là nơi của các ngươi”.

Một nô tì bước lên:“ Xí chỗ này của bọn ta Tam Hoàng Tử còn không nói ngươi làm được gì”

Lệ Nhi cười lạnh hơn:“ Bọn nô tì các ngươi thật tốt, nếu hần không làm gì bọn ngươi thì để ta”

Một nô tì từ phía sau bước lên:“ Chuyện bọn ta không cần ngươi quản.

Lệ Nhi lạnh lùng:“ Ta cứ thích quản đấy”

Nô tì chìa tay định đánh Lệ nhi, nhưng Lệ nhi nhanh tay hơn nhanh nhẹn bắt lấy cánh tay, bẽ một tiếng “ rắc “ vang lên rồi quăng nô tì đó ngã xuống.

Bọn nô tì còn lại sợ xanh mặt, vội vàng cầu xin tha, Lệ Nhi hừ lạnh chỉ tay vào đám nô tì:“ Ngươi ngươi ngươi chuẩn bị cho ta thùng nước lớn, ngươi chuẩn bị thức ăn. Ngươi lúc này định đánh ta được đặc tội ta thì sẽ chịu hậu quả đi theo ta”.

Bọn Nô tì vội vàng đi chuẩn bị những thứ Lệ Nhi nói, họ nhìn người nằm dưới đất rất hoảng sợ không dám làm càn.

Nô tì đó kết quả vô cùng thảm, vì đã bắt tội Lệ Nhi một tay bị gãy còn bị Lệ Nhi đưa vào Trường Thu cung nô dịch nữa. Nhưng Lệ Nhi cần hỏi ý Từ Bạch người của hần nàng cần phải hỏi hần, Lệ Nhi xoay người đi về hướng ban đầu.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đại nam nhân ngự ngùng

Lệ Nhi chợt nhớ mình còn một chuyện chưa làm, thôi thì đem nô tì này về cung trước nói với hần sau cũng được, Lệ Nhi không tin một nô tì nhỏ nhỏ này mà hần so đo với mình.(Hình như Tỷ cũng là nô tì thì phải

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Hiện giờ thì cảm hứng của mình đã có lại định viết rồi đăng luôn, mà có 1 sự việc làm mình mâu thuẫn hông biết xử lý thế nào cần mọi người giúp đỡ.

Thứ 1

Mình có nên để Lam Tú quay đầu hay tiếp tục làm người xấu. Nếu quay đầu thì tương lai Lam Tú sẽ có hạnh phúc cái kết khá hay, còn tiếp tục thì diễn biến sẽ rây cảm hơn.

Rốt cuộc mình nên chọn cái nào, góp ý cho mình đi.

Thứ 2

Mình định cho bạn trai cũ của Ảnh Tỷ xuyên về luôn, cả hai nhận ra nhau anh kia muốn làm lại từ đầu với tỷ.

Và làm xuất hiện thêm vài tình địch của Ảnh tỷ nữa, như thế có được không nhỉ.

Mọi người cho mình ý kiến đi, ai nghiên về bên nào nhiều hơn mình sẽ viết theo bên đó. Có góp ý càng sớm chuyện đăng càng sớm nha.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Những vị khách không mời bỗngưng xuất hiện(1)

Nàng và Tuyết Nhi phải nói là hai người rất có tâm rất biết cách dành không gian riêng cho hai người trẻ bọn họ, Tuyết Nhi mặc dù đang bước đi những cũng rất tò mò sự việc diễn ra sau mình.

Còn Lệ Nhi đúng thật là khổ ải rồi, trót đại hứa rồi phải làm thôi, với lại đồng bọn tỷ muội có tâm như thế này thì cũng đành phải chịu biết trách ai giờ đây. Nhưng hiện giờ cần phải xem xét lại tình hình hiện tại rồi chứ biết ai khổ hơn ai nha, Lệ Nhi chẳng phải hạng vừa có thiệt thòi chỉ có Từ Bạch thôi.

Lệ Nhi đang bắt đầu những bức đầu tiên để giải độc, độc này vốn không khó giải với bọn họ, nhưng độc trùng lâu năm nên họ cần có thời gian bài trừ chất độc. Bây giờ Từ Bạch ngồi trong thùng nước sắc mặt kém tự nhiên, còn Lệ Nhi thì ngồi không dán mắt vào Từ Bạch làm người nam nhân nào đó vô cùng uân bách.(ta nói đâu có sai)

Từ Bạch khẽ hắng giọng có chút không tự nhiên nói:“ ừm... nàng có phải là nữ nhi không thể”

Lệ Nhi chớp chớp mắt ngây thơ vô(số) tội hỏi lại:“ Vậy theo người ta có phải nữ nhi không”

Từ Bạch thẳng thừng đáp:“ Ta thấy hình như không phải, có nữ nhi nào mà lại đi nhìn nam nhân không quen biết trong tình trạng như thế này chứ”

Lệ Nhi gật đầu tán thưởng:“ Đúng ta đâu có phải nữ nhi, ta là một tiểu cô nương xinh đẹp nha, mà người xinh đẹp thì thích nhìn cái đẹp thôi”(

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Những kẻ không mời bỗngưng xuất hiện(2)

Trước của cung xuất hiện những người không muốn gặp mặt như thế, tâm trạng của nàng vô cùng không vui, bình thường nàng và bọn họ không có liên lạc giờ họ đến không biết có âm mưu gì nữa. Nàng thông thả bước đến nơi bọn họ đứng chào hỏi vài câu:

“ không biết thừa đúng ghé qua chỗ của ta có việc gì, chẳng hay ta làm gì đất tội ông sao”

Thừa tướng nghe vậy khẽ cứng người nhưng rất nhanh khôi phục , ông cười nói:“ Ta đến đây thăm con không được sao, con nói vậy quá xa cách rồi, dù sao ta cũng là phụ thân của con”.

Nàng trong lòng khinh bỉ vô hạn nhưng miệng vẫn tươi cười:“ À vậy mời thừa tướng vào cung của ta dùng trà nói chuyện”

Ông lập tức đáp ứng cùng hai người kia đi vào, nàng và Tuyết Nhi đi ở phía sau dùng ánh mắt trò chuyện.

“ tỷ thấy sao, họ đến là vì cái gì”

nàng lắc đầu dùng ánh mắt đáp lại:“ Ta cũng không biết”

“ vậy chúng ta phải làm sao”

“ tùy cơ ứng biến thôi”

Kết thúc màn trao đổi cũng là lúc bọn họ đã yên vị trên ghế, nàng bảo Tuyết Nhi đi pha trà còn mình ở đây xem họ giờ trò gì.

Ba người họ vẫn không nói gì nàng cũng không thém bắt chuyện, nhân gian có câu ' địch bất động ta bất động, địch động thì ta động ' nàng muốn chờ xem bọn họ muốn gì.

Tuyết Nhi mang trà lên nàng giờ tay ngụ ý mời, rồi tự mình bung chén lên uống không nói gì thêm. Họ có vẻ sắp động nên nàng cũng đã chuẩn bị tinh thần đối phó.

Không ngoài dự đoán của nàng thừa tướng bắt đầu nói:“ Anh Anh ta đây đến đây là muốn nói với con một việc”

Nàng khẽ nhú mày, kêu gì mà khó nghe thế Anh Anh nghe mà gọn tóc gáy “ À thừa tướng dù sao ta cũng là hoàng hậu của một nước người gọi như vậy quả không hay”

Không đợi thừa tướng nói gì thì Lam Nhu đã ôn nhu nói:“ Muội dù là hoàng hậu nhưng vẫn là con của phụ thân, kêu tên muội có gì không phải phép chứ”, Tuyết Nhi đứng bên cạnh tặc lưỡi” đúng là rất có tư chất giả tạo nha, mình đóng vai hiền lại để tỷ của ta vào vai ác”.

Nàng nghe vậy sắc mặt vẫn không đổi đáp lại, nếu nàng không nói gì thì đầu con là nàng:“ À Tam vương phi ta đây là đang nói chuyện với thừa tướng, có phải tam vương phi xem vào là thiếu phép tắc lắm không”.

Nghĩ một hơi uống trà rồi nói tiếp:“ Ta thân là hoàng hậu đại tẩu của tam vương gia phu quân của cô, ta thấy cô có nên gọi ta một tiếng tẩu không”.

Lam Nhu biết mình đã quá lời nên không dám lên tiếng nữa, thừa tướng thấy vậy bèn nói:“ Thôi thôi là ta sai, hôm nay ta đến đây là có một chuyện nhờ hoàng hậu”.

Nàng tỏ vẻ quan tâm hỏi, trong lòng thì thầm nói rõt cuộc là cũng nói ra mục đích:“ Không biết ta có thể giúp gì”.

Thừa tướng được nàng hỏi nên nói luôn:“ Ta đây tuổi già sức yếu chỉ có 3 nữ nhi hai người đã an bề gia thất, còn Lam Tú vẫn chưa tìm được chốn nương thân. Ta hôm nay đến đây là để nói với hoàng hậu , Lam Tú cũng rất xinh đẹp người có thể an bài một chỗ trong hậu cung cho muội muội của mình được không”.

Nàng giờ đã hiểu mục đích của ông ta , thì ông ta định làm mai mối cho hần nữa vừa mới êm đềm một thời gian mà ông ấy lại rụt rịt rồi. Nhưng nàng nói đi cũng phải nói lại là ông rất xảo quyệt, không nói thẳng chỉ dùng ngụ ý.

Trước mắt là nàng nên giả ngu vậy:“ ý của thừa tướng ta đây không hiểu cho lắm”.

Thừa tướng định mở miệng nói gì đó, thì bỗng dung ngoài cửa truyền vào tiếng nói:“ Nàng ngốc thật đấy, ngụ ý của thừa tướng mà cũng không hiểu nữa”

Ngoài cửa hần và Hàn Tiêu bước vào, hần ôn nhu trách nàng rồi bước đến ngồi ghế bên cạnh nàng. Nàng quay sang tuyết nhi ý bao đi pha trà , hần cũng nhìn sang Hàn Tiêu bảo đi giúp tuyết nhi, đương nhiên là ai đó lập tức đi mà không từ chối rồi.

Giờ còn lại năm người, hần tiếp tục nói:“ Ý thừa tướng đây là muốn cho nữ nhi nhập cung đấy vậy mà nàng không hiểu ngốc thật”

Nàng không biết hần định giờ trò gì đành phối hợp:“ Vậy sao, ta ngốc quá không hiểu vậy huynh sắp xếp đi”

Ba người kia mừng thầm vì mục đích gần thực hiện được thì lập tức một ráo nước lạnh tặc vào, hần nhìn họ khó xử:“ Thừa tướng phải chăng là chắc chắn muốn để nữ nhi nhập cung sao”

Thừa tướng gật đầu, Lam Tú thì đang mơ tưởng về tương lai mai sau, hần cũng rất có tâm gật đầu đáp ứng:“ Dù sao cũng là nữ nhi của thừa tướng ta cũng không thể để nàng chịu thiệt được để xem nên sắp xếp sao đây”

Hần là dạng trầm ngâm nói:“ Hay là để nữ nhi ông chịu thiệt vậy năm ngày nhé”

Lam Tú mừng rúm lên rồi cuộc nàng cũng được vào cung còn được tới năm ngày cơ vậy là tỳ tỳ chỉ được hai ngày thôi, nhưng Lam Tú đã mừng quá sớm khi hắn nói: “để ta sai người đi thông báo cho bọn họ nghỉ năm ngày đầu vì đã có người giúp đỡ rồi”.

Lam tú không hiểu hỏi: “Bọn họ là ai?”

“Nô tì ở đây trong cung này ta thấy hơi ít nô tì nên họ rất vất vả, hôm nay người chấp nhận làm 5 ngày một tuần thì bọn họ đỡ cực nhọc rồi”

Không cần nói chắc cũng đoán được khuôn mặt méo mó của Lam Tú lúc này.....

~~~~~

Dạo này vào học nên ta rất bận không có thời gian viết truyện nên rất lâu mới đăng được chương mới, có gì thì nt góp ý cho ta nha. Iu mn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Trò cười(1)

Nghe hắn nói như thế thừa tướng chỉ có nước chạy chối chết, ông làm sao không hiểu ý của hoàng thượng chứ, để con gái ông lại khác nào làm khổ con gái ông.

Thừa tướng rời đi, nàng nhìn hắn cười cười rồi giờ lời trên chộc: “không ngờ tướng câu của ta lại có miệng lưỡi biết chộc tức người như thế”.

Hắn cũng ôm hòa đáp lại: “nuông tử quá khen rồi”

Giờ phút này nàng thấy họ như một cặp phu thê nhân gian, xưng hô không câu nệ không tiểu tiết gò gàn. Nàng con tức giận đã tiêu tan quá nửa tâm tình trở nên tốt hơn bao giờ hết.

Hồi sau tuyết nhi cùng Hàn Tiêu mới xuất hiện, nhưng trên tay không mang ra thứ gì khác, tựa như chuyện đi pha trà không hề xảy ra.

Thấy họ bước ra nàng cười cười đứng lên nói với hắn: “Hoàng thượng hôm nay tin thần của ta rất tốt chúng ta ra ngự hoa viên dạo chơi đi”.

Hắn không ý kiến đứng lên đi theo nàng, bỏ lại một đôi nam nữ kia trong trạng thái tuổi thân vì bị bỏ rơi.

Tuyết nhi không thèm nhìn Hàn Tiêu quay chạy theo sau nàng, miệng không ngừng hô: “Tỷ đợi muội, cho muội đi với” Tuyết nhi đi Hàn Tiêu cũng bắt đầu đi đi theo, ai bảo hắn thích người ta ở lần gặp đầu tiên.

Ngự hoa viên

Nàng và hắn đi dạo vòng quanh, Tuyết nhi và Hàn tiêu nhàn chán ngồi vào bàn. Tuyết nhi còn khoa trương nằm bẹp trên bàn than vãn kêu mệt, Hàn Tiêu nhìn mà lắc đầu không biết nó gì.

Hàn Tiêu cũng buồn chán vô cùng, hắn cảm thấy vô vị làm sao ấy ngồi một chỗ thật khó chịu, ước gì có trò gì tiêu khiển nhỉ.

Đúng trời không phụ lòng hắn, cho lòng vừa dứt lời cầu nguyện thì từ đâu trong các bụi cây xong ra 3 tên bạch mặt bao quanh bọn họ.

Hàn Tiêu cũng giật mình thần thốt, không ngờ hắn chỉ nghĩ thôi lập tức có trò tiêu khiển rồi, hắn cảnh giác nhìn qua Tuyết Nhi như không ý thức được điều gì vẫn nằm dưỡng thần không trạng thái lo sợ cảnh giác.

Chỉ đưa mắt nhìn Tuyết Nhi một lúc rồi hắn đưa mắt ra nhìn 3 tên bạch mặt: “các người là ai mà dám to gan vào hoàng cung, mục đích của các người là gì”

Ba tên bạch mặt không nói gì cuối đầu, Hàn Tiêu thấy rất lạ, chẳng phải họ là sát thủ sau họ không động thủ hay có âm mưu gì.

Hàn Tiêu lại cảnh giác, thì lúc này cái người lười biếng kia rốt cuộc cũng lên tiếng: “Núp lâu như thế có phải mệt lắm không ngồi uống trà đi rồi núp tiếp vậy”

Hàn Tiêu ngạc nhiên khi nghe Tuyết Nhi nói, hắn thất mắt hỏi: “Người biết họ sao”

Tuyết nhi không đáp lời chỉ gật đầu rồi tiếp tục mần ườn ra bàn, một trong ba người bạch mặt lên tiếng: “tỷ biết chúng ta núp ở đó sau không nói cho ta biết sớm, làm chúng ta trong đó làm mồi cho kiến”

Nói rồi họ tháo khăn xuống, xuất hiện là khuôn mặt của ba người trẻ tuổi, bọn họ là nô tì thái giám trong trường thu cung, vì chán nên trốn ra đây rình rập thôi.

Hàn Tiêu không biết họ là ai nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, nhìn họ hắn đã đoán ra 8 phần là người của Trường Thu cung rồi.

Không lâu sau ba người bị bắt tại trận kia rồi khỏi, Hàn tiêu và Tuyết Nhi lại nhàm chán ngồi đó.

Nhàn chán suốt một ngày cuối cùng bọn họ cũng chịu quay về, bọn họ mặt kệ hai người kia, cho bọn họ ở đây ngồi tới mốc meo rồi.

Hàn Tiêu nhìn Tuyết Nhi thông dong bước đi, vô thức bước theo vào Trường Thu cung. Tuyết Nhi cũng mặt kệ hắn xem như hắn không tồn tại vậy, nhưng thù lù như hắn sao có thể xem như không tồn tại chứ.

“ê ê Tể tướng trẻ tuổi đẹp trai à, sao người không về đi làm gì đi theo ta suốt thế” Tuyết Nhi bực bội lên tiếng.

“Vốn ta về cũng không có chuyện gì làm nên ta ở đây một lúc, đợi Hoàng thượng về” Hàn Tiêu rất khôn lanh lấy hắn làm lí do.

“Nhưng đây là tẩm cung của hoàng hậu, không thể tự ý đi vào được”

“Đây cũng là nơi ở của hoàng thượng, không mai có chuyện gì ta không thể vào đây à”.

“....”

Tuyết Nhi không hơi đâu nói chuyện với hắn, bước vào cung bước vào phòng của mình đóng cửa lại, không quan tâm tới hắn bên ngoài.

“ngươi muốn ở lại thì cứ việc, ta không rảnh tiếp ngươi đâu, ta đi ngủ” Tuyết nhi nói vọng ra.

Hàn Tiêu ở ngoài lắc đầu, nữ nhi này đúng là kì lạ, với thân phận như hắn phải được tiếp đãi nồng nhiệt mới đúng chứ, sao lại tiếp đãi hắn” Đặt biệt “như thế. Hắn không cam lòng rời khỏi còn trường thu cung chìm vào trong im lặng.

Ngự Hoa Viên

Hắn và nàng đã đi dạo một vòng nên ngồi xuống nghỉ ngơi, chưa được an phận bỗng nhiên lại gặp người không muốn gặp.

Tam vương gia đang bước đến phía sau là tam vương phi.

○○○○○○○○●●●●●●○○○○○○○○○ chương sau sẽ đặt sắc hơn nhưng thời gian ra không xác định được, vì hôm nay ta không vui, không ngủ được mới có chương mới cho các nàng đọc. Thông báo chương sau ngược tâm nữ 9 vì người cũ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Trò cười (2)- Lòng tin

Phía trước bọn họ bây giờ là tam vương gia và tam vương phi. Nhưng không phải chỉ có hai người mà sau lưng hai người đó còn có bóng dáng của một người khác nữa.

Lăng Bắc Thương cùng Lam Nhu hướng về phía nàng và hắn mà đi tới, đến gần nàng mới thấy phía sau họ là một thiếu nữ đeo màn xa mỏng, nhìn thân hình yếu điệu chắc chắn là nữ nhân.

Lăng Bắc Thương bước đến trước hành lễ sau đó, hai người còn lại cũng lần lượt hành lễ với bọn họ. Cô nương kia cũng làm tương tự, kết thúc màn hành lễ Lăng bắc thương là kẻ mở đầu câu chuyện.

“Hoàng huynh với hoàng tẩu chẳng hay đến đây để dạo chơi”

Hắn bình tĩnh gạt đầu.

“Thật vừa khéo bọn đệ cũng đi dạo gặp huynh ở đây” Bắc Thương nói xong thì kéo tay vị cô nương đang đứng ở sau ra trước mặt bọn họ hỏi”hoàng huynh, huynh có nhớ đây là ai không”.

Nàng nghe hắn(LBT) hỏi vậy thì ngộ ra một điều hóa ra họ biết nhau sao?Nàng nhìn sang hắn(LBD) hắn vẫn rất lạnh nhạt trầm tĩnh, không phát ra âm thanh gì, lát sau nàng mới nghe hắn lạnh nhạt trả lời.

“không có ấn tượng”

Nụ cười trên môi Lăng Bắc thương đông cứng đến méo mó, cô gái bên cạnh đeo mặt nạ sa không rõ biểu cảm gì.

Cô gái đưa tay tháo mặt nạ xa dung dung nhan tuyệt mỹ, vầng trán thanh tú, chân mày lá liễu, môi nhỏ hồng hào nàng nhìn mà thần thất.

Không phải vì nàng ta quá đẹp vì nhan sắc này so với nàng thì nàng vẫn hơn, mà là khuôn mặt này làm nàng gợi nhớ đến một người, người mà nàng từng xem trọng, từng được nàng xem như chị em đôi đũa. Người này cũng là người phản bội nàng, cướp mất người yêu của nàng thời hiện đại.

“Hoàng thượng muội là Liễu Ninh đây hoàng thượng không nhận ra muội sao” Cô nương bộ dạng như sắp khóc.

Nàng nhìn nàng ta rồi trầm nhủ, hoá ra chỉ là người giống người thôi. Nhìn sang hắt nàng thấy khuôn mặt hắt vụt qua một tia ngạc nhiên, rất nhanh nhưng nó không qua được mắt nàng.

“Thì ra là muội lâu rồi không gặp” Hắt sau một thời gian im lặng đã chịu nói câu thứ 2.

Nàng ta mừng gần như sắp khóc” Huynh còn nhớ muội muội rất vui, mười năm qua muội nhớ huynh lắm ngày nào cũng mong gặp huynh”.

Hắt vẫn im lặng, không nói gì thêm nữa. Lúc này Lăng Bắc Thương mới giới thiệu cho nàng biết cô nương đó là ai” Hoàng tẩu đây là Liễu Ninh con nuôi của tiên hoàng, bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ của chúng ta, mười năm trước muội ấy bị bệnh nặng không phương thuốc cứu chữa mai nhờ có Linh kê, Bà ấy có phương thuốc chữa trị nhưng điều kiện là phải dẫn muội ấy theo, mới đây đã 10 năm rồi”

Nàng chỉ” à “một tiếng tỏ ra mình đã hiểu và không nói gì thêm, chuyện của bọn họ nàng vốn không rõ không tiện xem vào.

Liễu Ninh hết nhìn hắt rồi nhìn sang nàng với cặp mắt rất ư là ý vị, nhưng miệng vẫn tươi cười nói:“ Hóa ra đây là hoàng tẩu, tẩu thật là xinh đẹp quá, làm muội ghen tỵ quá đi mất”. Nàng là người biết lễ nghĩa nên bâng quơ đáp lại:“ muội đây quá lười rồi, ta đây sao so được với muội”.

Hắt dương như không thích ở đây nên lên tiếng:“ Các người đi dạo đi ta với hoàng hậu đi giá về cung trước”.

Nói xong không đợi ai đáp trả hắt kéo nàng bước đi, mặt kệ biểu hiện của họ ra sao. Nàng không nhìn cũng đoán được phía sau có người nào đó đang mắt mắt.

~~ TRƯỜNG THU CUNG~~

Nơi đây hôm nay yên ắng lạ thường vì hầu hết người đã xin về nhà để thăm gia đình, ở đây chỉ còn lại vài người.

Hắt bước vào phòng, ngồi xuống bàn ngay lập tức thành con người khác:“ Hậu của ta đến đây ta với ta nào”

Nàng thật là khóc không được cười không xong, bộ dạng hắt thay đổi thế kia đúng là quá xuất sắc. Nàng như thế nào vẫn bước đến bên hắt, ngồi xuống ở ghế bên cạnh hắt, rót hai chén trà uống lấy uống để.

Hành động của nàng làm hắt cười phì trêu:“ Ta đây nuôi nàng không tốt sao, lại để cho nàng có cái bộ dạng, như trâu uống nước thế này”.

Nàng chẳng để tâm uống một hơi nữa mới ngừng lại, lấy tay áo lau sạch nữa trên mép mới thong thả ngược lên nhìn hắt trách:“ Đã bảo là đi dạo mà gặp người không muốn gặp, đứng đó tiếp chuyện làm ta khát khan cả cổ, người á ở đó mà trêu ta”.

Nàng vừa nói xong hắt lập tức kéo nàng lại ngồi vào lòng mình ép hỏi:“ Nàng vừa xưng hô với ta thế nào”.

“Thì là ta..... Người, á ta nhầm... là Du..... tha cho ta đi” Nàng lúng túng nói, vì đã quen miệng với cách nói này nên nàng thi thoảng lại xưng hô tùy tiện như thế.

“Tha cho nàng đó, mai sau nhớ xưng hô cho đàng hoàng” Hắt cười hớn hớn nàng một cái rồi thả nàng ra hai người lại nghiêm chỉnh ngồi đối nhau.

Nàng nhìn hắt, hắt nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, không ai nói gì.

“Nè nàng nhìn đủ chưa thế, nhìn ta để làm gì, có phải giờ thấy ta đặt biệt anh tuấn không” hắt trêu chọc.

“Chỉ là không có gì cho ta nhìn ta mới nhìn chàng thôi, việc gì phải tự tin như thế chứ” Nàng khinh thường hừ mũi.

“Ta đặt thấy nàng đang có ý nói sai sự thật thì có, rõ ràng thấy ta anh tuấn mà”. Hắt đùa dai thật.

“Thôi không đùa nữa đâu, tự nhiên chúng ta vào đây chơi trò đối mắt à, Du có phải quá rảnh rồi không thế”.

“Ta đâu có ý định đó, chỉ là muốn kéo nàng về tránh xa đám người kia thôi, ta không thích để nàng tiếp xúc với bọn họ nhiều”

“Kể cả cái Cô Nương Liễu Ninh gì đó”

Hắt gật đầu rồi nói:“ Đúng vậy, nàng có điều không biết về Liễu Ninh, còn ta thì biết rất rõ, cô ta là một con người lòng dạ rắn rết ít tiếp xúc càng tốt”.

Nàng chặc lưỡi: “Ái chà chà nữ nhân người ta bị chàng đem đi nói như thế, thật là tội nghiệp, với lại ta thấy cô ấy hình như có ý với ai kia thì phải”.

Hắn lờ đi: “Nàng đừng suy diễn, Liễu Ninh rất có tham vọng, không phải là một con người tầm thường đâu, huống hồ lại ra đi 10 năm giờ quay lại ta thấy có gì đó không ổn”.

Nàng đối lại: “Biết đâu Thanh mai tìm đến trúc mã thì sao, biết đâu nàng ta nhớ ai đó nên quay về để ở bên cạnh ai đó....”

Hắn bắt đất đi: “Ta không biết nói sao để nàng hiểu, nhưng vị trí này đã có chủ nên không có người chủ thứ 2 đâu. Ta đây cả cuộc đời chỉ có nàng thôi”.

Nàng bộ dạng ngây thơ: “ta chỉ nói ai đó, ta đâu có nói chàng này là chàng tự nhận ta không ép buộc nha”.

Hắn khóc không ra nước mắt, xem ra hắn lại sắp bầy của nàng rồi.

Nàng cười hi hi: “ta đây đùa đấy, ta tin chàng mà, có phu quân như chàng thật là tốt biết mấy đúng là số ta tốt thật”

Hắn nghe nàng nói thể mặt tươi cười, không thể khép lại, bọn họ sẽ không dễ bị người thứ ba xem vào đâu, vì họ tin lẫn nhau.

~~~~ a i c h o t a đ o n g l u c m a i đ a n g c h u o n g m o i đ i ~~~~~☆☆☆☆

Ai thích ngược nào chương sau ta bắt đầu ngược đây.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chàng chọn tin nàng ta

Ngày hôm sau, mọi việc vẫn cứ diễn ra như bình thường. Hắn vẫn dậy sớm thiết triều và nàng vẫn dự định nằm nướng đến trưa. Nhưng có một sự bất thường ở đây là hôm nay trong cung có một người đến rất sớm để thăm hỏi nàng, với một cái khí chất phi phàm tựa như mình là chủ nhân của cái cung này, mực cười hơn nửa người này lại xem nó từ đây như thuộc hạ mà sai bảo.

Sáng sớm tỉnh mơ, Song Nhi đã rời giường từ sớm để chuẩn bị, từ khi luyện võ họ có thói quen thức sớm để luyện tập cùng những cung nhân khác. Người ở Trường Thu Cung không phải là người tài giỏi nhưng ai cũng biết một ít võ phòng thân, và sự phụ của bọn họ chính là Song Nhi họ thấy song nhi tập, tập theo nên cũng biết chút ít. Lúc bọn họ đang tập thì bỗng nhiên cửa cung có người gõ vang lên ba tiếng dài, một cung nhân ra mở cửa:

Cánh cửa vừa mở cung nhân nhướng đầu ra hỏi: “Ai vậy, sao lại đến đây sớm thế”

Đôi mắt cung nhân là hai người chưa từng gặp một người trong hai người lên tiếng: “Huynh làm ơn báo cho hoàng hậu biết là có Liễu Ninh Quận Chúa đến thăm”.

Cung Nhân ngẫm nghĩ một lúc xem có ấn tượng với cái tên này không và nhận ra người này rất lạ nên hắn nói: “Cô nương thông cảm xin báo lại là hoàng hậu hiện vẫn chưa tỉnh giấc, xin hẹn dịp sau vậy”.

Người quay ra sau hỏi ý kiến của người đứng sau chính là Liễu Ninh, rồi Liễu Ninh bước lên trước đôi mắt với người cung nhân rồi nói với thái độ rất niềm nở: “không sao ta có thể vào trong đợi cho đến khi hoàng hậu tỉnh”. Nói rồi xăm xăm đi vào không đợi ai cho phép, cung nhân chỉ kịp nói với theo: “nhưng.....” rồi vội vàng chạy theo sau.

Liễu Ninh bước vào sân, thấy một nhóm người đang đến đó tro mắt nhìn mình như sinh vật lạ vẫn không quan tâm bước vào đại sảnh tự nhiên ngồi xuống ghé tựa như đây là chỗ của mình. Bọn người không hiểu gì, Lệ Nhi nhìn Tuyết Nhi, Tuyết Nhi nhìn Lệ Nhi rồi cùng lắc đầu không biết người đó là ai. Tuyết Nhi về trước, Lệ Nhi ở Trúc Ký Cung đến tối mới về nên họ không biết Liễu Ninh thì cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Bọn họ đi sâu hỏi cho rõ ai lại to gan đến thế dám xông vào đây, bọn họ giữ thái độ chuẩn mực nhất để hỏi: “xin hỏi..... người là.....”. Liễu Ninh ngược mặt lên nhìn bọn họ rồi nói: “ta là ai, đâu phải là chuyện của các người, ta đang đợi hoàng hậu, các người biết điều thì đi pha trà rót nước không ta sẽ báo hoàng thượng trị tội”.

Liễu Ninh đúng là con người hai mặt thái độ khi vào và khi chưa vào khác nhau một trời một vực, nàng ta lại bắt đầu giọng điệu của người trên nữa chứ, như thế cũng chưa sao nhưng nàng ta giọng điệu với ai chứ người của Trường Thu Cung thì thật quá không có tác dụng.

Lệ Nhi rất khó chịu với những người như vậy, khuôn mặt đen lại không vui. Tuyết Nhi trầm tĩnh hơn kịp thời can ngăn Lệ Nhi và nói nhỏ với Lệ Nhi: “người chuẩn bị đến Trúc Ký Cung đi việc ở đây để ta xử lý cho”. Lệ Nhi gật đầu” hừ” một cái rồi quay đầu vào chuẩn bị đến Trúc Ký Cung chữa trị cho Ngũ Hoàng tử, nếu mà còn ở lại đây sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Lệ Nhi đi còn Tuyết Nhi ở lại, Tuyết Nhi bảo một người đi pha trà rồi ngồi đối diện, Liễu Ninh tro mắt nhìn Tuyết Nhi như thể rất ngạc nhiên, vì người đối diện là ai chứ mà lại dám ngồi ngang hàng với nàng ta. Liễu Ninh hỏi: “người làm gì ở đây”.

Tuyết nhi nhìn quanh rồi chỉ tay vào mình hỏi:“ Hỡi tôi à”. Nàng ta nghe Tuyết nhi hỏi vậy thì hơi bực nói lại:“ không hỏi người không lẽ ta hỏi ta sao”. Tuyết Nhi tỉnh bơ đáp:“ À ta sao biết được người hỏi ai, ta tưởng người tự hỏi mình” Tuyết nhi nghĩ một lúc rồi đáp:“ tôi là nô tì ở đây có gì không”.

Liễu Ninh bỗng dừng bật cười.” Ta tưởng ai hoá ra là một nô tì nhỏ nhoi, người biết ta là ai không“. Tuyết nhi rất nghiêm túc nói :“ biết”, Liễu Ninh hỏi:“ Vậy người nói xem ta là ai”.

Tuyết nhi ra về ngẫm nghĩ rồi xỏ một tràng:“ là một người không tên không tuổi hỏi không chịu nói, vô văn hoá không được dạy bảo vào chỗ của người khác mà chưa được sự đồng ý, không hiểu biết mình đến chỗ của ai mà giờ giọng bẻ trên“. Nghe xong Liễu Ninh giận tái mặt, đứng lên quát:“ nô tì to gan dám xúc phạm bốn quận chúa”.

Lúc này Tuyết nhi mới à một tiếng:“ Thì ra là quận chúa, ta thất kính quá “ rồi không có thái độ gì thêm. Liễu Ninh tức lắm nhưng không thể làm gì vì đây không phải là chỗ của mình nên không thể làm gì được đành ghi hận trong lòng, một bụng tức giận không được giải tỏ mặt nàng ta méo mó nực cười.

Tuyết nhi một bụng vui vẻ mới sáng đã được hoạt động miệng, lát sau có người bưng trà đến nhưng là hai ly, Liễu Ninh nhìn mà tức thêm sao mình lại bằng một nô tì nhỏ nhoi được chứ.

Bỗng dừng cửa lại có tiếng rõ, gia nhân lại mở cửa ra thì thấy người xuất hiện là Hàn Tiêu nên lập tức cho vào, Tuyết Nhi nhìn ra cửa nghĩ thầm' sao hôm nay có nhiều khách đến thế nhỉ'. Nhưng có gì đó không đúng thì phải, khách đang đợi ở ngoài mà người chủ nhân của nơi này thì vẫn đang chìm vào mộng đẹp.

Mai sẽ có chương 55, mik mới viết truyện ms mong mọi người ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chàng chọn tin nàng talt; tiếpgt;

Tuyết Nhi nhìn ra cửa thấy Hàn Tiêu bước vào ngán ngẫm nguyên rửa hân, hân xem đây là chỗ của mình hay sao mà cứ tức tức ở đây thế không biết. Hàn Tiêu bước vào cửa lập tức nhìn thấy Tuyết Nhi, hân cười điên đảo chúng sinh hướng về phía Tuyết Nhi đi tới, thậm chí hân cũng không nhìn xem ở đây có người khác nữa.

Tuyết Nhi xem ai kia như không khí mà lơ đã, nhưng Liễu Ninh thì không vậy nàng ta đứng dậy nở một nụ cười tươi, lúc nàng ta chưa rời khỏi nơi này thì có một thời gian ba người rất thân nhau. Liễu Ninh nghĩ Hàn Tiêu chắc còn nhớ đến mình nên muốn đứng lên chào hỏi một chút. Nhưng Hàn Tiêu nào đâu chú ý tới nàng ta mà đang đứng đó , nhanh chóng bước đến chỗ Tuyết Nhi, vốn định mở miệng nói gì nhưng bị Tuyết Nhi chặn họng....

“ Không biết hôm nay tể tướng có việc chi rảnh rồi mà mò đến đây sớm thế, chẳng lẽ ngày không thiết triều à” Tuyết Nhi rất không vui hỏi.

“ Ta có chuyện quan trọng hơn đề làm, triều thì bữa nào chẳng lên lâu lâu ta trốn một bữa là có hề gì” Hàn Tiêu tự nhiên ngồi vào ghế cạnh Tuyết nhi, tự nhiên bưng trà của Tuyết Nhi lên mà uống, uống xong lại khen trà ngon nữa chứ .

Tuyết Nhi trừng mắt với hân, đùa à đây là trà của nàng nha, chẳng lẽ chỗ của hân nghèo đến nỗi phải đến đây uống chùa sao. Liễu Ninh như bị xem là không khí ,nàng ta khẽ hắng giọng lúc này Hàn Tiêu mới nhận ra sự hiện diện của một người khác, không phải nói là hai người khác. Hàn Tiêu nhìn sang bọn họ rồi nhìn qua Tuyết Nhi, Tuyết nhi nhúng vai không biết, quay phắt mặt đi không quan tâm.

Hàn Tiêu bước đến trước mặt của Liễu Ninh, chìa tay ra theo phép lịch sự hỏi:“ Nhìn cô nương rất quen có phải ta đã gặp nhau rồi không”, Liễu Ninh lúc này mới nở một nụ cười nói lại:“ Hàn Tiêu huynh không nhớ muội sao, muội Ninh Ninh đây cũng mười mấy năm rồi ta không gặp nhau nhỉ“. Hàn Tiêu ngẫm nghĩ một sao đó có vẻ nhớ ra cười nói:“ hoá ra là muội lâu năm không gặp đã lớn thế này rồi à”, “ Huynh cũng vậy thôi”.

Trong lúc hai người đó đang trong cảm giác vui vẻ khi gặp lại bạn năm xưa thì Tuyết nhi đã biến mất khỏi hiện trường, Tuyết nhi phải đi gọi vị tỷ tỷ kia của mình tỉnh dậy, Tuyết Nhi cảm nhận được nếu ở đó thêm một chút nữa thì mình sẽ không kìm chế được mà nôn ra mất, huynh huynh muội muội nghe mà một người.

Trở lại căn phòng của vị mẫu nghi thiên hạ đang nằm ườn trong mộng đẹp, Tuyết Nhi mở cửa đi vào thì ôi thật đúng như ý nghĩ, rèm giường chưa vén, cửa sổ chưa mở quan trọng là người trên giường chưa có dấu hiệu tỉnh dậy. Tuyết nhi khẽ gọi:“ tỷ tỷ tỉnh”

Không có tiếng người đáp lại, mà đáp lại là tiếng khò khò. Tuyết Nhi biết là vô ích nên trực tiếp vén màn lên chui vào, lôi người từ dưới ổ chăn kia lên. Nàng đang ngủ bị lôi dậy rất không vừa lòng lườm bầu' đề ta ngủ' rồi nằm xuống ngủ tiếp. Tuyết nhi phải dùng sức ba bò chính châu mới lôi nàng ra khỏi chăn , rồi chuẩn bị cho nàng.

Tuyết nhi giúp nàng thay y phục, chải chuốt lại đầu tóc cho đến khi xong hết thấy mọi việc lúc này nàng mới tỉnh giấc thật sự, câu chuyện trong phòng coi như kết thúc giờ đến chuyện bên ngoài.

Hàn Tiêu nói với Liễu Ninh vài câu rồi chợt nhận ra Tuyết nhi không thấy đâu, hần vội vàng tìm kiếm nhưng không thấy người đâu. Lát sau hần thấy Tuyết nhi cùng nàng đi ra hần mới ngừng tìm kiếm. Nàng lúc này không còn đáng về của một con sâu ngủ nữa, mà là đáng điệu của một người khác hần, rất khí thế.

Nàng bước đến ngồi lên ghế của mình, thấy Hàn Tiêu gật đầu với mình nên gật đầu đáp lại. Liễu Ninh một bộ dạng điềm đạm nhún vai để hai tay bên hông rồi trở về tư thế bình thường. Nàng đảo mắt nhìn Hàn Tiêu rồi nhìn qua Tuyết Nhi cười âm muội, Tuyết Nhi khẽ rùng mình từng cơn. Nàng sau đó quay sang đối mặt với Liễu Ninh hỏi: “ Chẳng hay Quận chúa có việc gì mà đến chỗ của ta sớm như vậy thế”.

Liễu Ninh vội giải thích: ‘ Cũng không có việc gì, Liễu Ninh mới đến đây nơi đây thay đổi nhiều quá có chút không quen nên muốn đến tìm tỷ tỷ cùng đi dạo để tìm hiểu một chút’. Nàng hạ giọng à một tiếng rồi đứng lên nói: “ hay là chúng ta đi luôn lúc này đi, ta đang có nhã hứng đi dạo”.

Hàn Tiêu không được nàng chú ý làm bộ mặt đáng thương nói:” hoàng hậu còn ta thì sao“. Nàng nhìn sang Hàn Tiêu thẳng thừng nói: ‘ người đẹp bộ mặt đó đi, người tưởng ta không biết mục đích của người đến đây à. À mà thôi xem người như người nhà cứ tự nhiên ta giao Tuyết Nhi cho người ta đi trước”, nói rồi nàng cùng Liễu Ninh rời đi, trong lúc ai kia mở cở trong bụng thì Tuyết Nhi lại biến mất lần hai.

Nàng cùng Liễu Ninh đi đến ngự hoa viên, lúc đang đi dạo bờ hồ, hai người vừa đi vừa chuyện trò vài câu. Liễu Ninh kín đáo nhìn nàng rồi nhìn bờ hồ trong đầu nảy lên một kế hoạch, đang đi Liễu Ninh bỗng nhiên trượt chân, mai được nàng giữ lại kịp. Mọi chuyện như thế chưa xong thì bỗng dưng nàng nhận ra dường như Liễu Ninh đang dùng sức dựa lấy mình, dùng sức đẩy mình xuống hồ. Liễu Ninh không ngờ nàng phản ứng nhanh như vậy, có chút bất ngờ ngã xuống hồ.

Nàng có chút bất ngờ khi Liễu Ninh ngã xuống, nghe Liễu Ninh kêu cứu nàng định nhảy xuống cứu nào ngờ lại có người nhanh hơn là hần, hần cứu Liễu Ninh lên toàn thân ướt sũng. Liễu Ninh ôm hần khóc luôn miệng nói: ‘ huhu muội sợ quá, lúc này hức hức.....” Liễu Ninh khóc ghê gớm hơn nữa nói tiếp:” hoàng hậu không cố ý đâu huynh đừng trách phạt huhuhu”.

Hần nhìn Liễu Ninh rồi nhìn nàng buồn nói: “ nàng làm ta thất vọng quá không ngờ nàng lại độc ác như vậy” Lúc này hần vừa đến đã thấy một cảnh tượng đó làm sao hần có thể chấp nhận được. Nàng nhìn Liễu Ninh khóc rồi nhếch mép kính đầu với mình nàng không nói gì: “ Chẳng mới làm ta thất vọng, chàng chọn tin nàng ta”, nói xong nàng bóng dáng phiêu bạt bước đi, hần thấy lòng đau nhói.

mai có chương 56.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Cát chủ thị huyết

@Trangbaby2004

Hần

nhìn theo bóng lưng nàng rồi nhanh chóng dời tầm mắt đi, quay sang nhìn

lại Liễu Ninh đang khóc nức trong lòng hần chợt có cảm giác hình như có

gì đó không thoả đáng nhưng không biết là vì cái gì. Liễu Ninh bị hần

nhìn có chút chột dạ, nhưng khi hần không nói gì mà đưa nàng ta về thì

tâm tư nàng ta bình tĩnh lại không ít.

Liễu

Ninh được đưa về chỗ của mình nhưng cứ nhất quyết bám lấy hần không

buông, lại còn làm nên cái dạng uỷ khuất lắm: “ Huhu muội sợ quá, lúc này

nếu không có huynh.... muội..... muội..... huhuhu”, Hần vốn rất ghét

gần phụ nữ khi người đó không phải nàng, dù họ chơi với nhau từ nhỏ

nhưng xa nhau một thời gian hần cũng có cảm giác bài xích, rõ ràng họ

chơi với nhau từ nhỏ nhưng hần có cảm giác lại rất khác hần cần tìm đáp

án của điều không rõ này.

Dây

đưa mãi hấn mới an ủi được Liễu Ninh, rồi khỏi trở về. Hấn theo thói quen đi về hướng Trường Thú cung đang đi bỗng nhiên hấn khựng lại khi nhớ đến sự việc lúc này, lúc này nàng nói hấn làm nàng thất vọng, hấn do dự bước theo hướng ngược lại về ngự thư phòng.

Hấn

cầm một quyển tấu chương lên đọc nhưng trong tai cứ vang lên câu nói khi nãy của nàng, không cách nào có thể tập trung được hấn ảo não bỏ tấu chương xuống đâm chiêu suy nghĩ. Lúc đang trên đường về Trường Thu cung thấy cảnh như thế có chút không suy nghĩ nói những lời khó nghe với nàng, giờ hấn suy nghĩ kĩ có phải là do hiểu lầm không? hấn cũng tự trách mình quá không lí trí.

Ảo

não nhảm chán chồng chất lòng hấn phiền muộn vô cùng, có trời mới biết hấn muốn ôm nàng vào lòng như thế nào, hấn sao cứ cảm thấy người sai là mình thế này.

Ở

một nơi khác, có hai con người đang phần nam trang bước đi một người là Tuyết Nhi chắc chắn người kia là nàng rồi. Nàng sau khi rời khỏi nơi đó thì đụng mặt Tuyết Nhi, tâm trạng đang không tốt nên nàng kéo theo Tuyết Nhi rồi cung cho khoay khoả , bọn họ cái nam trang để thuận lợi di chuyển hơn.

Bọn họ đi đến một cái tửu lầu trong kinh thành, vừa đặt mông xuống ghé đã nghe người ta xì xầm bàn tán:

“Người có biết chuyện của Tiêu Hồn Sát chưa”

“ Là cái chuyện về vị cát chủ bí mật đó sao” người khác hỏi.

“

đúng đúng chính là người đó, ta nghe giang hồ đồn từ khi Tiêu Hồn Sát được vị cát chủ mới thì càng ngày càng lớn mạnh không,nhưng kể sau lần đó người ta không thấy người đó xuất hiện trên giang hồ nữa, có rất nhiều anh hùng trong võ lâm muốn gặp mặt nhưng không được, bây giờ họ đang xếp hàng đứng đợi bên ngoài mong gặp người đó để tỳ thí”.

“

Đúng vậy ta cũng thấy người đó chỉ xuất hiện một lần rồi dường như biến

mất khỏi giang hồ, mọi chuyện ta nghe nói có bốn vị hộ pháp xử lý”.

Một

người khác lại chen vào:“ các người rảnh rồi không có chuyện làm à, chuyện của người ta thì mặt kệ họ , những chuyện này đâu tới phiên những người như chúng ta quản”

.....

Nàng

và Tuyết Nhi nghe tất cả câu chuyện mà trong lòng nực cười:“ đúng là người ở đây rảnh không có chuyện làm đi bàn chuyện của thiên hạ”, Tuyết nhi quay qua nói với nàng:“ tỷ hay chúng ta về Tiêu Hồn sát một chuyến đi, sẵn xem tình hình cụ thể”. Nàng gật đầu tán thành cùng Tuyết nhi đi đến đó.....

Từ

xa xa bọn họ đã thấy một nhóm người bao quanh, người mặt mày hung tợn, kẻ vạm vỡ đáng điệu cứng cỏi khoanh tay đứng đợi, cũng có vài người đáng vẻ thư sinh nhưng tay cầm kiếm nói chung là đủ loại người. Nàng tiến gần hơn thì nghe được một người cao to khuôn mặt dữ tợn liên tục la lên:“ mở cửa cho ta gặp cát chủ của ngươi, cùng ta tỷ thí một trận hay là sợ thua lão bản đây”.

Cánh

cửa vẫn bất động, chỉ nghe tiếng của người bên trong vang ra:“ các người đi về đi, cát chủ chúng ta không tiếp người lạ, ở lại đây cũng không gặp được đâu”. Gã kia lại la lên:“ ta đây từ ngàn dặm xa xôi đến đây, thân là cao thủ tây tạng nay đến đây nhưng các người chẳng lẽ không nể mặt. Ta đây đến cả cao thủ võ lâm cũng nể hai phần, cát chủ các người chẳng lẽ không nể mặt cùng ta gặp mặt tỷ thí một trận”.

Bên

trong vẫn không có dấu hiệu mở cửa, gã đó điên tiết lên hét lên:“ Các người rượu mời không uống muốn uống rượu phạt à đừng trách ta phá cửa” hấn toàn đánh một cái vào cánh cửa, nhưng cánh cửa vẫn không bị lung lay hấn ra sức đánh nhưng không hề gì, Nàng đứng phía sau quan sát nhìn không được mà phì cười:“ Đây là cao thủ tây tạng mà đi làm một chuyện vô ích như thế chứ , cánh cửa này càng dùng lực thì càng trở nên cứng cáp đánh vào nó chỉ có thiệt mình”.

Hắn

đang tức giận bỗng nghe tiếng cười lại càng tức giận hơn quay sang quát: “ai dám cười giễu cợt ta”, không ai dám lên tiếng vì một màn đánh cửa mới nãy của hắn nội lực rất lớn nếu đánh vào mình chắc sẽ nát thịt tan xương cho nên ai cũng sợ. Bỗng từ trong đám đông bước ra hai người nam nhân, dáng điệu của một công tử nhu nhược vừa phe phẩy quạt vừa nói: “là ta cười đó có chuyện gì, chẳng lẽ khi thấy một con người cứ liên tục vận công vào cửa mà cửa vẫn chẳng sao không được cười à”

Tên

đó nghe giọng điệu giễu cợt của nàng thì tức giận ngất trời toan tung trường về phía nàng, mọi người xung quanh hút một ngụm khí lạnh, kẻ nào cũng thấy tiếc cho con người trẻ nhưng không ai dám lên tiếng vì sợ cái chưởng đó. Nàng cũng chẳng hề hấn lo sợ đợi người đó tới gần lách một cái thoát khỏi ma trảo trước sự ngạc nhiên của nhiều người..... còn tiếp.....

mai có thể mình không ra được chương mới, nên mai không có chương mới nha.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Cát chủ thị huyết It; tiếpgt;

Nàng linh hoạt tránh một đòn kia làm ai ai cũng bất ngờ, mọi người xì xầm qua lại với nhau:

“oa không ngờ vị thiếu niên này thân tàng bất lộ, nếu là ta thì chưa chắc tránh được”

“một đòn đó có thể thấy dùng lực lớn, nhưng bị vị thiếu niên này hoá giải thật dễ dàng”

“....”

Nàng nào bận tâm tới mấy lời xì xầm đó, nàng vốn còn đang rất bức mình cái tên đáng ghét kia, thà tin nàng ta chứ không nghe nàng nói, giờ lại có người đến chỗ mình gây sự còn sử dụng chiêu thức đánh mình nàng càng bức hơn. Nàng ngược khuôn mặt đầu hàn khí lên, đối lập với sự đùa giỡn lúc nãy, Tuyệt nhi thấy nàng như thế tự động bước lên nói nhỏ vào tai nàng: “tỷ bình tĩnh lại đi, chỗ chúng ta trước giờ không đất tội với bọn họ, nhưng hôm nay họ lại kéo đến muốn gặp tỷ ắt còn có ẩn ý bên trong”.

Nàng nghe thế cũng thấy rất có lí khuôn mặt dịu đi không ít, nhưng khuôn mặt lãnh băng lúc nãy của nàng làm gã kia có chút run sợ, gã nhìn nàng đánh giá một lượt rồi dùng thái độ kính nể nói: “Không ngờ người lại có thể tránh được đòn đó của ta, người tây vực ta có một lời thề nếu ai mà đỡ được một đòn như thế thì sẽ đi theo người đó, người đỡ được vậy nay người là chủ nhân của ta”.

Mọi người xung quanh kinh sợ khi nghe một lời đó, nàng còn bất ngờ hơn vì nàng không biết người tây vực lại có một lời thề như thế, nhưng nàng nhìn hắn ta có vẻ không đơn giản. Nàng nhìn hắn rồi nói: “ta không cần người đi theo ta, chỉ mong người rời khỏi đây”. Hắn lại một mực không chịu rời đi: “không thể ta muốn gặp cát chủ ở đây”. Nàng có chút không ngờ hắn lại kiên quyết như vậy: “vì cái gì mà người muốn gặp người đó”. Hắn kiên quyết thốt ra hai chữ: “cứu người”.

Nàng nhìn hắn có vẻ không nói dối rồi suy nghĩ một chút, nàng nhìn quanh đám người trong giang hồ nói: “còn các vị chẳng lẽ cũng muốn đến cứu người, đây không phải là chỗ có đại phu mời đi cho”. Bọn người này nhìn cũng biết điều là cao thủ, một người đứng ra nói: “Không phải, chúng ta chỉ đến để tỉ thí thôi”. Nàng tự tiếu phi tiếu cười: “vậy sao, người không muốn gặp vậy các người có thể đi về chưa, về rèn luyện thêm đi các người chưa đủ tư cách”.

Bọn họ thấy một màn lúc này dù bị nàng si nhục nhưng cũng không dám quá phận, an phận nói bước nhau đi về, họ không biết thiếu niên đó là ai nên họ không dám khinh địch họ phải về bàn luận trước. Bọn họ rời đi nàng nhìn qua hán ta hỏi:“ người tên gì”.

“Cổ Lục Truy”

“Người nói muốn gặp cát chủ ở đây để cứu người là có ý gì”

Vì ta đã xem người như chủ nhân nên ta sẽ nói:“ Ta vốn là một cao thủ của tây vực, ta cũng có một người nương tử. Ta cùng nương tử vốn không thích cuộc sống tranh đua trên giang hồ nên quyết định quy ẩn sống một cuộc sống bình thường nhưng hai hôm trước nhân lúc ta vắng nhà thì có kẻ đột nhập hạ độc với nương tử và để lại một mảnh giấy, đọc nội dung trên đó ta mới tìm đến đây.

Nàng hỏi:“ nội dung trong đó là gì”. Cổ Lục Truy nói:“độc được nương tử người trúng không cách chữa trị, muốn chữa trị người phải làm theo sự chỉ định của ta, đến Phong Thiên Quốc, tìm một nơi có Phụng Tiều Sát sau đó tìm gặp cát chủ đầu một trận, nếu người thắng ta sẽ giao thuốc giải” hán nói xong rồi im lặng nhìn nàng.

Nàng rất tin những lời hán nói, vì vốn nàng rất nhạy bén nếu nói dối chỉ cần qua ánh mắt nàng sẽ phát hiện, như thế chứng tỏ những gì hán nói và sự thật. Nàng bảo với Tuyệt Nhi:“ Đệ đi điều tra một chút về người đứng sau chuyện này đi, còn nữa sẵn tiện tra xem những kẻ liên quan có mặt hôm nay”. Tuyệt Nhi gật đầu thoát cái đã không thấy đâu.

Cổ Lục Truy lại nhìn nàng một phen đánh đánh giá, hán nhìn nàng cũng không phải là người bình thường. Nàng nhẹ nói một câu:“ ta không cần thuộc hạ, chuyện hôm nay ta xem như chưa xảy ra còn chuyện nương tử của người ta sẽ giúp”. hán thất mất:“ không biết người giúp ta bằng phương thức gì khi ta chưa đánh bại cát chủ Phụng Tiều Sát”.

Nàng cười không nói chỉ lấy trong tay áo ra một viên pháo nhỏ tung lên trời, lập tức viên pháo tạo ra một làn khói trắng trong không trung rồi tan biến hán. Hán ta không hiểu nàng muốn làm gì, nhưng sau đó hán lại bất ngờ. Cánh cửa đóng kín bỗng mở ra trước mắt hán. Trong lúc hán đang há hốc ngạc nhiên thì, từ bên trong một đám người đi ra:

Đám người quỳ xuống trước mặt nàng hô to:“ Tham kiến cát chủ”

Bỗng bụi rậm vang lên một tiếng dao động nhỏ, làm cho Cổ Lục Truy cảnh giác quay sang thì nàng đã nhanh tay phi một chiếc lá vào bụi rậm, họ chỉ nghe á một tiếng và nghe có người ngã xuống.

Nàng nói” kim long sai người xử lý”, Kim long vâng một tiếng rồi đứng lên chỉ huy một người. Lúc này Cổ Lục Truy đã kịp tiêu thụ thông tin và hình ảnh hán thấy được, người đứng bên cạnh hán là người hán muốn gặp cát chủ Phụng Tiều Sát.

ai muốn mịk tặng chương sau bình luận nè, mọi người cho mình ý kiến đi mịk càng ngày viết càng tệ à sao càng lúc càng ít người đọc truyện.....^_^

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Nữ nhân giả mạo 1

Một phen kinh diễm lúc này Cổ Lục Truy chưa kịp hoàn hồn thì lại cho hán thấy một phen kinh diễm khác làm hán đứng hình, mắt trừng to tựa như không tin những gì tai nghe mắt thấy. Nàng chẳng may may đề ý tới hán, tựa như một nàng lúc này chưa từng tồn tại. Mắt nàng tràn ngập ý cười tâm tình thì đang dậy sóng muốn biết kẻ to gan đứng sau hết tất cả mọi việc.

Nàng khẽ háng giọng, Cổ Lục Truy tựa như bưng bình trong ảo cảnh, con người tràn đầy khiếp sợ xem lẫn sùng bái về phía nàng. Người trước mặt hán đích thị là người cường đại trong truyền thuyết. Nàng giương lên một chút đất ý vì ánh mắt sùng bái của người trước mặt, nhưng mọi việc có một chút ngoài dự định của nàng là hán quỳ xuống cầu xin nàng.

“Cổ Lục Truy có mắt không trông không biết người là chủ nhân nơi này có ý mạo phạm xin cát chủ bỏ qua” nói xong giương mắt nhìn lên thấy nàng không có ý định làm khó mình thở ra một hơi. Nàng cũng không phải là người bụng dạ hẹp hòi hán là vì lo cho nương tử nên hơi mất kiểm soát làm sao nàng có thể trách hán, nếu người bị bắt đi là Du nàng cũng sẽ rất đau lòng. Nàng nghĩ tới hán là một cô tức giận lại xông lên:“ tên nam nhân đáng ghét đó sao nàng lại nhớ tới hán chứ, thấy nữ nhân người ta bị ức hiếp mà bỏ rơi nàng, hừ hừ hán không đến đó nàng xem nàng có tha cho hán không”. Trong lòng nàng không người chửi rửa tên xấu xa kia mà khuôn mặt vẫn giữ trạng thái lạnh nhạt có thể hờ hững lạnh lùng.

“Người lập tức đứng lên ta là quân tử không nhớ thù xưa” hán nghe lời nàng đứng dậy nhìn nàng bằng ánh mắt không thể miêu tả khó khăn thốt ra câu nói:“ còn về chuyện..... “ hán ngập ngừng không thốt ra lời. nhưng nàng nghe hiểu ý của hán cười cười:“ ta đã nói là sẽ giúp người mà, yên tâm ta xưa nay đã hứa ắt làm nhưng chung quy người thiếu ta một ân tình”. Cổ Lục Truy gật đầu nói:“ sau này cát chủ có chuyện muốn ta giúp ta sẽ hết lòng giúp đỡ”.

Nghe được một câu của hán nàng không nói gì thêm, nàng cười nhẹ chung quy nàng chỉ thuận tay giúp đỡ nhưng nếu hán đã nói thế sau này nàng sẽ không khách khí tìm hán. Nàng quay sang bảo bọn Thanh Long:“ Chuyện ở đây ta giao cho các người, theo sự giúp đỡ của hán mà làm”, đám người

bọn họ gật đầu đã hiểu trong lòng thầm oán' chủ tử của bọn họ đúng là sợ bọn họ không có việc làm' chung quy đây chỉ là suy nghĩ trong lòng.

Không lâu sau Tuyết Nhi trở về khuôn mặt lạnh lùng so với lúc đi thật khác xa, nhìn Tuyết Nhi như vậy nàng đã đại khái đoán được sẽ có một chuyện vui xảy ra với chính mình rồi. Nàng không nói không rằng kéo Tuyết Nhi rời đi trước khi đi còn để lại câu nói:“ chuyện còn lại các người tự định đoạt ta đi trước” bóng dáng hai người khuất xa.

Trúc Ký Cung

Bên ngoài một vẻ ảm đạm lạ lùng, trong đây vắng vẻ tựa như không có một bóng người. Bỗng từ trong một cái ngõ nhỏ có một bóng dáng mảnh mai bước vào, thân áo lam nhìn rất phiêu dạt, ẩn khí trên người cũng không phải tầm thường người đó không ai khác là Lệ Nhi, Lệ Nhi đến tiếp tục giải độc cho Lăng Từ Bạch. Người ở đây từ hôm nàng đến đã bị đuổi đi hết nơi vẫn yên tĩnh lại yên tĩnh hơn bao giờ hết. Lệ Nhi cất bước đi trên lối mòn phủ đá đi vào, xuyên qua rừng trúc xanh đến biệt viện tách biệt của Từ Bạch, trong lúc Lệ Nhi ung dung như thế thì người kia không biết đã đợi nàng đến nóng này rồi.

Trong gian phòng Từ Bạch đang bộ dạng trầm tĩnh uống trà nhưng trong lòng dậy sóng, nhớ đến ngày hôm qua hắn cảm thấy hạnh phúc vô cùng nhưng cảnh tượng sáng làm cho hắn nghĩ chung quy hôm qua chỉ là mơ, trong tâm một cổ phiền muộn. Lệ Nhi nào biết tâm tình của hắn không rõ cửa trực tiếp bước vào phòng thấy bộ dạng ngây ngốc của hắn tính khí trẻ con bỗng chốc nổi lên, Lệ Nhi bước sau lưng Từ Bạch hai tay đưa lên che mắt hắn. Từ Bạch thoáng giật mình, nhưng lúc sau cảm nhận được đôi bàn tay ấm áp của ai trong tâm một dòng nước ấm chảy qua. Từ Bạch xoay người ôm Lệ Nhi vào lòng, bị ôm bất ngờ Lệ Nhi la lên một tiếng âm thanh vừa phát ra khỏi miệng đã thấy Từ Bạch xông tới. Môi của Từ Bạch hạ xuống cánh môi anh đào của Lệ Nhi ngọt ngào dây dưa tham lam mứt lấy, Lệ Nhi có chút giật mình nhưng nhanh chóng phối hợp choàng tay qua cổ hắn làm cho hắn dễ dàng hơn. Hắn cùng Lệ Nhi dây dưa một hồi thấy Lệ Nhi thiếu đường khí hắn lưu luyến buông ra, Lệ Nhi xui lơ trong lòng hắn.

Sau khi hô hấp bình thường Lệ Nhi mới nhìn hắn oán hận, tên nam nhân này tham lam quá làm nàng suýt không thở được. Từ Bạch chỉ cười híp mắt nhìn Lệ Nhi, Lệ Nhi làm lơ hắn bước đến bên thùng nước lớn pha thuốc cho hắn, sau đó bảo hắn bước vào. Từ Bạch thành thật phối hợp bước đến nhưng trước khi hắn bước vào nghe Lệ Nhi nói:“ hôm nay trị liệu sẽ đau đớn lắm chàng cố nhé”, Từ Bạch tâm trạng cực tốt gật đầu bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: nữ nhân giả mạo 2

Tình cảnh trong Trúc Ký Cung nhu hòa là thế, nhưng bên ngoài dường như có gì đó không hay xảy ra.....

Nàng và Tuyết Nhi trên đường quay về bọn họ không đi thẳng về hướng hoàng cung mà lúc bọn họ đi qua một con hẻm nhỏ rồi đi vào, hai người họ vốn không nổi bật không sợ người khác nhận biết nên họ đi rất tự nhiên. Ra khỏi cái hẻm nhỏ đó đi sâu vào trong họ đến một căn nhà hoang trong như đã không có ai ở vài năm, nhưng đó chỉ là vẻ ngoài nàng nhận ra có người xung quanh căn nhà thậm chí toàn là cao thủ, rất bất thường.

Nàng kéo Tuyết Nhi núp ở sau một tảng đá to trước căn nhà quan sát một loạt xung quanh, không động tĩnh ở đây có vẻ im ắng bất thường. Nàng nhặt một viên đá nhỏ bên cạnh dùng tốc độ cực nhanh và chuẩn xác ném vào cửa sổ của căn nhà, nhanh chóng trong nhà xuất ra một động tĩnh nhỏ làm bọn người ẩn thân xung quanh đề phòng, cánh cửa căn nhà đột nhiên mở ra khoảng mười tên áo đen xuất hiện phía sau là một cô gái đang bị trời và bịt chặt mồm.

Một trong số mười tên áo đen quét nhanh ánh mắt xung quanh rồi dừng lại ở tảng đá hai người đang núp cất giọng lạnh băng:“ Không biết các hạ là cao nhân phương nào có thể hiện thân ra trò chuyện”, nàng vừa nghe người đó nói xong đột nhiên đứng lên phì cười giả vờ ngu ngốc nói:“ A Người là mấy người bạn của ta bỏ đi hết rồi bắt đền người đó, huhu Tuyết Tuyết à bỏ đi hết rồi..”

Tuyết Nhi giật giật khoé môi, cái gì mà tuyết tuyết khó nghe chết đi được nhưng Tuyết Nhi cũng rất phối hợp đầu lắc lắc ngờ nghếch nói:“ sao nó lại bỏ đi nhi, ta cũng chưa chào nó mà...”

Bọn áo đen xem hai nàng diễn mà mặt vẫn không cảm xúc, chỉ nghe thấy trong đám người phát ra giọng nói:“ thì ra là 2 người điên, thật là làm ta cứ tưởng nhân vật lợi hại nào”.

Nghe thế nàng âm thầm thở ra một hơi, không phải nàng sợ bọn họ mà là nàng hiện giờ không muốn đánh nhau nói trắng ra là không có hứng. Muốn đánh nhau cũng phải có hứng đề đánh chứ, đây là nguyên tắc của nàng.

Nàng định quay người đi thì bất chợt tên cầm đầu hô lên:“ không được giết cho ta, thù giết nhầm hơn là bỏ xó “, nàng nghe thế không ngại ngần xuất hiện một tia cười khê làm việc rất sạch sẽ nàng thích. Lúc vô tình nhìn về phía bọn họ nàng thấy người bị trời phía sau trong mắt lại hiện lên một tia kinh ngạc, rất nhanh đổi thành một tia cười nhạt, bỗng nhiên nàng cảm thấy rất có hứng thú với việc này rồi nha.

Người ở phía sau nghe bọn họ nói vậy trong mắt một tia hoảng hốt, nhìn bọn họ yếu đuối như vậy sợ sẽ mất mạng trong tay 10 tên sát thủ này, bọn chú rất lợi hại, chỉ sợ chỉ sợ..... người đó vừa nghĩ vừa run rẩy.

Bọn áo đen nhất tề xông lên đánh thẳng về phía hai nàng, người phía sau nhắm mắt không dám nhìn bọn họ. Bọn áo đen đã đánh rất gần các nàng nhưng

hai nàng về như không phản ứng chỉ cười to:“haha“.

Người phía sau tò mò mở mắt thấy bọn nàng về nhưng sắp bị đánh tới nơi hết lớn." cẩn thận"

Nàng cũng vẫn giữ thái độ dửng dưng cho đến khi"rắc" cánh tay kẻ xông về bọn nàng bị nàng nhẹ nhàng né tránh bề gãy rồi trực tiếp xô hẳn lùi 10 bước , mọi người có mặt một phen kinh ngạc bọn họ ra về đề phòng hơn giọng của xen lẫn vài tia cảnh giác:"các người thật sự là à".

Nàng vẫn trung thành với im lặng không giải thích gì thêm, thấy nàng như thế bọn họ tức giận hơn đồng nhất xông lên đánh về phía nàng và Tuyết nhi. Hai tên đánh về phía Tuyết Nhi không biết từ đâu tuyết nhi lấy ra hai cây ngân châm tẩm độc, một phát trúng ngay tử huyệt hai tên trợn mắt ngã xuống. Tám người còn lại một phen kinh sợ nhưng vẫn đánh về phía nàng, nàng chỉ tiện tay búng ra một sợi chỉ ra từ chiếc nhẫn, trực tiếp hạ những tên còn lại. Vũ khí này của nàng rất lợi hại nó được làm bằng kỹ thuật tiên tiến nhất ở hiện đại, trên thế giới không có cái thứ hai xuất ra là sẽ thấy máu.

Mười tên bị hạ gục trong chốc lát, bọn chúng ngã xuống không cam lòng không ngờ mình thất bại dưới tay hai thư sinh yếu đuối này, người phía sau cũng bất ngờ lúc hai nàng tiến về người đó người đó hoảng sợ vô cùng.

Nàng bước đến trực tiếp phóng sợi chỉ đó về người đó, tích tắc cộng dây trói đứt ra, người đó lùi về hai bước hoảng sợ:“ Các người là à”

Nàng biết dù sao cũng là một cô nương thấy một màn như thế không sợ mới lạ mới nhẹ nói:“ ta không có ý xấu, chỉ vô tình đi qua thôi“.

Cô nương đó giảm bớt đề phòng nhưng vẫn còn sợ hãi! các người muốn gì

Nàng rất thông thả nhìn thẳng vào mắt người đó.' chúng ta muốn biết tên cô”

“Liễu Ninh” tên ta là Liễu Ninh

Nghe thế ý cười trong mắt của nàng càng sâu hơn quả đúng như nàng nghĩ, kẻ trong cung lúc này chứng thực là.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: vạch mặt kẻ giả mạo, kẻ thù tái ngộ

Liễu Ninh luôn có tâm lý đề phòng hai người, dù sao là một cô nương thấy mới lớn thấy cảnh lúc này thật thì có quá sức với một tiểu cô nương.

Biết người sản có tâm lý đề phòng mình nàng cũng không tỏ thái độ bức mình chỉ hoà ái nói:“ Liễu Ninh cô nương đừng sợ chúng ta vốn dĩ là người một nhà mà“.

Trong mắt Liễu Ninh hiện lên một tia phức tạp, người một nhà sao nàng không biết mình từng quen một người phi phạm như thế ngoài biểu ca, nhìn người này đâu phải biểu ca của nàng.

Trong lúc Liễu Ninh đang cố gắng lục lại thông tin, thì nàng lại tươi cười hững hờ nói:" không cần suy nghĩ ta và người cơ bản chưa từng gặp mặt“.

Liễu Ninh ở một cái rồi không nói gì thêm,nhưng nàng nhìn là biết Liễu Ninh đang đợi nàng giới thiệu. Nàng thực ra nhìn tiểu cô nương nàng rất thuận mắt, nên thái độ tự nhiên cũng nhu hoà hơn nhiều.

Nàng nhìn nhìn Liễu Ninh rồi nói:“ Khi ta nói mình ta ai, ta cần cô giữ bí mật nếu thốt ra nửa lời đừng trách ta vô tình“.

Liễu Ninh không do dự gật đầu, nàng vốn không phải kẻ thích buôn chuyện.

“ ta cũng được coi biểu tẩu của người đi, nói như thế người phải chăng đã hiểu”nàng vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Liễu Ninh, chỉ thấy Liễu Ninh thoáng ngạc nhiên nhưng không hỏi gì thêm, nàng nhìn Liễu Ninh đánh giá , thật là một người thông minh nàng thích.

Liễu Ninh sở dĩ không hỏi gì là vì Liễu Ninh có chút sốc chưa định thần và không ngờ người trước mặt là biểu tẩu của mình, nhưng còn lý do khác là vì khi xuống núi nàng được sư phụ chỉ điểm tìm hoàng hậu nương nương giúp đỡ người cùng nhau đánh bại những thế lực xấu xa.

“ Hoá ra là đại tẩu ta đây thật vô ý, không ngờ đại tẩu lại ngọc phụ lâm phong như thế” Nàng sốc nàng vì lời khen của Liễu Ninh khoe môi giật giật cái gì gọi là ngọc thụ lâm phong.

Nhưng nàng nhanh chóng trầm tĩnh lại nhìn Liễu Ninh nghiêm túc hỏi:“ Tại sao lại có hai Liễu Ninh trong cung vốn đã có một Liễu Ninh” Nàng đã hiểu đại khái nhưng cần xác thực một chút.

Liễu Ninh nổi lên hận ý:" ả ta là giả, lúc muội xuống núi gặp ả thoáng giết mình người đó rất giống muội, muội và sư huynh sợ ý bị trúng chiêu của ả ta, muội bị bắt còn sư huynh huynh ấy trốn thoát định tới hoàng cung xin cứu viện nào ngờ được nhân cứu, tưởng vậy là có thể tin đến hoàng cung nào ngờ

trên đường đi bị truy sát bị đánh rồi quăng ở bên kia, chúng ta rất vô vọng mai thay hôm nay gặp biểu tẩu”

Liễu Ninh vừa nói vừa nhớ đến sư huynh vội chạy đến, lúc đó bọn họ trối nằng nằng không thể xem tình hình sư huynh, nằng đi theo Liễu Ninh quả nhiên nhìn thấy một nam nhân nằm cạnh đồng rom hơi thở mỏng manh. Nằng nhìn nam nhân liền nhận ra người mình cứu lần trước trong rừng, vốn định chữa trị cho hắn không biết vì lý do gì hiện giờ đang nằm chết vật ở đây.

Tuyệt nhi cũng nhận ra kẻ hồ:“ thì ra là hắn, tỷ tỷ người này là....”

Nằng gât đầu:" là hắn , không ngờ vừa cứu hắn lại bị bắt đúng là thật uổng công"Liễu Ninh thất thần rồi mơ hồ hiểu ra, hoá ra người cứu sư huynh là biểu tẩu, thực lực biểu tẩu rất mạnh. Sau đó Liễu Ninh ngược đôi mắt ngắn lệ lên rất đáng thương, hắn là người yêu thương nằng nhất cũng là người nằng yêu nhất nằng không muốn hắn chết:“ biểu tẩu người có thể cứu hắn không, không có hắn ta cũng không muốn sống huhu“.

Nằng tuy vô tình với những chuyện này nhưng nhìn Liễu Ninh đau lòng như thế có chút không nỡ, bước lên xem mạch Liễu Ninh thức thối tránh ra một bên , nằng nhẹ cầm cổ tay nam nhân rồi thoáng qua một tia bất ngờ, nhìn người này suy yếu như vậy mà kinh mạch vẫn rất bình thường có lẽ trước đó đã được người cho uống thuốc.

Nằng nhìn Liễu Ninh hỏi:' có phải muội đã cho hắn uống đan dược không”

Liễu Ninh gât đầu lúc sư huynh bị đẩy vào đây nằng đã nhanh tay cho huynh ấy uống đan giữ mạng, dù gì Liễu Ninh đi lâu như vậy cũng học được ba bốn phần y thuật của sư phụ, nhưng Liễu Ninh không đủ khả năng chữa trị.

Nằng gât đầu, nếu vậy thì dễ cứu hơn, rồi nằng lấy trong tay áo ra một bao kim châm châm vào huyệt vị đầu và cánh tay hắn lập tức um một tiếng, thấy thể nằng lấy trong tay áo ra hai bói được bói lên vết thương và cho hắn uống một viên. dĩ nhiên là Liễu Ninh phụ trách bói được.

Mọi chuyện xong hết nằng đứng lên vô vớ tay rồi tiêu sái cầm quạt đợi Liễu Ninh bói thuốc.Liễu Ninh bói xong cảm thấy hơi thở của sư huynh điều hơn mừng rơi nước mắt, Liễu Ninh nhìn nằng khâm phục, thật sự hơn người.

Liễu Ninh thầm trách mình ham chơi không lo theo sư phụ học tập, giờ nằng phải học một ít y thuật nữa mới được:" Biểu tẩu mai này có thời gian người dạy ta ít thuật được không“.

Nằng cười đáp ứng, đây là biểu muội của hắn cũng như của nằng đi, với muội muội này cũng rất có thiên phú.

Liễu Ninh vui vẻ cười híp mắt:“ vậy giờ chúng ta....”

“ muội đến chỗ của ta đi, đợi ta bắt ả ta muội hãy xuất hiện phối hợp, ta muốn làm ả ta không kịp trở tay”

Liễu Ninh gât đầu đồng ý, sau đó liễu ninh cùng tuyệt nhi đỡ người đó trở về.

Nằng vừa đi vừa cười âm trầm Liễu Ninh giả đợi ta đấu với người, à không phải là ẢNH MIÊU mới đúng nhỉ, ở hiện đại dụ dỗ nam nhân của nằng bây giờ dùng mơ.

ẢNH MIÊU nhanh như mèo sắt bén như dao, ngoan độc người này đích thị chị em thân thiết phản bội nằng ở hiện đại.

-----Trong hoàng cung-----

Hoàng thượng tâm tình như lửa đốt muốn chạy đến Trường Thu cung tìm nằng xin lỗi, hắn hối hận muốn chết làm sao hắn lại dám làm nằng buồn chứ. Nhưng vừa bước ra khỏi cửa thì đã gặp Liễu Ninh giả, ả ta cười hành lễ” Tham kiến hoàng thượng“.

Hắn kẻ chau mày nhìn Liễu Ninh giọng điệu không vui sớm không đến muộn không đến bây giờ lại đến thật đúng lúc:“ Muội không trong phòng tịnh đường ra đây làm gì”.

Liễu Ninh giả vờ thút thít :“ Liễu Ninh đến cầu hoàng thượng đừng trách hoàng hậu tỷ tỷ chắc do là hoàng hậu vô ý” một lời này chẳng qua là ả muốn khẳng định hoàng hậu đẩy mình lại giả vờ lương thiện xin tha thứ hộ hoàng hậu, con người nằng thật là.

Lúc Liễu Ninh giả đến nằng đã trở về an bài chỗ ở trong cung của mình cho Liễu Ninh, rồi nhanh chóng đến ngự thư phòng tìm hoàng đế tính sổ nào ngờ thấy cảnh này, Tuyệt Nhi bên cạnh tức giận đùng đùng định nhào vô, bị nằng kéo lại nằng muốn nghe những gì hắn nói.

“ chuyện của ta không cần người quan tâm kể cả chuyện nữ nhân của ta ta tin nằng, người khôn lanh thì hãy cầu nguyện chuyện này không liên quan tới mình đi, còn nữa nhân tiện ta muốn nói với người dụng tâm nên kín đáo một chút” Liễu Ninh có chút giật mình trước câu nói của hắn, không lẽ bị lộ nhưng nhanh chóng trấn tĩnh:“ muội không hiểu ý của biểu ca thứ cho muội ngu muội. muội hơi mệt xin về nghỉ ngơi”.

Liễu Ninh giả bước ra nằng vội vàng ẩn thân, về tức giận lúc chiều người bót thăm chàng nói vậy ta sẽ tha cho chàng lần này nhưng không thể dễ dàng bỏ qua được, chỉ bằng ta tặng chàng một món quà. Nằng nghĩ xong thì cười một nụ cười bí hiểm trở về Trường Thu Cung.

Không lâu sau hoàng cung truyền ra một tin, hoàng hậu cấm cửa hoàng thượng cho hoàng thượng đứng đợi bên ngoài, nghe thông tin nhiều người không tin lên đi xác thực trong lòng thăm kinh hãi, hoàng hậu xem ra mới là người lớn nhất quốc gia đến hoàng thượng không nể mặt.

Nhưng chung quy không ai dám bàn tán chỉ có người hoàng thượng nào đó đáng thương hề hề nỉ non:“ Lam nhi ta sai rồi cho ta vào đi, thiếu nằng ta ngủ

không được“.

Trong phòng truyền ra âm thanh kiều mị“ ta không cho người vào cho người đáng đời hừ” hần đùa sao không ngủ được lúc chưa có nàng không lẽ hần điều thức sao nàng thảnh thơi.

”lam nhi.... lam nhi.....”

Đềm dần buông xuống,mọi người chỉ nghe tiếng hoàng thượng nỉ non ngoài phòng của hoàng hậu kéo dài.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Nghi ngờ

Mặc kệ người bên ngoài có kêu la thế nào nài nỉ tới đâu nhưng chung quy người trong phòng không có ý định tha thứ, chỉ là người trong phòng vẻ mặt tươi cười xoay xoay chén trà cảm khối điểm tâm từ từ ăn. Thời gian gần nửa khắc trôi qua tiếng kêu càng nhỏ đi, chứng tỏ người bên ngoài đã muốn từ bỏ, không nghe tiếng kêu nữa Lam anh hừ một tiếng miệng lẩm bầm“ hừ mới có một chút đã không chịu được rồi từ nay ta không để ý tới chàng nữa”.

Lam anh vừa dứt lời oai oán thì bỗng nhiên từ tập kích từ phía sau, nàng vội vàng quay sang chỉ thấy thân thể mình bị ôm lấy, mà là gương mặt ai kia phóng đại ngay trước mặt. Lam Anh nhìn cũng thoáng ngầy người thảm than kẻ:“ gương mặt trên hoa ghen nguyệt như thế, thật làm người ghen tỵ”.

Lời nói của nàng tuy rất nhỏ hần nghe rất rõ và phi thường hài lòng cười đến bụng mình, nhìn hần cười nàng chợt tỉnh sao hần lại và được nàng vốn nhốt hần ở ngoài mà. Thấy nàng như thế hần lại cười hắc hắc, nàng đóng cửa chính hần không biết vào bằng cửa sổ à. Nàng vùng khỏi người hần nhìn qua cửa sổ đang mở rộng gió từ bên ngoài lùa vào hơi lạnh mà tức giận quát chính mình, ' khôn ba năm đại một giờ' bây giờ nàng thực sự hiểu được thâm ý của câu nói, nó là đang chỉ nàng lúc này không phải sao.

“ Vào đây làm gì hừ ta độc ác hại biểu muội của ngươi, ngươi đến chỗ nàng mà lo cho nàng” nhìn hần một bộ dạng nàng lại nhớ tới câu nói của hần tức giận không thôi, hần mắng nàng đây không tha cho hần.

Hoàng thượng cửu ngũ chí tôn bên cạnh khóc không ra nước mắt, nàng thực sự giận hần biết làm sao đây. Nàng là người đầu tiên hần yêu, nếu nàng giận hần không ở cùng hần nữa hần biết sống làm sao, nghĩ đến nàng giận tâm hần lại đau nhẹ ôm nàng lại tựa như giam cầm không cho nàng cơ hội đi khỏi hần.

Nàng muốn đẩy hần ra nhưng chung quy sức nàng vẫn thua sức hần:“ buông, người đi tìm biểu muội của ngươi đi”.

Hần ôm nàng chặt hơn' nàng đừng như vậy mà ta xin lỗi mà là ta sai nàng giận thì đánh ta đi, mắng ta đi nàng như thế ta đau lòng”, nghe hần nói vậy nàng trong bụng một phen tức giận sớm đã không còn vốn tính chỉ đùa với hần, những điều bên ngoài Ngự thư phòng nàng điều nghe nàng biết hần mắng nàng chẳng qua là phản xạ bình thường của người huynh lo cho muội muội cái này nàng có thể thông cảm.

Nhưng nàng không muốn cứ thế buông tha cho hần biiu môi :“ ta nào dám chàng là hoàng thượng đánh chàng chẳng khác gì tìm chết, vậy thôi bỏ đi chàng rời đi ta không muốn thấy chàng”

Nghe nàng nói thế hần khản trương hơn:“ nàng không đánh ta tự đánh chước lỗi với nàng”, một tay giờ xuống định đánh chính bản thân chẳng qua đã bị một đôi bàn tay nhỏ bé ngăn lại:“ tha cho chàng đó không có làm sau, chàng bị thương ta đau lòng”.

Lời nàng vừa dứt lập tức bị hần vỗ đến hôn lầy, hai người triền miên dây dưa hần ôm eo nàng tay giữ gáy nàng hôn sâu, nàng cũng tự nhiên đáp trả, nhẹ bước đến giường một phen dây dưa quyến luyến.

Màn trướng buông xuống phát phơ lung chuyển trong phòng dáo dạt cảnh xuân tất cả chìm trong hư ảo chỉ thấy miệng của người nam nhân thấp thoáng nụ cười"khô nhục kẻ" thoáng cái đã thành công.

Sáng hôm sau

Hậu viện Trường Thu Cung chim ca ríu rít, từng tia sáng nhu hoà chiếu vào căn phòng có cặp nam nữ ôm nhau ngủ say. Nữ nhân khẽ động thân thể rồi trừng mắt người với nam nhân, trong phòng sát khí nồng hậu do ánh mắt giết người của ai đó, đốn chừng ánh mắt có thể giết người nếu kéo dài thêm chút nữa.

Lam Anh tức đến nghiến răng, rõ ràng là bị ai khi lừa một vỏ rồi nàng đang tự hỏi có phải những nét nhăn trên não của mình rũ nhau thẳng ra hết không làm nàng phải chịu thiệt như thế này. Hần thì tư thế coi như rất tốt còn nhàn nhạt mở mắt nhìn nàng cười xấu xa một cái, rồi kéo nàng vào lòng ôm thích chí. Nàng cũng chẳng thể vùng ra tuy nàng lợi hại ra sao thì vẫn là nữ nhi làm sao thắng được hần, đành ôm một bụng tức không chỗ bốc hỏa.

Hần thừa cơ cánh tay luồn qua eo nàng ôm kéo nàng chặt hơn, như không thấy vẻ tức giận của nàng cầm tựa vào vai nàng, ngữ điệu nhẹ nhàng mà đầy dụ dằng:“ Ta xin lỗi”.

Nghe hấn dịu dàng như thể lửa giận tựa như tiêu tan không còn nữa nhưng vẫn im lặng đợi hấn nói thêm, nhưng khi thốt ra ba từ đó hấn không nói gì nữa nàng tưởng hấn cứ như thể im lặng mãi nào ngờ hấn bất chợt nói thêm“ ta thấy Liễu Ninh rất lạ, nên ta mới nói thể với nàng để xem thái độ của nàng ta, sau khi nàng giận ta mới chắc chắn suy nghĩ của mình nhưng chung quy ta vẫn không biết lạ chỗ nào“.

Nàng giật mình hoá ra hấn cũng đã đoán ra nhưng bỗng nàng thấy có sự bất hợp lí bèn hỏi:“ chàng mắng thế với ta thì có quan gì đến chỗ khác lạ của Liễu Ninh".

Hấn không do dự nói:“ Ta cũng không ngại nói cho nàng biết trước khi Liễu Ninh xuống núi ta có nhận được một lá thư của sư phụ nàng nói là nàng ta sẽ dẫn theo sư huynh đến đây, Liễu Ninh vốn là vợ tiền hoàng chọn cho ta nhưng sư phụ nàng viết thư hi vọng ta xem nàng ta như huynh muội, có thể tác thành cho hai người bọn họ. Nhưng nàng đã thấy Liễu Ninh đến đây không có mang theo sư huynh ta hỏi nàng ta thì nàng ta không trả lời rõ ràng với lại nàng có vẻ thích ta, theo ta biết nàng ta và sư huynh mình rất yêu nhau,nên ta nghi ngờ....

Hấn giải thích từ tốn cho nàng hiểu nỗi khổ tâm của mình, lúc nàng giận tâm hấn cũng đau muốn chết hấn sợ nàng không cần hấn. Lam Anh nghe xong tâm trạng vui vẻ hơn hấn quay sang nói nhỏ vào tay hấn:“ Chàng cứ đợi đi, lúc sau khi chàng lên triều xong ta sẽ cho chàng biết tất cả những gì chàng nghi ngờ".

Hấn ngạc nhiên nhìn nàng rồi cười nhẹ, giờ thật tốt chỉ có nàng hiểu hấn, trong tình yêu thật lòng vẫn tốt nhất.

Không khí tự nhiên hơn hẳn hai người lại hôn chào buổi sáng, rồi mỗi người chia nhau đi xử lí công việc riêng mình, rất nhanh mọi thứ sẽ được phơi bày,

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Trong đại điện

Thái giám chạy về phía trước hô to:“ hoàng thượng giá lâm”

Các đại thần đồng loạt quỳ xuống hô to:“ Hoàng thượng vạn tuế , vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”

Hấn thông thả lạnh lùng thả từng bước trên sàn đá cẩm thạch, phong thái uy nghi cách biệt với những người ở đây. Sau khi bước lên ngai vàng hấn mới đảo mắt một vòng nói:“ Các ái khanh bình thân“. Người người đồng loạt tạ ơn rồi đứng cung kính hai bên," Ai có gì trình tấu thì có thể nói".

Người đầu tiên bước lên là tể tướng trẻ tuổi hấn trình tấu về việc cải thiện cuộc sống của người dân, rồi luôn miệng ca ngợi hoàng hậu nhưng chẳng ai biết hoàng hậu đã làm gì chung quy chỉ có vài người biết. Hấn nghe thế cũng rất hài lòng ánh mắt nghi hoặc nhìn Hàn Tiêu chẳng hiểu sao hôm nay tên này hăng hái lên triều, hầu hết hấn luôn trốn những buổi như thế này nhưng tại sao hôm nay tên này siêng năng đến thế, trước kia có việc lớn điều trực tiếp đến Ngự Thư Phòng thảo luận, mà.....

Mọi người cũng có suy nghĩ tương tự hấn , chung quy không ai hiểu chỉ có Hàn Tiêu biết rõ mục đích, hấn cũng ngầm suy đoán lại nhớ đến nha đầu Tuyết Nhi bên cạnh hoàng hậu thì chợt hiểu ra, tâm cười gian mặt vẫn lạnh tanh không cảm xúc.

Hôm nay cũng không có việc gì trình tấu nên bãi triều sớm hơn mọi khi, trước khi ra khỏi đại điện hấn còn để lại câu nói:“ Các đại thần chiều nay tập trung ở điện Phúc Tra tham dự tiệc tẩy trần của Quận Chúa không cho phép vắng mặt“.....

Trường Thu Cung

Sau khi chuẩn bị tươm tất bước ra khỏi phòng Lam Anh bước ngay đến đại sảnh, hiện giờ huynh muội Liễu Ninh đang đợi ở đó. Lam Anh bước lên vị trí của mình, sư huynh muội Liễu Ninh định bước xuống hành lễ Lam Anh đã vội nói:“ không cần đâu chúng ta đều là người một nhà", bọn họ do dự rồi cũng an phận ngồi xuống.

Liễu Ninh giờ mới có cơ hội biết mặt biểu tấu của mình thật sự có chút kinh ngạc trước dung nhan kiều mị đó, Liễu Ninh thầm hâm mộ biểu ca thật tốt số cưới được hoàng hậu đẹp và tài giỏi như thế. Liễu Ninh cũng nhìn thấy một cung nữ bước lên dâng trà cho ba người nếu không thấy cung nữ trực tiếp dâng trà thì e rằng nàng ta còn tưởng một tiểu thư nhà ai đó, vì trang phục và phong thái có khi còn vượt xa người quận chúa như mình.

Người cung nữ đó là Tuyết Nhi, vì có người ngoài nên tuyết nhi cũng bán hành lễ rồi dâng trà lên tiếp đó đứng bên cạnh nàng,nàng định hỏi thăm một chút tình hình của hai người thì bỗng có một nha đầu chạy lên cáo trạng, thấy có người nha đầu đó lại quay sang hành lễ định lui ra thì bị nàng gọi lại:" tiểu xuân có việc gì vậy".

Nha đầu tiểu xuân chếp miệng lắc đầu nhìn rất dễ thương, nha đầu mới mười tuổi tiến cung cũng chưa lâu nhưng đặc biệt hoạt bát làm người người thích, nàng thấy nha đầu chạy đến đây thì chắc có chuyện gì không vui rồi." nói đi chứ ta thay muội tìm công đạo" nàng đỡ dành nha đầu.

Nha đầu bắt đầu u oán nói:" hoàng hậu tiểu dịch từ cướp kẹo của muội", nước mắt nha đầu cũng sắp tuôn rồi.

Liễu Ninh nghe xong như mất thăng bằng sắp ngã xuống, nhờ có người bên cạnh đỡ lòng thăm khám phục vị hoàng hậu này, những chuyện như thế cũng phải xử lý nếu như là người khác thì nha đầu kia đã sớm ăn đại bản rồi. Nàng cũng có chút dờ khóc dờ cười bảo tuyết nhi dẫn nha đầu đi lấy kẹo đồng thời đến Trúc Ký cung gọi Lệ Nhi về.

Tuyết Nhi cùng tiểu Xuân đi thì chỉ còn lại ba người, bỗng người im lặng nãy giờ phát ra giọng nói:" Hoàng hậu có phải là người cứu ta ở bìa rừng"

Nàng nhìn hắn ta không có ý từ chối chỉ nhàn nhạt gật đầu

Liễu Ninh thấy vậy thì có chút hiểu ra càng hâm mộ biểu tẩu này hơn, hắn ta lại nói tiếp:" thần tên gọi Sở Túc rất cảm ơn hoàng hậu đã ra tay tương trợ, sau này có việc cần giúp thần quyết không từ".

Nàng vẫn nhẹ nhàng gật đầu, sau đó ba người bàn đến chuyện Liễu Ninh giả. Liễu Ninh kể lại sự việc hôm đó rồi đến đám người canh giữ bọn họ có nhiều điểm bất thường sau đó im lặng nhìn nàng.Nàng suy nghĩ một lúc rồi đưa ra một kế sách, nghe xong cả hai gật đầu đồng ý. Nàng phân phó ti mi đợi Tuyết Nhi về thì bắt đầu chuyển khai vạch giả tìm thật.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Trở về nhà 1

Bọn họ trong đại

sảnh bàn luận một lúc thì tuyết nhi cùng lệ nhi xuất hiện, bọn họ thảo

luận với nhau về kế hoạch vạch mặt Liễu Ninh giả rồi an bài tốt mọi thứ

cho sư huynh muội bọn họ để tránh bức dây động rừng.

Không

lâu sau có một cung nữ xuất hiện ngoài cửa, cung nữ không dám bước vào

chỉ đứng đó đợi, nàng quay sang Lệ Nhi nói:" Lệ Nhi em đi đến đó bảo

cung nữ đó vào đây".

Lệ

Nhi theo lời bước đến cửa nhìn thấy một cung nữ đang kính cẩn cúi đầu,

Lệ nhi nghi hoặc người này là ai không phải cung nữ của Trùng Thu cung

nhưng giọng điệu vẫn không nhạc hỏi:" người đến đây làm gì, muốn tìm

ai".

Cung nữ đó vẫn cúi đầu giọng rất tự nhiên nói:" nô tì là người ở đây, muốn đến tìm hoàng hậu bẩm báo một việc rất quan trọng".

Lệ Nhi chợt lộ một tia suy nghĩ sau đó nhanh nói:" Người vào đi hoàng hậu bên trong",nói rồi Lệ nhi dẫn theo cung nữ bước vào.

Cung

nữ bước vào cửa thoáng ngáy người khi nhìn thấy Liễu Ninh thì có chút

bất ngờ nhưng rất nhanh trấn tĩnh bước tiếp, nhưng chỉ trong giây phút

ngây người chợt lộ đó đã làm nàng cười lạnh một cái rồi hỏi:" Người là

ai tại sao lại đến đây, ngừng lên cho ta xem".

Cung

nữ vẫn bộ dạng sợ sệt ngẩng đầu, sau một thời gian mới nói: “nô tì mới vào cung vài tháng trước nên nương nương không biết nô tì, hôm nay nô tì có chuyện quan trọng muốn bẩm báo cho hoàng hậu nương nương”.

Nàng

vờ hiểu rồi nói: “à thì ra là vậy, người có chuyện gì cứ nói”, cung nữ nhìn quanh tỏ ý không tự nhiên vì có quá nhiều người, nàng tỏ ý hiểu nhưng cũng không nói gì và những người ở đây cũng không có ý định rời đi nên cung nữ đó đành nói: “Hôm qua lúc nô tì đi qua sân sau của Ngự Thiên uyển bắt gặp Liễu Ninh quận chúa đang bàn kế hoạch ám sát người với 2 người bị mặt, Liễu Ninh quận chúa còn đưa họ một sấp ngân phiếu bảo họ xử lý nhanh gọn, Quận chúa còn nói khi nương nương chết quận chúa sẽ làm hoàng hậu sẽ không phạt đả bọn họ. Nô tì nghe được rất sợ hãi nên mới đến nói với người cẩn thận đề phòng”.

Không

khí dường như ngưng đọng khi cung nữ nói xong, cung nữ e dè nhìn nàng thấy sắc mặt nàng xen lẫn sợ sệt và kinh hoàng thì thần an tâm. Nàng vẫn giữ vẻ mặt kinh hoàng đó hỏi: “người đây là nói thật”, cung nữ đó gật đầu chắc nịch khẳng định đôi mắt rất chân thành không tia giả dối nhưng nhìn thấy sắc mặt cung nữ như thế nàng lại cười lạnh song vẫn bộ mặt sợ hãi hỏi: “ta rất cảm ơn người, người có yêu cầu gì ta sẽ đáp ứng”.

Cung

nữ đó nghe nàng nói vẫn bộ dạng hoảng sợ nói: “nô tì không dám đòi hỏi đó là nhiệm vụ của nô tì, được ở bên hoàng hậu là vinh dự của nô tì, nô tì chỉ mong có thể ở lại chăm sóc người”. Nàng bộ mặt cảm động bước xuống ghé đi xuống đứng bên cạnh người cung nữ đó nói: “được từ nay về sau người ở bên cạnh hầu hạ ta”.

Liễu

Ninh cùng sư huynh của mình muốn ngăn cản nàng nói ra lời đó nhưng không kịp bọn họ thấy đây là một trò lừa không hiểu vì sao nhưng đó là cảm giác của họ, cung nữ đó cũng có vẻ bất ngờ khi nàng lại đồng ý nhanh như vậy trong mắt tăng thêm đề phòng, cảnh giới cao của sự giả tạo là dù đề phòng như mặt vẫn tươi cười như hoa tỏ ra rất phấn khởi nói: “Cảm ơn nương nương chấp thuận nô tì còn việc phải làm nô tì xin lui trước”.

You'll also like

[Xuyên Không] Hoàng Hậu Tinh Quái,Nàng Ngồi...

By RinkitokiChan116 64.7K 3.2K

Dù cho nghìn trùng cách trở....

Dù cho khoảng cách không gian...

Dù cho bất kể điều gì xảy ra....

Chỉ cần không buông tay nhau....

Quyền lực, trăm buông bỏ...

Giang sơn, trăm buông bỏ...

Chỉ cần mình nàng....

Thái tử phi đặc biệt

By tranly39 144K 5.3K

phần 43

Vương Phi Của Vương Gia

By ThuongQuanDaNguyet 11.9K 158

Tác giả: Thượng Quan Dạ Nguyệt

Thể Loại: Xuyên Không

Tác phẩm đầu tay, mong nhận được ý kiến, nhận xét của mọi người!

Hóng cmt, vote =))

Truyện được đăng duy nhất tại wattpad

Đăng tại santruyen sau 1 tuần

Nghiêm cấm mang truyện đi dưới mọi hình thức

Hoàng hậu rắc rối

By tranly39 275K 10.4K

Đặc công tà phi

By Minhnguyettamvy 64.9K 1.9K

Đặc công tà phi

Tác giả: Ánh Lạc Nguyệt Tâm

Nguồn CV: Rich92

Edit: Linh nhi, ୧ Vy nhi ୧, ୧miu୧

Beta : ୧ Vy nhi ୧

Nàng - đệ nhất đặc công, thân thủ nhanh nhẹn, chỉ số IQ cao ngất ngưỡng. Nhiệm vụ qua tay nàng không có hai chữ thất bại, là huyền thoại trong giới đặc công.

Long Diệu hoàng triều đại tướng quân độc nhất nữ nhi, không chỉ có dung mạo xấu xí mà còn si ngốc, khắp thiên hạ không ai không biết.

Xuyên qua thời không, từ một nữ nhân bị thiên hạ nhạo báng trở thành truyền kỳ, tính cách kiêu ngạo cùng cuồng vọng, làm thiên hạ kinh ngạc.

Nắm trong tay thiên hạ, phạt chấn sát phạt, ma chấn diệt ma, chỉ cần nhẹ vung tay cũng đủ làm cho thế gian loạn lạc.

Đối mặt với uy hiếp của cả một quốc gia, nàng chỉ nhún mày cười: “ Không cần ở trước mặt ta kiêu ngạo, các ngươi còn chưa đủ tư cách. Nếu các ngươi chạm đến giới hạn nhân nhượng của ta, ta không ngại hủy đi giang sơn này của các ngươi “

Đối mặt với khiêu khích của gia tộc thần bí, nàng ngửa đầu cười: “ Muốn trêu chọc ta, trước hết hãy chuẩn bị quan tài “

Nàng nói: “ Không cần ca ngợi ta tâm ngoan thủ lạt. Người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, tất phải tử. “

.....

.....

.....

“ Thời gian tôi ta k có thời gian post tiếp trên wattpad. Mời các bạn qua minhnguyetgiatrang.wordpress.com đọc tiếp và ủng hộ cho bọn ta nhé.

Vy Vy thân !!! 3 3 3 “

Hoàng Đế ! Ngươi Là Của Riêng Ta!

By TrangHyeong 49.2K 1.9K

Nàng- Đồng Dục Tử-một cô gái ham chơi, nghịch ngợm, trẻ con, không biết sợ là gì. Chỉ vì tính ham chơi, tò mò của mình mà đã tự đẩy mình vào vòng xoáy không gian, thời gian. Và trọng sinh là một phi tần xinh đẹp chốn hậu cung nham hiểm, phu quân nàng là một vị vua trẻ trung, anh tuấn. Nhưng lại lạnh lùng, sắt đá, không coi trọng phụ nữ, nghĩ rằng họ luôn ham quyền lực, tiền bạc, địa vị hơn tình cảm. Nhưng nàng đã đến và làm thay đổi con người chàng. Câu chuyện như thế nào thì xin mọi người theo dõi câu chuyện :“ Hoàng Đế! Em chỉ yêu mình anh“.

Miêu Ái Xuyên Không [Hoàn]

By TrachNuLENA 60.1K 1.5K

Thể loại : Cổ đại, xuyên không, Tình cảm, HE (không chi tiết lắm) ~

Giới thiệu:

- Nàng – Vũ Hứa Thanh một cô gái thông minh với cánh cửa tương lai đang mở ra trước mắt.
- Nàng, một “tiểu thư” mạnh mẽ, kiêu hãnh, bướng bỉnh, đáng yêu...
- Trong khi chàng – Hàn Tuấn Phong một vương gia lãnh khốc vô tình, lòng tự tôn còn cao hơn trời.
- Hai người từ hai thế giới khác nhau, hai nền văn hóa khác nhau nhưng lại là hai cực âm dương trái dấu luôn hút lấy nhau.
- Thiên ý trêu ngươi, họ gặp nhau, hận nhau để rồi không thể rời nhau....
- Liệu nàng sẽ ở lại... Liệu chàng sẽ gạt đi lòng tự tôn để theo đuổi những xúc cảm mãnh liệt của mình... - Liệu chẳng một cái kết hạnh phúc sẽ là câu trả lời cho tất cả....

Cung nữ kia

quỳ chào mọi người định bước lên đi ra cửa nào ngờ một bước..... hai

bước... ba bước đến bước thứ ba nàng ở sau cười to, cung nữ thoáng giật

mình gọn người nhưng vẫn bình tĩnh tiếp tục đi lần này cung nữ chỉ kịp

nhắc chân đã nghe tiếng nói cột nhà đằng sau truyền đến:“ Ngươi đến tận

đây còn muốn đi ra“.

Bước chân cung nữ khựng lại quay đầu về hướng nàng tỏ vẻ nhu nhược hỏi:“ người còn gì phân phó”

Nàng nhìn cung nữ đó

thật lâu rồi bước nhẹ xuống lần nữa lần này cước điệu khoan thay hai tay

chấp phía sau lưng đến gần cung nữ đó, nàng đến gần mà cung nữ vẫn không có dấu hiệu sợ sệt làm nàng rất khâm phục ảnh miêu đào tạo ra được người có khí chất thế này nhưng rất tiếc hôm nay là ngày chết của nàng ta rồi.” Ta làm sao dám phân phó người đi làm việc ta đâu phải chủ tử của người, người mà theo ta chắc sẽ có lỗi với chủ tử mình lắm”.

Huynh muội Liễu Ninh

nghe nàng nói thì có chút ngờ ngạc, nhìn đến Tuyết Nhi và Lệ Nhi thì bất ngờ hơn bộ dạng hai người đó với hoàng hậu là cùng một biểu hiện cười lạnh trào phúng. Người ngồi cạnh Liễu Ninh cũng có chút thán phục nhìn về phía hoàng hậu, không ngờ bên cạnh hoàng hậu lại có nhiều người xuất sắc như vậy.

Cung nữ tỏ ra sợ hơn

nhưng lời nói vẫn rất rõ ràng:“ hoàng hậu nói gì nô tì không hiểu, người là chủ tử của nô tì mà, sao hoàng hậu không thể phân phó cho nô tì”.

Nàng bước đến cách ba

bước chân nữa là đến chỗ cung nữ đó thì dừng lại, nhìn đến cung nữ rồi trào phúng nói:" rất tốt có khí chất nhưng rất tiếc hôm nay người đến đây chỉ có thể là... CHẾT".

Cung nữ vội quỳ xuống ôm

chân nàng nói:“ nô tì thật một lòng với người, nương nương nói gì nô tì thật không hiểu”, Cung nữ đó làm vẻ mặt oan ức một tay ôm chân nàng còn tai kia bí mật xuất ra một cây kim châm nhỏ thuận lợi che dấu mọi người bí mật châm về phía nàng. Mọi người có mặt có bốn người nhìn thấy hành động của cung nữ đó là Tuyết Nhi, Lệ Nhi, sư huynh Liễu Ninh và nàng.

Sư huynh Liễu Ninh thấy

vậy hoảng sợ định lên tiếng nhắc nhở nào ngờ nhìn qua song nhi thấy họ vẫn bất động chẳng qua ý cười càng sâu hơn thâm trầm hơn trong lòng thâm hiểu rõ, không phải bọn họ không muốn ngăn cản mà là bọn họ không cần ngăn cản, nghĩ thông suốt hẳn ta vẫn ngồi đó nhìn xem kẻ tiếp sẽ ra sao....

Cuối cùng một châm đó

vẫn bị đâm xuống, nhưng vẻ mặt của song nhi vẫn dửng dưng chỉ thấy cung nữ đang quỳ đó đã đứng lên thay vẻ mặt sợ sệt bằng vẻ mặt hả hê cười to:" haha không ngờ người lại sớm nhận ra như vậy, vốn dĩ ta đã dẫn

rất tốt không ngờ vẫn bị nhận ra xem ra hôm nay ta không thể rời khỏi đây rồi".

Nàng ý cười càng sâu

hơn: "ngươi đã biết ngươi không thể ra khỏi đây thì ngoan ngoãn chết ở đây đi", Cung nữ đó khinh bỉ nói: "Ngươi cứ mạnh miệng đi haha không biết hôm nay người chết là ai, ngươi đã trúng độc của ta thuốc giải chỉ có một ở chỗ ta nếu người không cho ta đi thì hậu quả ắt người cũng biết".

Liễu Ninh nghe thấy

nàng bị hạ độc thì vô cùng hoảng sợ, nhìn qua mọi người thì vẫn như không có gì xảy ra có chút sốt ruột nhưng chỉ nghe nàng nói một câu có vẻ không liên quan: "ngươi biết tại sao ta nhận ra ngươi không".

Cung nữ theo quán tính hỏi: "tại sao?"

Nàng cười ha ha chỉ về

phía song nhi nói: "người thấy họ có tỏ ra run sợ như ngươi không, người thấy lúc đi vào họ có quỳ hành lễ không, chắc lúc này ngươi có thể thấy cung nữ ở đây có thể không cần xin phép chỉ cần vào không, quan trọng là người biết tại sao ta tin tưởng họ như vậy không, người diễn rất giỏi nhưng có một chuyện phải nói cho ngươi biết người ở đây điều do ta lựa chọn lễ nào ta không biết ngươi, điểm ngươi làm ta nhận ra ngươi không phải người của ta quan trọng nhất là ngươi nói về kế hoạch ám sát ta của Liễu Ninh kia".

Cung nữ đó chợt có cái

nhìn khác về người trước mặt nhưng vẫn không cần được tỏ mò hỏi: "tại sao ngươi lại cho đó là điều quan trọng nhất".

Nàng xoay lưng bước lên

ghế ngồi xuống tại đặt trên thanh ngang lười biếng nói: "để ngươi chết nhảm mắt ta không ngại nói cho ngươi biết, nếu Liễu Ninh kia thật sự muốn giết ta thì sẽ tự mình ra tay không cần nhờ đến sát thủ, lúc người nói ta nhận ra ngươi như đang đọc lời thoại mà Liễu Ninh kia đã dạy trước. Ta cũng biết rõ mục đích của ngươi ngươi chẳng qua là muốn lấy sự tin tưởng của ta ở bên cạnh ta âm thầm giúp đỡ Liễu Ninh kia diệt ta, bởi vì Liễu Ninh kia thật sự giết ta thì quá lộ liễu chỉ bằng ngươi ở bên cạnh ta cho ta uống hoặc gửi một loại dược gì đó hao gây mà chết

thì sẽ tranh thủ được tình cảm hơn ta nói đúng không hả“.

Cung nữ giật mình khi

nghe nàng nói toàn bộ kế hoạch của bọn họ không sai một li chỉ thiếu một

câu cuối chủ nhân nói với mình, không ngờ vừa suy nghĩ xong nàng lại

còn cất tiếng nói thêm“à ta quên chắc chắn chủ nhân của ngươi còn nói

một câu nữa chính là' không hoàn thành nhiệm vụ thì ngươi đừng hòng được

sống' phải không. Nàng nhìn biểu tình ngạc nhiên đó của cung nữ thì vẫn

không phạm ứng gì, Ảnh Miêu luôn là người như vậy nàng đã hiểu rõ việc

làm của nàng ta rất rõ rất rõ, rõ đến nỗi còn hiểu nàng ta hơn hiểu

chính mình.

Nàng vừa dứt lời một lúc

thì đã nghe cung nữ quát“ngươi im miệng lại lập tức thả ta ra nếu

không cả hai cùng chết, độc của ngươi chỉ mình ta có thuốc giải”.

Nàng lạnh lùng nói“ phải không chỉ bằng ngươi mà muốn giết ta sao quá ngu ngốc rồi”

Nàng ra hiệu Tuyết Nhi

lập tức bắt cung nữ lại, cung nữ muốn đánh cho Tuyết Nhi một chưởng

Tuyết Nhi linh hoạt tránh né bắt được ả ta. Cung nữ kêu lên“ Các ngươi

bắt ta rõ ràng ngươi không muốn sống thuốc.....”, lời chưa nói hết đã

nghe nàng nói” phé hai tay hai chân ả cho ta“.

Tuyết Nhi làm theo”

rắc” tiếng xương khớp gầy kêu liên hồi rồi thêm một tiếng la thảm thiết

vang lên, Tuyết Nhi làm xong quăng ả ta xuống đất chờ về chỗ. Liễu Ninh

hoảng sợ nhìn người dưới sàn rồi nhìn cung nữ ngọt ngào lúc nãy bỗng

chóc trở thành ác quỷ, người bên cạnh nhận ra Liễu Ninh đang sợ đang tay

ôm Liễu Ninh vào lòng tiếp tục nhìn.

Lúc này hẳn chỉ thấy ba

người kia bỗng chốc trở nên lãnh khốc vô cùng“ các ngươi không muốn

sống dám làm như thế với ta nếu ta không về thì chủ nhân ta sẽ nghi ngờ

đến tin các ngươi”. Nàng quay sang bảo song nhi” hai em vào chuẩn bị đi

để ả ta chết yên lòng”, song nhìn vắng rồi đi huynh muội Liễu Ninh nhìn

theo tò mò, nhưng rất nhanh tiếng nói của nàng thu hút sự chú ý của bọn

họ....

“Người cười cái gì, sắp chết ngươi vẫn có tâm trạng như thế” nàng lạnh lùng thốt ra

Ả ta khinh bỉ cười“haha ta chết còn có hoàng hậu theo hầu ta làm sao không vui được”

“Ngươi là nói độc đo sao, rất xin lỗi không nói cho ngươi biết ta đã hấp thụ sạch nó rồi”

Ả ta ngạc nhiên, su

huỳnh muội Liễu Ninh ngạc nhiên nhìn nàng:“ haha ngươi đùa sao ngươi là

thần thánh chắc hấp thụ độc thật nực cười trừ khi ngươi có Băng Ni của

Phụng Tiêu Sát , nếu không người không có cách hấp thụ độc“.

Nàng nhìn Ả ta ý vị thâm

sâu người biết về Băng Ni không nhiều nhìn ra ả ta cũng rất có năng

lực, Băng Ni chỉ có người trong tổ chức biết và chỉ làm ra có hai viên

nàng đã dùng một viên nàng đang cất giữ thế mà ả cũng biết, nhưng đáng

tiếc chọn sai chủ nhân hôm nay phải chết:“ thật trùng hợp ta vô tình

quen biết cát chủ của Phụng Tiêu Sát và hiên đã sử dụng một viên như

người nói“.

Ả ta hốt hoảng vô cùng

nhìn nàng đang tươi cười mà lòng hoảng sợ vô cùng người này quá mức đáng

sợ, bỗng trong phòng truyền ra tiếng động có người bước ra ngoài một là

Lệ Nhi một là một người giống người nằm trên sàn như đút.

“ Tốt tay nghề càng ngày

càng tiến bộ đến ta cũng không nhận ra, giờ đã có người thay ngươi

ngươi nên chết rồi” nàng nói xong bàn tay khẽ động một sợi chỉ bắn ra, ả

ta phun một ngụm máu ngã xuống mất mạng.

Liễu Ninh bị làm cho

choáng váng với những gì nhìn thấy,nhưng những người khác vẫn bình tĩnh

vô cùng, Liễu Ninh còn nghe nàng sai người giống ả khi như đút đi báo

cáo cái gì đó, thoáng nghi ngờ Liễu Ninh nhận ra người đó là Tuyết Nhi.

Lam Anh bước đến bên thi

thẻ kia lấy trong tay áo một chất bột trắng rải lên, chốc lát thi thể

biến mất không dấu vết đến máu cũng không còn, ngay sau đó Huỳnh muội

Liễu Ninh xin phép về phòng vì muốn tiêu hoá những chuyện trước mắt,

nàng không ngăn cản bọn họ rời đi còn nàng cùng Lệ Nhi.

Bọn họ vừa yên tĩnh một

chút thì lại có cung nữ chạy vào báo, có Tổng quản phủ thừa tướng đưa

đến một lá thư. Nàng đưa tay nhận lá thư chỉ thấy mười chữ” ngoại tổ mẫu

có việc muốn hoàng hậu về gấp“.

Nàng gấp tờ giấy lại cười lạnh xem ra lại sắp có chuyện vui, kéo theo Lệ nhi xuất phát đến phủ thừa tướng.

..... ta viết vậy đủ

dài chưa các nàng, có ai hóng chương sau hì nè, chương sau đặt biệt hấp

dẫn ta sẽ tag cho người cmt đầu tiên.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Trở về nhà 2

Lệ Nhi rõ ràng là mới từ bên ngoài trở về chưa biết chuyện gì lại bị kéo đi khuôn mặt rất ư là trì độn, ngơ ngác đến đáng thương, giọng điệu rất ư là thê thảm: Muội vừa trở về mà tỷ lại muốn kéo muội đi nữa sao, ít nhất cũng phải cho muội thời gian thờ chứ“.

"Ta đoán chúng ta sắp có một chuyện vui để xem, ta định kéo muội đi xem giải trí muội không muốn đi ta đi một mình vậy" Lam Anh vừa nói lại vừa làm bộ thờ dài tiếc nuối, Lệ Nhi tính khí rất ư là trẻ con nghe chỗ vui là một môi quên sạch ngược lại còn kéo nàng đi nhanh về phía cửa. Lệ Nhi kéo nàng lên kiệu, rồi cũng tự mình bước lên lựa một chỗ mà tự mình ngồi xuống miệng không ngừng líu ríu“ nhanh, chúng ta nhanh đi đến đó đi, muội muốn xem trò hay tỷ nói“. Lam Anh giả vờ hỏi:“ không còn một nữa à, ta nhớ lúc này còn có người bảo muốn nghỉ ngơi cơ mà“.

Lệ Nhi như không nghe thấy còn ra bộ dạng không biết gì cả cười đến đáng đánh đòn“ chắc là tỷ nghe nhầm thôi làm gì có ai nói gì chứ muội có thể làm chứng nha“. Lam Anh thật hết cách nói với Lệ Nhi, sao cung của nàng toàn chứa chấp những người không bình thường thế..... có điều Lam Anh không hề suy nghĩ đến mình có bình thường hay không mà lại có suy nghĩ như thế.

Kiệu bắt đầu chậm chạp di chuyển người ngồi trên kiệu khá là thư thả lại rất biết tận dụng thời gian để nghỉ ngơi, kiệu đi vòng vèo qua mấy con ngõ rồi không thấy di chuyển nữa. Nàng và Lệ Nhi trong xe thấy kiệu dừng lại biết là đã đến nơi hai người vén rèm bước xuống, trước mặt họ bây giờ là một cái cổng lớn phía trên có một cái bảng thật to đề ba chữ Phủ Thừa Tướng.

Lam Anh cảm thấy thực nực cười đi một vòng lớn như vậy rốt cuộc cũng phải đến nơi này, nơi này có vẻ sẽ náo nhiệt hơn khi có sự trở lại của nàng, ai thiếu Lam Anh cái gì nàng sẽ đòi lại gấp đôi. Lam Anh nghĩ nghĩ rồi quay sang nói với Lệ Nhi:“ Em đi rõ cửa đi, đập thật mạnh cho ta xem như lời chào hỏi vậy“. Lệ Nhi lại rất biết nghe lời không khách khí đập mạnh cửa tạo tiếng động đình tai nhức óc.

Cuối cùng cũng có người ra mở cửa là một gia đình mặt mày hung tợn hết lớn:“ Các người là ai thế, định phá cửa à ta nói cho các người biết đây là phủ thừa tướng chứ có làm cơm“.

Người này là gia đình mới được tuyển vào không lâu vốn không biết đến sự tồn tại của nàng hóng hách một chút chỉ để ra oai, nhưng gã không ngờ lại đụng phải người không nên đụng, cũng ngay lúc đó quân gia bước ra thấy một màn đó có chút hoảng sợ vội vàng chạy đến“ hoàng hậu nương nương thứ tội gia đình này mới đến không biết là người nên thất kính với người tiểu nhân sẽ xử phạt thích đáng“, rồi quay sang kêu người kéo gia đình đó xuống.

Lam Anh không để tâm cùng Lệ Nhi bước vào cửa, bước vào trong mới cảm nhận được nơi này có cần phải xa hoa đến vậy không, bước qua nhiều dãy hành lang vòng vèo cuối cùng quân gia dẫn họ đến đại sảnh bây giờ ở đó tụ tập rất nhiều người. Nàng bước vào cửa mọi người đồng loạt quỳ lễ, nàng quát tay bảo họ đứng lên rồi quan sát xung quanh. Người có ở đây đa phần nàng đều đã gặp qua còn có ba người nàng không biết họ là ai.

Thừa tướng đại nhân cũng là phụ thân nàng cười đến giả dối nói“ nào Lam Anh con đến đây ngồi xuống cha con ta nói chuyện“, Nàng vẫn đứng yên nằng nết mặt sắc lạnh lên nhìn ông nói:“ Thừa tướng đại nhân xin biết rõ thân phận ta giờ là hoàng hậu đương triều sao có thể gọi đích danh“. Ông ta thoáng cứng họng trung nộ cười cứng nhắc nói:“ ta dù sao cũng là phụ thân con mà“. Nàng lấy tay đùa giỡn với cái khăn tay tiện tìm một chỗ ngồi rồi nói:“ Ông không nghe câu nói con gái già đi cũng như con người ta sao, bát nước đổ đi ông có hốt lại được không bây giờ chúng ta xem như không có quan hệ đi“.

Thừa tướng đại nhân vốn dĩ là người rất được kính trọng giờ lại bị khi dễ trên mặt đầy tức giận, nhưng kịp thời có một giọng nói giả nua ngăn lại:“ Con đừng tức giận như thế, Lam Anh là đã lâu mới về không được làm khó con bé“, rồi quay sang vẫy tay thân thiết với nàng:“ con lại đây để tổ mẫu nhìn xem đã lớn như thế nào rồi“.

Nàng lại rất không phối hợp ngồi yên một chỗ, gương mặt tỏ mẫu thoáng trầm xuống sau đó phía sau bà phát ra một giọng chăm chọc:“ không ngờ hoàng hậu nương nương tay lại có vấn đề nha thật đáng tiếc“, người nói chuyện là người nàng không biết là ai.

Lam Anh có vẻ như không tức giận nói" tại ta thực sự rất tốt không những thế mũi và mắt cũng vậy người những thứ không sạch sẽ nhìn những thứ xấu xí sẽ bị ảnh hưởng nha“, à کیا tức giận vì bị nàng nói thế dùng tay chỉ chỉ nói không nên lời.

Tổ mẫu ra dấu cho người phía sau bình tĩnh rồi giả bộ như không biết gì tiếp tục nói:“ Còn xem đây là hai muội muội của con tên Lâm Nguyệt và Lâm Uyển họ xinh đẹp lại rất hiểu chuyện rất được yêu thích, này họ đến tuổi lập gia đình ta muốn nhờ con kiếm cho họ một mối lương duyên“.

Lam Anh cầm ly trà lên uống lại phát hiện trong trà có thuốc chỉ nhếch mép cười uống một ngụm, những người kia thấy nàng đã uống trà thờ ra một hơi

lại nghe nàng nói:“ các người có phải tìm nhầm người không ta đây đâu phải bà mối mà tìm cho họ một mối lương duyên" nói xong nàng lại cười rất ôn hòa, Lệ nhi bên cạnh cũng cười tỏ vẻ không hiểu.

Tổ mẫu lại nói:“ ý ta là con có thể chiếu cố đưa họ vào cung cùng nhau chăm sóc hoàng thượng không biết chừng hoàng thượng để ý đến họ có thể giúp con".

Nàng tỏ vẻ hiểu thốt lên hai chữ' vậy sao', sau đó cười to một tiếng nói:“ nghĩ cũng đừng hòng nghĩ" rồi gục mặt xuống bàn. Lệ Nhi cũng bị người chụp thuốc mê ngã xuống.

Tê tướng thấy họ gục xuống lúc này nở nụ cười thâm độc, quay sang bảo gia đình đem họ nhốt lại rồi nói với hai tỷ muội kia:“ hai con chuẩn bị vào cung làm hoàng hậu đi hahahaha...

Ông ta cười vui sướng mà không biết được hai người bị ông hạ dược đang cười lạnh trong lòng“ Được ông muốn chơi ta chơi cùng ông“.

mà MAI TA CÒN CÓ BÀI KTRA CHỈ RA ĐX 1C MN ĐỌC ĐỒ NHA

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: không đề

Bỏ lâu quá rồi còn ai đọc truyện của mjk không vậy ta, ai còn đọc điểm danh mai ra 2 chương ms nà

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

CHƯƠNG 65: KỂ TRONG KỂ...

“các người muốn chơi ta cùng nhau chơi, đã muốn đấu ta cùng các người đấu” Lam anh sau đó cùng lệ nhi bị người kéo xuống, tuy hai người nhắm mắt tựa ngất đi nhưng thật ra hai người họ vẫn biết mình thô bạo bị kéo đi rồi cùng bị xô ngã vào một căn phòng.

“kết kết... cụp...” một tràng âm thanh vang lên sau đó không còn tiếng động gì nữa, hai người biết là người đã rời đi liền đột ngột mở mắt ánh mắt sắc lạnh như chim ưng cười mỉa mai. Lệ nhi tay phải phải quần áo bộ dạng tinh tảo không có dấu hiệu bị ngấm thuốc miệng nhỏ giọng mỉa mai:“ tỷ xem họ có quá xem thường chúng ta không dùng thuốc mê cũng là loại kém như vậy, khi nào rảnh muội cho họ một liều đảm bảo ngủ một tháng chưa tỉnh được“.

Lam Anh cũng giống Lệ nhi đứng lên phui phui quần áo, sau đó lấy một cái khăn trắng lau tay rồi nhét vào tay áo miệng không đáp lời Lệ Nhi khuôn mặt lại hơi cười miệng lẩm bẩm một câu gì đó rất nhanh trước mặt bọn họ xuất hiện hai người, người đến là hai tiểu cô nương đáng dấp tuổi tác ngang bằng nàng và Lệ nhi tên gọi Tinh và Mặc hai thuộc hạ dưới trướng của Chu Tước. Tổ chức của họ là tổ chức phân cấp độ rất rõ ràng nàng là người đứng đầu quản lý toàn tổ chức, dưới có hai phó cát chủ là song nhi cùng bốn hộ pháp Long Hồ Tước Mị, dưới họ còn có các thuộc hạ do họ toàn quyền phụ trách những người nào đủ thực lực khi tăng lên Cấp thứ ba thì có thể nhận người, và hai người đứng trước mặt họ chính là hai sát thủ xuất sắc nhất dưới tay chu tước.

“Cát chủ thuộc hạ có mặt, chừ người giao phó” Tinh và Mặc giọng điệu cung kính nhưng rất sùng bái Lam Anh, người như bọn họ vốn làm tướng cát chủ là một thiếu niên khí phách cho đến khi hai người có biểu hiện xuất sắc nhất được diện kiến đặt biệt mới biết các chủ là một cô nương nên họ càng sùng bái Lam Anh hơn xem nàng như tấm gương học hỏi....

“Đứng lên đi, ta có một việc cần các người lập tức làm hai người dịch dung thành bọn ta ở lại đây xem có động tĩnh gì báo cho ta nhưng tuyệt đối không được lộ sơ hở”

“Thuộc hạ tuân mệnh” hai người không nói hai lời mỗi người từ trong tay áo lấy ra một lọ thuốc nhìn thật kĩ Lam anh và lệ nhi sau đó cho thuốc vào miệng vận một luồng nội công một làn khói tỏa ra chẳng mấy chốc đã biến thành Lam Anh và Lệ Nhi thứ hai. Thuốc bọn họ uống là thuốc dịch dung được tổ chức đặt biệt nghiên cứu tạo nên, sở dĩ tạo ra loại thuốc này vì nó tiện lợi hơn tổ chức bọn họ tuy máu lạnh nhưng xem rất lười vác theo dụng cụ này họ thì rất mê uống thuốc là nhanh nhất vì thế Hoán Nhan Đan ra đời.

Bọn họ đổi y phục cho nhau, sau đó nàng và Lệ Nhi nhẹ nhàng rời đi...

Trường Thu Cung

Lúc bọn họ trở về thì trông cũng khá trống vắng bọn họ nhanh nhẹn trở về phòng tự mình uống một viên thuốc Hoán Nhan Đan thay một bộ đồ nha hoàn thu liễm khí tức bước ra cửa, cùng lúc đó Lam Anh giả cùng Lệ Nhi giả đến.

Cửa Trường Thu Cung mở ra kiểu lớn đi vào Lam anh cùng Lệ nhi bước xuống tất nhiên họ là giả rồi, vừa đặt chân xuống Lam Uyển tức LamAnh giả đã cảm thán sau đó ngó đông ngó tây trong lòng thầm khinh bỉ đây là cung của hoàng hậu sau đơn giản sơ xài đến thế, còn nữa thấy chủ nhân trở về lại chẳng có nha hoàn nào đón xem ra Lam Anh kia làm hoàng hậu không dễ dàng.

Lam Nguyệt tức Lệ Nhi tâm trạng rất không vui, không hiểu sau hai người họ lại bị sắp xếp thân phận như vậy. Rõ ràng là tỷ muội nhưng Lam Uyển lại làm hoàng hậu mình chỉ là một nha hoàn nhỏ nhoi.

“Người đâu, người đâu ra đây hết cho ta sau ta trở về không có ai nghênh đón”

Bản tính tiểu thư đó vẫn không bỏ được nhưng thật phải rất tiếc cho họ không một ai xuất hiện, họ đứng trước cửa gần nửa khắc cuối cùng có một tiểu thái giám đi qua:

“Ngươi ngươi lại đây cho ta”

Thái giám dừng lại đi đến bên chỗ Lam Uyển mất dẫy khinh bỉ đầu thậm chí không cúi nói:“ có việc gì không thấy ta đang bận à”.

Lam uyển tức giận vô cùng giờ nàng là hoàng hậu lại bị thái giám coi thường, bản tính ả tức giận thì phải đánh người mà đã đánh người sẽ ra tay rất nặng như giờ là hoàng hậu không thể thất thổ đánh hô to:" Người đâu bắt tên cầu nô tài này đánh chết cho ta", nói xong gương mặt chờ đợi đáng vẻ cầu xin của thái giám nhưng thật làm ả ta thất vọng thái giám đó không sợ còn nhún nhả đứng đợi.

Thêm nữa khác nữa thì mới có người xuất hiện hai ả kia đã đợi đến tức giận dẫy mình , lần này trước mặt họ là xuất hiện một tên lính nhưng tên lính này đặt biệt khác người vì hần mặc là loại lụa đắt tiền chưa thấy tên lính nào không cảm gây hay kiếm lại cảm quạt ra đáng thư sinh giọng điệu giống tên thái giám“ ờn ỏ cái gì chứ con tiện nhân này không biết ta đang ngủ à”, rồi thân thiết quay sang nói với tên thái giám:“Tiểu Hựu Tử khỏe không, ngươi có chuyện thì làm đi ở đây giao cho ta”.

Tiểu Hựu Tử rời đi Phụ Đình mới hét lớn:“ Người đâu hoàng hậu trở về sau không ai ra đón thế”, lời vừa dứt một đám người xuất hiện trước họ. Chị em họ Lam sắp phát điên vì bị khi dễ lại có chút hả hê khi làm tường cuộc sống của Lam Anh là vậy thì ra chỉ là một màn kịch...

Trong đoàn người xuất hiện có cả Nàng cùng LN dịch dung, hai người bọn họ chưa kịp ra oai đã có mấy nha hoàn xông lên xúm nhau la:“ hết.... hết cái gì tưởng mình lớn lắm à chẳng qua là một ả tiện nhân rách rưới, hôm nay ngươi có quyền ra oai à”.

Lam uyển tức giận mặt xanh méc ra tay định đánh người thì nhanh chóng bị bắt lại rồi bị giáng xuống một cái tát” bốp" người ra tay là LN dịch dung. ả Ta thực sự sắp điên rồi rõ ràng là cái trang để tận hưởng vinh hoa sao lại như thế, LN giả đứng kế bên rất hả hê lại thấy mai mắn vì mình không làm hoàng hậu.

Một cái tát làm Lam UYÊN té lảo đảo xuống sau đó bị một đám nha hoàn đè xuống cời y phục chỉ để lại một kiện áo ngoài không lành lặn, LN giả hoảng sợ muốn chạy nào ngờ bị bắt được chịu chung số phận với Lam Anh giả giờ nhìn hai người họ thật tội tàn...

Bỗng cánh cửa được mở ra, Hần thoáng ngáy người rồi đảo mắt nhìn quanh thấy Nàng đảo mắt ra hiệu hợp tác hần cười khỏ nàng chơi hần chơi cùng nàng vậy. Hần bước đến phía trước hai người giả mạo kia tưởng hần là đến cứu mình nhưng hần không nói gì chỉ đứng nhìn họ thật lâu...

thông báo mai ta lại có bài ktra đó kiểm tra dồn dập luôn vốn định viết nhiều nhưng ta chưa học bài, nếu rảnh mai ta ra chương ms luôn....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

CHƯƠNG 66 : Cung của ta đâu dễ sống

"Các ngươi nói xem đây là xảy ra chuyện gì, ai có thể nói rõ ràng cho ta biết" hần sau hồi lâu lạnh lùng nhìn cảnh trước mắt thì mới phát ra giọng nói, tựa như nói cho có lại chẳng có tia quan tâm nào.

Lúc hần phát ra tiếng nói thì chị em họ Lam đã bị chinh đến không nhìn ra rồi, hai người lúc vào khí phách ngang ngược mẽ lệ bao nhiêu thì bây giờ tội tàn rách rưới bấy nhiêu, bây giờ chắc hai chị em kia đã hối hận muốn chết rồi.

Một cung nữ bước lên dùng giọng điệu rất tôn kính nói:“Khởi bẩm hoàng thượng, bọn nô tì đang tiếp đón hoàng hậu vừa ở bên ngoài về ạ" cung nữ này tuy giọng điệu tỏ ra cung kính nhưng nghe kĩ lại có một tia trêu đùa trong đó, chính là lúc đó hai người kia bị làm cho thảm như vậy hơi đầu quan tâm mấy

chuyện này nên họ không có nhận ra chỉ lo oai oán kêu gào mách tội với hân.

“Hoàng thượng cứu thần thiếp, cứu thần thiếp với..... bọn họ ức hiếp chúng ta.. người hãy bắt bọn họ lại” Lam Uyển và Lam Nguyệt vừa khóc lóc vừa muốn tiến đến bên cạnh hân.

“Hoàng thượng người cứu chúng ta với bọn họ rất đáng sợ.... huhu...”

Hân nhẹ nhàng tránh né bàn tay của Lam Uyển và Lam Nguyệt dùng một giọng điệu rất lạnh nhạt nói:" dơ bẩn", nói xong hân lướt qua bọn họ nhưng lại thoáng đưa mắt liếc nhìn nô tì nói chuyện lúc nãy trong mắt thoáng một tia cung chiều đến vô pháp vô thiên.

Bấy giờ trong mắt Lam Nguyệt cùng Lam Uyển là một mảng tuyệt vọng, vốn họ đã làm tương cuộc sống của hoàng hậu là rất sung sướng nên hai nàng mới nghe theo kế hoạch của Bác vào cung nào ngờ mọi chuyện lại tồi tệ như vậy. Lúc các nàng chưa đến kinh thành đã dò la rất nhiều tin tức trong cung,nào là trong cung hoàng thượng rất thương yêu hoàng hậu sủng đến vô pháp vô thiên'....' nào là hoàng hậu nương nương được xem là một viên ngọc trong tay hoàng thượng, cuộc sống rất an nhàn có thể đắc tội với hoàng thượng nhưng tuyệt đừng đụng đến hoàng hậu vì đắc tội với hoàng hậu là một tội lớn không thể tha thứ'.....

Lam Nguyệt kêu khóc đến thảm thương bọn họ chỉ là những cô nương chưa nếm trải mùi đời, trong phủ lại được thương yêu vô độ, vốn dĩ là muốn tận hưởng cuộc sống an nhàn trong cung giờ sao lại thế này...

Lam Uyển một bên thì suy nghĩ đến thất thần đau khổ nghĩ:“ đó là hoàng thượng sao người nàng luôn ngưỡng mộ nhưng sao lại đối xử lạnh nhạt với nàng như vậy, không phải mình xinh đẹp như vậy hân sao không thích mình được..... đúng chính là khuôn mặt này làm hân chán ghét, có khi nào mình lộ khuôn mặt thật hân sẽ thích mình không..... đúng khi hân biết mình không phải nàng ta hân sẽ không chán ghét mình“.

Lam Nguyệt tuy không tốt tính nhưng bị hành hạ lại rất hoảng sợ, còn Lam Uyển thì khác nàng ta mưu mô không như Lam Nguyệt..... đây là kết luận Lam Anh rút ra được khi nhìn biểu cảm khuôn mặt của hai người bọn họ.

“Được rồi đừng có ở đó kêu khóc nữa, người đâu đỡ họ đứng lên trong phủ còn nhiều việc để làm” chủ nhân giọng nói này là Lệ Nhi, Lệ Nhi vừa dứt lời đã có 4 người đến lôi hai người xuống. Lệ Nhi thấy có trò để chơi bên quay sang tình nghịch nhìn nàng nhỏ giọng nói:“ Chuyện còn lại giao cho tỷ đó muội đi chơi với hai người kia đây”, vừa nói xong chân vừa định nhấc lên thì lại có ba vị khách đồng loạt xuất hiện sư huynh muội Liễu Ninh và tên đáng hơn cả đĩa Hàn Tiêu.

" Các người có thấy hoàng hậu ở đâu không, lúc nãy trong phòng ta nghe tin người đã về nhưng lúc đó có người ngăn cản không cho chúng ta ra ngoài" Liễu Ninh kì lạ nói

“ À Các người đi theo ta ta dẫn các người đi" Lam Anh trong bộ dạng nô tì nói với Liễu Ninh rồi dẫn bọn họ rời khỏi, chỉ còn Lệ Nhi cùng Hàn Tiêu đứng đó..

Không biết từ đâu tuyết nhi thực hiện xong nhiệm vụ trở về, Tuyết Nhi chưa kịp dịch dung trở lại nên vẫn còn trong hình dáng của nô tì kia.

Lệ Nhi rất thức thời chuẩn em chỉ để lại tuyết nhi cùng Hàn Tiêu.

Tuyết Nhi trong bộ dạng nô tì giả vờ không biết Hàn Tiêu hỏi:“ Không biết vị đại nhân này là đến đây tìm ai ta có thể giúp gì không", nói là thế nhưng trong đầu thầm nghĩ cách nào để đuổi tên phiền phức này về.

Hàn Tiêu thâm thúy nhìn Tuyết Nhi một lúc mới cười nói:“ Ta đến đây tìm Tuyết Nhi chẳng biết tiểu cô nương có thể nói cho ta biết nàng ấy ở đâu”tuyết Nhi trung ra bộ mặt đau khổ thêm chút khó xử mà trong lòng thầm nghĩ:“ ta biết ngay mà, mai mốt đang trong bộ dạng nô tì hân không nhận“.

“ À Tuyết Nhi còn chưa trở về rất tiếc không thể giúp cho công tử". Tuyết Nhi một bộ dạng thành thành thật thật...

" Vậy sao nàng ấy chưa về à" Hàn Tiêu làm ra vẻ tiếc nuối sau đó nói thêm :“ cô nương chắc chắn chứ“..

Tuyết Nhi không do dự gật đầu...

" Lúc nãy trên đường đến đây ta tình cờ xem một quả bóng nói rằng một nửa kia của ta đã xuất hiện, chỉ cần trên đường đi gặp cô nương nào đó hỏi họ một câu nếu họ nói dối thì chính là người cần tìm".

Tuyết Nhi chẳng biết hân nói gì nhưng cảm giác có gì đó không đúng lại nghe hân hỏi:“ cô nương đây là không có nói dối ta đi".

Tuyết Nhi đến giờ vẫn ngây thơ gật đầu, lúc này Hàn Tiêu lại nói:“ ai nói dối phải làm nương tử ta đây ta muốn cô nương xác nhận mình là nói thật hay nói dối, còn nữa dám nói phải dám chịu “..

Tuyết Nhi chắc nịch gật đầu nàng ngu gì nói là mình nói dối chứ, Hàn Tiêu nhận được cái gật đầu của tuyết Nhi thì cười ha hả nói:“ được vậy tiểu cô nương đợi ta rước người về làm nương tử của ta đi”

Tuyết Nhi nghe thế giật mình nhìn vào Hàn Tiêu:“ Người nói gì vậy ta không hiểu, thần kinh à ta đâu có nói dối ai muốn làm nương tử người chứ”

“ Tuyết Nhi có chơi có chịu đều do nàng đồng ý nha, ta sẽ đến đón nàng sớm” Hàn Tiêu nói xong rồi chạy đi không cho Tuyết Nhi cơ hội nói gì, cứ thế tuyết Nhi bị lừa làm Nương tử của Hàn Tiêu.

Nhưng Tuyết Nhi cũng không quan tâm chuyện này lắm, nhanh chóng đi theo hướng hai người kia bị kéo đi, cùng Lệ Nhi chơi với bọn họ.

Trước khu tiểu viện hoang tàn đổ nát hai chị em Lam Uyển bị lôi đến có một cái sân nhỏ hai chị em bọn họ bị đẩy té xuống đất, Lệ Nhi bỗng đứng xuất hiện sau đó Tuyết Nhi cũng theo sau tuy nàng mới về không biết chuyện gì xảy ra nhưng chơi đã rồi tính. Lệ Nhi nhìn thoáng qua Tuyết Nhi cười gian trá sau đó gọi người đến: “Người đâu mau đến mang thứ ta chuẩn bị cho họ vào đây”...

Lập tức có người đến tầng tầng lớp lớp mang một gổ lớn chần mền đến, điều đặc biệt là những thứ đồ này dơ không chịu nổi.

“Mau giặc hết đi giặt không sạch không được ăn cơm” lệ nhi giọng rất nhẹ nhàng lại rất từ tốn.

”KHÔNG TA KHÔNG LÀM”

Không làm hả.... người đâu đánh cho ta....

Bọn họ bị đánh đến thảm thương sau đó nhìn đến Tuyết Nhi mắt lóe lên một tia hy vọng có người cứu bọn họ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: ngang ngược ta giỏi nhất

chương 67: Ngang ngược ta giỏi nhất

"Vui vẻ nhất là được hành hạ kẻ khác, hà hề nhất là được hành hạ người mình không thích “đó là suy nghĩ bấy giờ của Lệ Nhi khi thấy hai chị em Trần gia thảm hại dưới đất.

Tuyết nhi không hiểu chuyện gì vừa xảy ra trong lòng có chút không thông." Người dưới đất là sao lại dịch dung thành Lệ Nhi và tỷ tỷ còn nữa sao trong họ thật chẳng có tia thiện cảm này, ôi còn Lệ Nhi nữa cái bộ dạng gì đây..... loạn loạn hết cả rồi".

“Người người cứu ta cứu chúng ta đi” Tuyết nhi bị hai chị em trần gia kêu cứu mới kịp thời định thần con người lại càng ngờ nghệch: “Cứu cứu cai đầu các người bọn ta thân lắm sau, trước khi ta biết chuyện gì xảy ra thì khôn hồn mà im miệng.... ta không vui rồi đó”.

Lệ Nhi nhìn bạn Tuyết Nhi lại giữ tính khí trẻ con ra chỉ biết lắc đầu” thiết tình người gì đâu có chuyện gì rồi rầm mà không biết ngây lại thấy khó chịu, tâm trạng sẽ cực kì không vui” Lệ Nhi lắc đầu một cái nữa mới nghĩ tiếp” đỉnh điểm của sự không vui đó là sẽ đánh người phát ra tiếng nói....., haizza.... bọn họ thảm rồi im lặng là vàng vậy đợi hồi thì trả lời chắc không bị đánh đâu”

Tuyết Nhi bên này phùng mang trợn má, Lệ Nhi bên kia thức thời nhặt lá đứng xem, Chị em trần gia thê thảm dưới đất nhìn khung cảnh thật hòa hợp..

" ÔI TRỜI NGƯỜI ĐAU DỄ THƯƠNG THẾ KHÔNG BIẾT,*CUỒI GIAN* PHẢI NHANH RINH VỀ NHÀ THÔI”

Người nào đó ngồi trên hốc cây không có tiền đồ mà cảm thán trong lòng, ngồi trên cây đối với người có chuẩn mực như hắn đã không bình thường rồi ở đây lại vừa ngồi vừa cảm mấy cành cây cắm lên đầu nguy trang nữa nhìn rất nực cười.

Chuyện này vốn đâu đáng xấu hổ, nhưng chuyện đáng xấu hổ lại là có một người nữa cũng đang ngồi trên cây cũng lấy lá nguy trang, cũng cùng một suy nghĩ hết cách nói với hai đại nam nhân nào.

“à trùng hợp vậy Ngũ hoàng tử cũng đến xem người à, ai ui lâu quá không gặp trong Huỳnh khỏe mạnh ra nhỉ”

“Ồ trùng hợp thật Hàn Tiêu ta thật sự huynh có thứ vui leo cây ngắm người nha”

" ta với huynh cùng sở thích mà, sao ai vậy ai lọt vào mắt xanh của huynh vậy... không phải lúc trước bảo huynh cưới nương tử huynh không chịu sao, sao bây giờ lại đến đây nhìn người rồi”

“Ta đến đây nhìn nương tử của ta người cần được à, Hàn Tiêu à ta nhớ lúc trước hoàng huynh cũng....”

Nói qua nói lại hồi lâu mới dừng lại Từ Bạch mới hỏi:" Là ai vậy chỉ cho ta xem người người để ý là ai, ta không nói cho ai biết đâu”

“à cô nương phùng mang trợn má trước hai người quý dưới đất đó, Huỳnh không nên không nói cho ai biết tốt nhất huynh nên đồn hết kinh thành cho người ta biết đó là người cầu ta, để không ai đụng vào nương tử của ta” Nếu Tuyết Nhi mà nghe những lời này chắc chắn sẽ chửi vô mặt hắn hai chữ* vô sĩ*.

" Người của huynh là ai vậy ta cũng rất muốn biết nha”

" thấy cô nương tựa vào cây không..."

“ Xấu vậy sao”

“ Từ Bạch à không phải ta chửi ngươi đâu nhưng ngươi đầu heo à, nhìn người của ngươi dịch dung người của ta không biết dịch dung à”

" Ta chỉ đùa thôi, ta rất thất vọng về bọn họ nha có ai từng thấy nô tì nào nhưng bọn họ chưa dịch dung như thật lại còn rất giỏi nga không biết là ai dạy đây..."

Từ Bạch phối hợp gạt đầu, hai người rất hợp nhau điều vô sỉ như nhau.

“Lệ Nhi nói cho ta biết chuyện gì xảy ra vậy,“Lệ Nhi thở hơi ra thành thành thật thật đến bên nói nhỏ vào tai tuyết nhi:“ chuyện là.....”

“À thì ra là như vậy,thể bây giờ chúng ta phải chơi với họ đi ta cảm thấy rất ngứa ngáy nha“. giọng tuyết Nhi đặc biệt lớn không biết là có ý gì

Lệ Nhi cùng Tuyết Nhi cười gian, hai đại nam nhân trên cây nổi lên một dự cảm không lành...

Tuyết Nhi nói với Lệ nhi” Ta muốn nói chuyện với họ một chút” Lệ nhi thwucs thời đứng sang bên tiếp tục nhặt lá không biết vô tình hay cố ý phòng về cái cây đối diện.

Tuyết Nhi bước đến hai chị em trần gia hạ giọng hỏi:" các người biết ta à”

Lam Nguyệt đỡ người con người này thất thường thật nhưng vẫn nén đau nói:“ Ngươi là người của Liễu Ninh phải đến giúp bọn ta phải không, ở chỗ Liễu Ninh ta có gặp ngươi một lần.... mau mau người mau đến phủ thừa tướng đến cứu bọn ta”

Tuyết Nhi à một tiếng hiểu rõ lại phối hợp nói:“ hai người yên tâm ta sẽ tìm người đến, trước hết phải làm theo họ để giữ mạng rồi khỏi tránh đánh rắn động cỏ sẽ không hay“.

Chị Em trần gia gạt đầu, lúc này Tuyết Nhi mới đứng lên bước đến cạnh lệ nhi, Lam Uyển thấy có gì đó không đúng nhưng không biết là gì.

“Người đầu kéo bọn họ đi giặt sạch đồng đồ đó đi, họ dám chống cự thì đánh....”

Người đến lời bọn họ đi, lúc này Lệ Nhi mới mở miệng:’ còn không mau xuất hiện không đau à, các người kiên nhẫn thật đấy”

Lời vừa dứt Hàn Tiêu và Từ Bạch nhảy xuống từ cây bộ dạng có chút thảm hại.... họ biết mà chính là hai cô nương trước mặt cố ý.

“Từ Bạch ta nói huynh không chịu ở trong phòng tĩnh dưỡng chạy ra đây làm gì, rảnh rồi lắm sao mau trở về cho ta”

" Hàn Tiêu sao cứ án tôi hoài vậy huynh rảnh lắm à”

Hai câu nói ngắn gọn kết thúc và sau đó là một tràng lời mắng của hai cô nương bé nhỏ hiền lành với hai đại nam nhân..

Lúc này trong đại sảnh cũng đã bàn bạc xong bước tiếp theo của kế hoạch tất cả sắp kết thúc rồi.

Chỉ còn bảy ngày nữa là tròn một năm....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: không đề

hứ 6 ta thi xong ta hứa sẽ ra thiết nhiều chương mới cho mấy nàng.... số chương theo yêu cầu luôn Chúc ta thi tốt đi nà.... bjk đâu thi xong tâm trạng vui ra full cũng ko chừng còn buồn thì...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: tiệc chiêu đãi đặc sắc

Liễu Ninh cùng sư huynh chẳng qua chỉ gặp Lam Anh để bàn bạc rõ hơn về chuyện kế hoạch cho buổi yến tiệc, còn mọi chuyện Lam Anh đã ổn thỏa thu xếp chỉ cần chờ đợi thời cơ đúng lúc cho màn kịch đóng lại.

Hồi tưởng về một quá khứ xa xôi, trên tòa nhà cao tầng của tập đoàn King hai cô gái đáng yêu mỹ đang đối mặt nhau gió không ngừng thổi nhưng lại không thổi đi được vẻ đẹp của hai cô gái này. Không gian tựa như rất im lặng đến nỗi heo hút, chỉ thấy họ nhìn nhau nở một nụ cười xua tan sự đầm máu bên trong..... đó là lần đầu tiên họ gặp nhau và tựa như định mệnh họ vừa gặp đã định sẵn sẽ cùng chí hướng là chị em tốt.

Bọn họ là người cùng tổ chức và là những người tìm năng nhất, có thể nói là trong nghìn người chọn một. Bọn họ được đưa đi đào tạo ở hai nơi khác nhau cho đến khi họ đủ cường đại thì mới được quay về tổ chức, họ gặp nhau khi cùng thực hiện một nhiệm vụ án sát sau đó họ trở nên thân thiết. Người biết về tổ chức của bọn họ ai cũng đã từng nghe câu nói “Thứ nhất Anh Hồ.... thứ hai Mị Hồ.... thứ ba Ảnh Miêu.... đó là tên ba sát thủ tiếng tăm lẫy lừng trong hắc đạo” hoặc cũng có câu “nơi nào có hồ nơi đó có miêu”, tên của họ luôn song hành gắn liền như hình bóng.

Người ta nói sát thủ không có chân tình đối đãi, thì có thể lấy họ ra làm minh chứng chứng tỏ câu nói trên sai. Sự việc không ai lường trước được rồi có một ngày nghe tin ảnh hồ cùng mị hồ biến mất khỏi thế giới vô thức vô thanh ảnh miêu trở thành số một, đó cũng là ngày Ảnh MIÊU phản bội Ảnh Hồ, tình cảm thân thiết của họ vì một người đàn ông mà sức mẻ không thể nào hàn gắn..... Hồi tưởng kết thúc nàng trầm nghĩ:" thù mới nợ cũ chúng ta cùng nhau giải quyết, người đã tuyệt tình đừng trách ta bội nghĩa Ảnh Miêu".

Do Lam Anh suy nghĩ quá nhập tâm nên không nhận ra huynh muội Liễu Ninh đã rời đi mà hần từ lúc nào đã ngồi xuống bên cạnh nàng, hần nhìn nàng ngồi cạnh nàng lại rất tự nhiên cảm thấy trà nàng vừa để xuống uống cạn một hơi sau đó lại ngồi đó ngắm gia nhân đầm chiếu suy nghĩ đến thất thần.

Khi Lam Anh ý thức được thì hần cũng đã ngồi đó được một lúc say đắm ngắm nhìn, nàng nhìn qua thấy hần cảm thấy bất ngờ vô cùng định hỏi hần đến khi nào lại thấy hần nhìn nàng không chớp mắt. Nàng theo phản xạ tự nhiên lấy tay xoa mặt hần bật cười” phốc... hahaha...”

Lam Anh hừ lạnh xoay mặt qua không quan tâm hần” Hừ hần cười nhạo nàng sao, không quan tâm hần“.

Bỗng đâu Lam Anh cảm thấy bị một lực gì đó kéo lại nàng ngã vào vòng tay ấm áp của ai kia, hần nhẹ nhàng đặt một nụ hôn nóng bỏng xuống môi nàng vô cùng dịu dàng mà hút hết không khí của nàng, đến lúc buông ra nàng đã xụi lơ trên tay hần.

“ Sao vậy hoàng hậu của ta nàng tỏ thái độ gì đây, nàng tin ta lập tức ăn nàng không” hần cười đến nỗi dịu dàng nhưng bụng dạ đầy đen tối.

Lam Anh cười ra nước mắt rõ ràng nàng đang không vui lại bị hần đe dọa nhưng vẫn ngoan cường nói:“ Du chàng cười nhạo ta còn đe dọa ta nữa”

" ta cười nhạo nàng lúc nào” Hần đâu có ngờ nụ cười thích thú cưng chiều của hần mà bị nàng quy chung với cười nhạo,“ Lúc này nha chàng cười ta còn gì” Lam Anh không biết khi nào đã học được tính khí trẻ con còn đâu bộ dạng sát thủ nguy hiểm.

Lúc bọn họ đang chuẩn bị tranh chấp thì Tuyết Nhi cùng Lệ Nhi đứng lúc xuất hiện hóa giải một kiếp cho hần, hần nhìn hai người bọn họ đến mà thờ phào nhẹ nhõm.

" Tham kiến hoàng thượng” lúc này cả hai rất phải phép hành lễ.

“ ừm” đại ý là biết rồi cũng là kêu hai người họ đứng lên.

Sau khi hành lễ xong bọn họ đứng lên Tuyết Nhi nhanh chóng đi vào vấn đề:" Lúc này muội đã tung tin tỷ trúng độc sau đó phong tỏa thông tin bên trong cung của chúng ta, lúc muội đến chỗ của quân chưa báo cáo lúc đầu họ có chút không tin nhưng đã bị em thiết phục cộng thêm tin đồn họ đã dấn tin, tin tỷ trúng độc giờ mọi chuyện đang đi theo kế hoạch của chúng ta“.

Nàng chỉ gật đầu rồi nhìn sang Lệ Nhi, Lệ Nhi hiểu ý nói:" Muội đã chăm sóc đặt biệt cho hai người kia rồi, cho đến khi họ ra ngoài sẽ không ai biết họ làm gì ở chỗ chúng ta kể cả thừa tướng phủ“.

Hần nghe bọn họ nói nhưng không hỏi gì, chuyện Liễu Ninh giả hần đã điều tra ra cũng biết Liễu Ninh thật đã được người nào đó cứu nhưng hần không điều tra ra là ai. Hần nghe các nàng nói liền hiểu nhưng hần để nàng lo liệu, hần để nàng chơi cho đã chuyện gì xảy ra hần điều giải quyết cho nàng, bây giờ ngồi không ăn cơm mềm cũng không tệ cho lắm...

Còn một khắc nữa yến tiệc bắt đầu mọi người đã tề tựu đông đủ, trừ hai vị vương hậu. Trước đại điện từng tốp vũ công ca múa yểu điệu, các đại thần hăng say bàn chuyện uống rượu, các công tử tiểu thư thì không ngừng dạo dặt tìm người ưng ý với bản thân. tóm lại mỗi người mỗi kiểu sôi nổi vô cùng.

Ở Trường Thu Cung

Lệ Nhi cùng Tuyết Nhi khóc ròng, hai vị chủ tử chưa ra khỏi cửa bọn họ đã đợi nửa canh giờ rồi nha. Lệ Nhi muốn rõ cửa kêu bọn họ lần thứ mười thì hai người trong phòng mở cửa, Hần một thân lông bào tiêu soái lạnh lùng, Nàng một thân đồ rực yếu đuối xanh xao.

Bọn họ bước ra làm Lệ Nhi suýt nữa quỳ cảm ơn trời đất, Lam Anh cùng hần bước ra chuẩn bị lên kiệu thì nghe phía sau bàn tán, Tuyết Nhi cảm thán:" mới trúng độc mà nhìn dạng của tỷ tỷ còn hơn bị bệnh nang y nữa giống Ngũ hoàng tử thật” Lệ Nhi im lặng cuối đầu đi.

Kiểu khởi hành tích tắc bọn họ đã xuất hiện ở đại điện, thái giám ẻo lả hô to” Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương giá đáooooooooo”

Đại diện tức thời im lặng mọi người quỳ rạp hô to” Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế“.

Hắn khí chất đế vương cao ngạo lạnh lùng bước vào mà nàng đang được hắn ôm vào lòng nói:" trăm miễn lễ, bình thân”

Một Lần nữa đại diện lại đồng loạt hô to” tạ ơn hoàng thượng”

Hắn bước qua nhiều cặp mắt say đắm của đám nữ nhân đều nàng ngồi xuống ghế, phút chốc đại diện lại huyền não như cũ.....

(Ta thất bại trọng mùa thi rồi mấy nàng ạ, tiếng anh 11 mà cứ như là đại học bùn ghê gớm)..

Mai ta ra 2 chương hoặc 1 chương 3000 chữ sắp kết thúc zoi

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Tiệc chiêu đãi đặt sắc(Tiếp)

Hoàng thượng và hoàng hậu ngồi yên vị trên ghế, hoàng thượng một thân long bào lạnh lùng chỉ khẽ đảo mắt là hân khí bắn ra tứ phía. Hoàng hậu bình thường đáng vẻ uy nghi không kém nhưng hôm nay khuôn mặt xanh xao đôi môi nhợt nhạt, thêm một phần thù hận bỏ đi vài phần lãnh ý. Hai người bọn họ dù ra sao lúc ở bên nhau cũng rất hợp đôi.

Không khí đại diện lúc này nóng nực vô cùng mọi người có mặt rất đông đủ kể cả Tiểu Diệp cùng Mị Hồ, Nàng đã lâu không gặp hai người họ xem nữa quên mất người đồng hương này. Lam Anh cùng Mị Hồ kẻ trao đổi ánh mắt rồi không nói gì thêm. Mị Hồ ngồi ở hàng ghế bên phải dành cho các công tử tiểu thư con của triều thần, Liễu Ninh cũng vậy địa vị họ có thể coi là ngang nhau nên sắp xếp chung một chỗ. Tiểu Diệp bây giờ thay đổi rất nhiều không còn đáng vẻ tiểu thư đồng đánh như lúc trước đôi lại khiêm tốn, nhìn thuận mắt hơn chắc là đã có ý trung nhân. Người ta thường nói con người có tình yêu sẽ thay đổi, Tiểu Diệp là một minh chứng sáng giá.

Từng tốp ca múa uyển chuyển nhảy nhót ở trung tâm bữa tiệc, người nào người nấy đều xinh đẹp yêu mị làm người ta không thể rời mắt. Nhưng trong khi mọi người mê mẩn xem ca múa thì hân Lăng Bắc Du lại không thêm bổ thí cho ánh mắt dù chỉ một lần, hắn vẫn một phong thái cao ngạo uống trà thỉnh thoảng dứt cho nàng một vài trái nho hay là một khối điểm tâm nho nhỏ. Nơi của bọn họ như thoát ly khỏi sự nhộn nhịp ở bên ngoài, người nhìn vào đều cảm thán đế hậu rất hạnh phúc. Khuôn mặt lạnh của hắn thật sự không thích hợp để hầu hạ người khác, nhưng hiện tại với khuôn mặt này hắn lại toát lên sự quyến rũ đến ngọt ngào làm lòng nàng như tắm mát.

Một mảng như vậy cũng làm một số người rất chướng mắt chẳng hạn như Liễu Ninh quận chúa, lòng Liễu Ninh thâm độc nghĩ:" chỗ ngồi đó là của mình, sự quan tâm đó là của mình, nhìn sắc mặt của nàng như vậy chắc chắn tin tức báo về là đúng, nàng thật sự đã trúng độc". Khi tin tức được báo đến Liễu Ninh có chút không tin, mọi chuyện xảy ra quá thuận lợi, thuận lợi đến người ta nghi ngờ.... nhưng chung quy nàng ta không sợ bởi vì với bộ não và trí thức của con người ở thế kỉ XXI thì ai có thể đầu lại nàng ta, trừ khi người kia xuất hiện.

Dù nghĩ vị trái đó sẽ là của mình, nhưng Liễu Ninh lại cảm nhận còn chuyện gì bản thân đã bỏ qua nên ra tay sớm một bước vẫn tốt hơn. Một con người hiện đại nên suy nghĩ và quyết định rất nhanh nên Liễu Ninh cầm ly rượu đứng lên quay người về phía hân nhẹ nhàng nói:" hôm nay Liễu Ninh muốn kính hoàng huynh một li để cảm tạ về bữa tiệc, không biết huynh có cho ta vinh hạnh đó”

Hắn chỉ đảo mắt nhìn qua Liễu Ninh lại hờ hững buông lời:" Không cần”

Tay cầm rượu của Liễu Ninh thoáng run nhưng nhanh chóng ổn định, lại cười một nụ cười ngọt ngào, thoáng chua chát nói:" huynh thật sự cần vô tình vậy sao, dù gì ta cũng sắp là phi tử của huynh, không phải chúng ta cần thân thiết một chút sao“.

Tin chấn động vừa phát ra toàn thể đại thần hóa đá Quận chúa mới nói hoàng thượng sắp lập nàng làm phi tử sau, bọn họ còn nhớ lúc trước hoàng thượng cảnh cáo ý nói người không thú ai khác ngoài hoàng hậu mà sao giờ lại muốn lập phi. Các đại thần rụt rịt đưa mắt sang con gái mình, các tiểu thư vui mừng vì nghĩ mình còn cơ hội. Bọn họ cũng kính đáo nhìn lên hoàng thượng và hoàng hậu, chỉ thấy sắc mặt hoàng thượng lạnh đi vài phần, sắc mặt hoàng hậu rất bình thường nhưng nào biết lòng nàng thầm cười lạnh” Ánh Miêu à Ánh Miêu người vẫn vậy, dùng bây giờ hay trước kia điều muốn giành nam nhân của ta, ta không trị người người xem ta là quả hồng nằm mặc người nhào nặn à“.

Hắn lạnh lùng hờ hững nói:" Ta có nói sẽ lập người làm phi tử hay sao, đừng mơ mộng hão huyền“.

Liễu Ninh vẫn tỏ ra rất uất ức nói:" ta sinh ra đã định sẵn là người của huynh, dù ta chỉ là đứa bé được tiên hoàng nhặt được nhưng ta lại người được nuôi dưỡng từ nhỏ để trở thành phi tử của huynh mà" song thấy lời nói của mình không có hiệu quả cho lắm bèn đưa tay vào tay áo lấy ra một mảnh ngọc bội nói tiếp:" Đây là vật đính ước tiên hoàng đưa cho ta, thấy vật như thấy người ta và huynh mỗi người nửa mảnh, nếu huynh có miếng ngọc bội trong tay thì huynh không còn gì có thể từ chối ta nữa“.

Lời Liễu Ninh nói ra thì một số lão thần đưa mắt nhìn về miếng ngọc bội, đó chính là di vật của tiên hoàng không sai. Ngọc bội này vốn là do Thái hoàng thái hậu tặng cho tiên hoàng nhưng nghe đâu lúc hoàng thượng bây giờ vô ý làm vỡ thì phân ra hai mảnh, tiên hoàng cũng rất tức giận nhưng Thái hoàng

thái hậu lại khuyên can nói: “ngọc vỡ thật khéo lại chia ra hai mảnh điều nhau như vậy, chắc chắn là có cơ duyên chi bằng chúng ta cho Du nhi một mảnh và mảnh còn lại chi hoàng hậu của Du nhi.... tỏ ý vĩnh kết đồng tâm” Thế là một mảnh ngọc được trao cho hoàng thượng bây giờ, còn mảnh kia lại mất tích không ngờ trong tay của quận chúa, e đây là ý của tiên hoàng muốn thay đổi ắt là không được, Liễu Ninh mới là hoàng hậu được lựa chọn.

Một số đại thần to gan quỳ xuống nói:” khởi bẩm hoàng thượng đây là di chỉ của tiên hoàng, chúng thần mong hoàng thượng mau đồng ý thú Liễu Ninh quận chúa”

“ Hoàng thượng ngọc bội là tính vật dành cho hoàng hậu, e rằng người phải...”

Các đại thần đứng là một lũ ô hợp chỉ biết nhìn vật mà ép người, nhưng hần là ai chứ hần không dễ bị người khác thao túng.

Hần lúc này lạnh hơn lúc bước vào không chỉ vài phần mà vô cùng tức giận nói gằn giọng:“ phải làm sao, phế hậu cưới nàng ta vào à, chuyện của bốn vương khi nào tới lượt các người quyết định. Người đầu mang hai người này xuống tước bỏ chức quan, không cho trở lại kinh thành”.

Ngay lập tức ba thị vệ lên chính điện lôi hai đại thần đó đi, hai người họ ngớt miệng nói:

" hoàng thượng suy xét ta đây là nghĩ cho người, đó cũng là di chiếu của tiên hoàng người không thực hiện là bất hiếu, người như vậy làm sao chúng thần tin phục”

" Trẫm” một tiếng buông ra hai đại nhân im bật hỏi hận không kịp nữa rồi.

" Còn ai không phục” giọng vừa lạnh vừa mang hàn khí thấu xương chẳng ai can đảm bước lên.

Liễu Ninh vốn tưởng chỉ cần thấy ngọc bội hoàng thượng sẽ thú mình, xem ra nàng ta còn tính sai một bước hần không có tình cảm với mình. Nhưng nàng ta là ai con cờ phía sau mới là quyết định, mọi người đang lo sợ nhìn nàng ta nhưng nàng ta lại cười khê nói:” hoàng huynh nếu không muốn thú ta thì cũng được, trừ khi ta chết... mà ta quên không nói cho huynh biết nếu ta chết thì người huynh yêu cũng không thể sống”.

Các đại thần hoang mang không hiểu ý gì, lúc này người y lặng từ đầu lại lên tiếng cười khê:” đây có vẻ là lời hăm dọa nói về ta nhĩ, Liễu Ninh giả....”.

Một câu nói của hoàng hậu làm đại thần ngớ người, người có trong tay di vật tiên hoàng lại là giả sao.

" Hoàng hậu nương nương nhìn sắc mặt của người tựa như không sống được bao lâu sao lại hồ đồ vậy chứ, ai mà không biết ta đây là thật”

Thừa tướng ngồi một bên xem xét tình hình thấy không thích hợp, không phải hoàng hậu đã bị ông tráo rồi sao, đây đâu phải là giọng nói và cốt cách của Lâm Uyển.

“ Liễu Ninh ơi Liễu Ninh ngươi còn cứng miệng vậy xem đây là a”

Mọi người dồn mắt về phía cửa chỉ thấy, Liễu Ninh quận chúa khác bước vào.

Toàn thể hóa đá.....

bù một chương hôm wa

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Vân Nhạc

" Sao còn ngại biện , quận chúa à ta nhằm Ảnh Miêu mới đúng nhĩ” Lam Anh vừa nó vừa cười một cách thâm thúy, nhưng trong lời nói lại đầy sự châm chọc.

Ảnh Miêu lúc này có chút sợ sệt khi nhìn thẳng vào mắt nàng, có một sự quen thuộc khắc sau trong tâm trí làm nàng ta kinh động. Lúc nàng ta nghe tin có người cứu Liễu Ninh nàng ta luôn tự hỏi là người nào, thực lực lớn như vậy cướp người từ tay nàng ta và cả đám thuộc hạ của nàng ta cũng bị giết... người này chẳng lẽ là..... Nàng là ai mà biết được tên nàng ta lại có vẻ rất hiểu nàng ta, suy nghĩ đưa nhau rối loạn trong đầu của Ảnh Miêu rồi những suy nghĩ đó đưa nàng ta hồi tưởng về một người..... một người đã biến mất khỏi thế giới của nàng ta mãi mãi.

Nét sợ sệt trầm tư chỉ thoáng qua trong giây lát Ảnh Miêu lại lấy lại dáng vẻ nhu nhược mảnh mai làm nam nhân siêu lòng, kẻ cần khăn tay đưa lên lau mí mắt rồi nói:” nò ti không biết hoàng hậu đang nói gì, Ảnh Miêu là ai nò ti thật sự chưa nghe qua.... nò ti đích thị là người thật, sao hoàng hậu lại tùy tiện lấy một người giả trang nò ti, nò ti biết hoàng hậu không muốn chia sẻ nam nhân của mình nhưng đó là hoàng thượng là nam nhân của tất cả nữ nhân trong thiên hạ mà...”

Một lời nói của Ảnh Miêu lại làm vừa lòng các vị tiểu thư khuê tú, lại làm đau lòng thương xót các vương tôn công tử. Các tiểu thư khuê tú ai cũng cho

Ảnh Miêu nó đứng hoàng thượng không phải là vật sở hữu riêng của hoàng hậu, đòi đòi các bậc đế vương tam thế tứ thiếp hậu cung ba ngàn nào có ai trong ba ngàn chỉ chọn một. Còn nam nhân thì bằng tính thương hoa tiếc ngọc khi xưa có câu yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, nữ nhân như vậy ai mà mở đối xử tệ bạc.

Một câu vừa rồi khiến quan viên mâu thuẫn hơn... nên quyết định giữ thể trung lập, họ không phải là mèo có chín cái mạng để sống lại... họ chỉ cần làm hoàng hậu không vui thì hoàng thượng sẽ cho đầu họ rồi thân thương lắm mất. Hoàng hậu nói giả là giả hoàng hậu chính là thiên lý.

Trong không khí đầy căng thẳng thế này bỗng một tràng vô tay thâm thúy vang lên, rồi một giọng cười khê cũng theo đó mà phát ra: TỐT TỐT TỐT nói rất hay, hay cho một câu là nam nhân của tất cả nữ nhân trong thiên hạ", nói xong Lam Anh lại đảo mắt đến một nhóm khuê tú" chỗ ta đang ngồi có cần bước xuống để các người cùng nhau ngồi hay không... hử".

" người có thể vào rồi..." một câu nói bất chợt không đầu không đuôi của Lam Anh loàn mọi người tò mò nhìn ra hướng đại điện, bỗng có một nam nhân từ tốn bước vào.

Nam nhân đó quỳ xuống trực tiếp nói: " Thần Văn Nhạc khấu kiến hoàng thượng, khấu kiến hoàng hậu".

" đứng lên đi" Hần lãnh đạm buông ra câu nói rồi tiếp tục nhàn nhã uống trà.

Một đại thần nhìn Văn Nhạc hồi lâu mới thốt lên: " đây... đây chẳng phải Văn thần y sao, sao lại xuất hiện ở đây".

Một đại thần khác: " đúng... đúng rồi chính y... không ngờ có ngài được gặp mặt".

...

..

Lam Anh quay sang hỏi nam nhân bên cạnh: " hần là thần y à sao ta không biết nhỉ, còn nữa hần tên Văn Nhạc à". Hần bắt đầu nhìn lão bà thì thào: "nàng hỏi ta, để khi nào rảnh ta đi hỏi hần có thật vậy không".

Văn Nhạc lại tỏ ra khá xa cách nói tiếp: " Ta là sư huynh của Liễu Ninh người bước vào".

Một câu nói giả thích được thật giả, Liễu Ninh quận chúa vốn yếu ớt nên từ nhỏ đã được gọi đi dưỡng bệnh với một vị cao nhân, mà vị cao nhân đó lại là sư phụ của thần y điều này ai cũng biết... vậy người vào trước đích thị là giả.

" Haha trăm tính ngàn tính lại bỏ sót người, thật không ngờ là do ta vô ý" Nào còn đáng về yếu điệu Ảnh Miêu cười đầy âm hàn.

Có người la lên: " Mau bắt kẻ giả mạo lại, nhanh ..." mọi người tự độ cách xa Ảnh Miêu.

" Các người có bản lĩnh đó sao, mà nếu ta bị bắt nàng cũng không sống được... thử ta không có chừng ai mong có được hahaha" Ảnh Miêu chỉ tay về Lâm Anh cay nghiệt nói.

Mọi người hoang mang nhìn về phía hoàng hậu một bộ dạng tái xanh vẫn điềm nhiên cười: " HAHA các người đừng nhìn ta ta không sao chỉ là trúng một loại kịch độc không có thuốc giải thôi, không chết được".

Mọi người húp một ngụm khí lạnh hoàng hậu trúng độc, còn là kịch độc... vậy chẳng phải tính mạng bị đe dọa sao lại bình tĩnh như vậy chứ. Còn hoàng thượng thì sắc mặt không vui không giận cũng chỉ cười mà không lo lắng gì tất cả là vì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Ban Hôn

" hừ khẩu khí thật là lớn lắm nhìn bộ dạng sắp không chịu nổi của người ta xem người đấy ý được bao lâu. Bây giờ khôn hồn quỳ xuống cầu xin ta và rời khỏi cái ghế hoàng hậu này, ta có thể giúp người áp chế độc tố sống thêm được vài tháng... không thì hậu quả tự chịu" Ảnh Miêu nữ nhân này rất không biết lượng sức nói ra những lời như vậy làm Lam Anh thật là buồn cười, lâu ngày không đối đầu với nhau nàng ta càng ngày càng kém cỏi đem lời nói ra hù dọa nàng sao thực ngày thơ.

Lần này Lâm Anh không trực tiếp mở miệng nữa nàng đã hoàn thành lời thoại của mình rồi, nàng đang trúng độc phải biểu hiện cho giống chút nha nói nhiều làm hỏng kế hoạch thì không vui rồi. Nam nhân bên cạnh Lam Anh khi nghe câu nói của Ảnh Miêu thì trong người một trận khí lạnh lan ra bốn bề.

Có vài đại thần không chịu nổi áp bức trực tiếp xui tại chỗ, một vài người khác coi như ý chí vững hơn cũng âm thầm lau mồ hôi, Lam Anh nhìn phản ứng khoa trương của mọi người lúc đầu tự hỏi có phải phản ứng hơi quá rồi hay không nhỉ cũng đâu đáng sợ như vậy.

“Bắt lại” dứt khoát một câu nói kêu bắt người đứng là tác phong của nam nhân nào đó, kiêu lòi đến đáng thương. Các đại thần nghe câu nói đó tựa như được giải thoát thà dứt khoát bắt người chứ còn tiếp tục nói nữa họ không biết mình có gắng gượng nổi không nữa.

Lời vừa rơi xuống là mười tám y vệ từ đầu xông vào quay quanh Ảnh Miêu, Ảnh Miêu bị bao vây bên trong không những không hoảng sợ còn nở nụ cười chào phúng, mỉa mai:“ hừ muốn bắt ta, dựa vào các người nằm mơ đi” Ảnh Miêu vừa nói vừa xoay người dùng khinh công thoát ra khỏi vòng quay bay ra ngoài trước khi rời đi còn để lại câu nói:” sẽ sớm gặp lại”.

Diễn biến nhanh như vậy mọi người ai cũng tự mình cầu nguyện, người trốn đi rồi vậy độc của hoàng hậu phải làm sao bọn họ biết hoàng thượng sủng hoàng hậu vô cùng hoàng hậu mà có mệnh hệ gì thì họ cũng không được yên ổn sống. Các đại thần ở đây chủ yếu là các quan văn tay trái gà không chắc nên chỉ có thể trông mắt nhìn người rời đi mà không thể làm gì, còn một vài biết võ công thì tại nhón nhơ xem kịch vì khi hoàng hậu chết họ lại có thể an bài người vào cung, họ có thể cho con cháu mình vào cung trở thành phi tử đây là một chuyện tốt.

Thừa tướng đại nhân khi thấy người rời đi vẫn không hiểu cảm xúc gì bình tĩnh đến đáng sợ tựa như người trúng độc không phải con gái ông đây quả là một người cha tốt đáng phi báng. Hắn về mặt vẫn bình tĩnh phát tay bảo cấm y vệ lui xuống sau đó lại tiếp tục im lặng không nói gì, không khí lúc này lại chìm trong tĩnh mịch đáng sợ.

Lúc bấy giờ lại có người to gan bước lên, cuối đầu cung kính hỏi:” bẩm hoàng thượng chúng ta giờ đã biết quân chúa thật sự là ai, thử hỏi chúng ta có cần hủy buổi yến tiệc hôn nay chờ mọi người tâm tình ổn định rồi tổ chức lại lễ chào mừng quận chúa trở về không ạ”. Người nói giọng điệu có chút dè chừng sợ mình sơ suất nói sai gì đó nào người hoàng thượng chỉ nói:” không cần”, vị quan đó thấy thế cũng không dám hé miệng lui về chỗ của mình.

Một lần nữa không khí khôi phục trầm mặc cho đến khi hán lạnh lùng nói hai chữ ” Tuyên chỉ”

Mọi người đồng loạt quỳ xuống nghe thái giám tuyên chỉ, giọng nói the thé của thái giám vang lên:” Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, Liễu Ninh quận chúa hiền lương thực đức, xinh đẹp lễ độ công dung có đủ nay đã đến tuổi thành gia lập thất nay trẫm hạ chiếu ban hôn cho Quận chúa Liễu Ninh cùng Vân Nhạc tác hợp thành đôi trời sinh một cặp sớm chọn ngày lành tổ chức hôn sự.... khâm thủ”.

Nghe xong mọi người có mặt lần lượt ngẩng người cho đến khi giọng thái giám the thé lại phát lên:“ Vân Nhạc tiếp chỉ”, Vân nhạc ngẩng đầu lên nhân chỉ miệng thì thoáng ý cười xuân ý dào dạt nói:” Vân Nhạc tiếp chỉ, tạ ơn hoàng thượng ban hôn”. Liễu Ninh chỉ e lệ một bên không nói gì vốn dĩ lần này họ định trở lại để xin ban hôn vì di chiếu của tiên hoàng để lại chỉ hoàng thượng mới có quyền quyết định, không ngờ họ chưa lên tiếng hoàng thượng đã hiểu tâm ý cho họ một trận vui mừng.

Vân Nhạc vừa tiếng chỉ thì người nào đó đang ngồi bên trên hoa lệ ngất xỉu đầu đập vào thành ghế, một đại thần thấy vậy la lên hấp hán sự chú ý của mọi người chỉ thấy hoàng hậu sắc mặt trắng bệch ngất xỉu trên ghế sắc mặt hoàng thượng càng đen hơn tự tay ôm hoàng hậu rồi đi không bỏ lại một lời nói nào.

Hoàng thượng rời đi các đại thần như trút được một gánh nặng nhưng lại càng thêm nặng nề khi hoàng hậu ngất xỉu trước mặt, mọi người đồng loạt ra về ổn định tâm tình có chuyện gì xảy ra cũng có thể ứng phó hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện rồi.

Trường Thu Cung

Hắn ôm nàng để xuống giường tức giận nhìn chằm chằm, Lệ nhi cùng Tuyết Nhi không hiểu chuyện gì xảy ra tỷ tỷ chỉ vờ ngất thôi sao nhìn hoàng thượng lại tức giận như vậy chứ nhưng bọn họ vẫn không dám hỏi đi ra ngoài đóng cửa lại rồi đi.

Trong phòng giờ chỉ còn lại nàng và hắn, Lam Anh nheo mắt trừng lên với đại nam nhân nào đó thầm nghĩ nàng chỉ giả vờ ngất sao sắc mặt hắn khó coi đến vậy nhỉ thật khó hiểu. Chỉ là một lúc sau khi Lam Anh nghe ai đó nói lý do thì muốn ngất xỉu thật sự hơn.

“Chàng sao vậy sắc mặt kém như thế” Lam Anh cẩn thận hỏi rồi tự nghĩ mình có làm sai cái gì không nhỉ, nhưng câu hỏi của nàng bị phớt lờ chỉ thấy đại nam nhân đó cầm tay nàng lên kiểm tra lung lung rồi đảo mắt qua đầu nàng một cái nói:“ đau không”.

Lam Anh thật sự không hiểu hắn vì sao nói vậy ngờ ra nhìn hắn lại nghe hắn nói” Lúc nãy đập vào ghế” biết lý do hắn tức giận nàng thật sự rất muốn chữa thề chỉ có vậy hắn làm bộ mặt như nàng sắp trở thành người thực vậy đến nơi rồi vậy.

Nàng định mở miệng nói thêm thì bỗng chốc bị hắn chặn miệng hôn xuống một cái, càng quấy trừng phạt hành động lúc nãy của nàng.... Lam Anh muốn khóc thật sự nhưng chả rơi nổi một giọt trong bụng lay một trận ngọt ngào có người quan tâm thật tốt.

TADA đang xong chương mới ta đi gặp chu công đây... nn đọc truyện vui ve

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Kinh hách cực điểm

Một trận triển miên xảy ra thật lâu sau hần mới buông tha cho Lam Anh, nàng thở hỗn hển dựa vào ngực hần khuôn mặt đỏ bừng đầy xuân sắc, lại thủy mị yêu kiều đoạt lòng người. Bả vai của nàng bị hần tựa vào, khuôn mặt hai người gần kề nhau từng hơi thở nam tính phun vào cổ Lam Anh, nàng rất nhột có ý không chịu chỉ nghe hần trầm giọng nói: “để ta dựa vào một lát”.

Lam Anh nhìn thấy hần có chút khác thường trong lòng lo lắng vô cùng, lấy tay xoa xoa vài sợi tóc của hần rũ trên vai nàng ôn nhu hỏi: “hôm nay chàng sao thế thật lạ, có chuyện gì có thể nói cùng ta?”. Giọng nói của thê tử ôn nhu rót vào tay làm tâm can hần như tan ra thành nước do dự một hồi hần mới nói: “Nếu ta ép phụ thân nàng đến đường cùng nàng có hận ta không”, hần nói xong lại lo lắng đợi câu trả lời của nàng.

Lam Anh thật có chút không hiểu sao hần lại hỏi mình như vậy nhưng vẫn rất nhẹ nhàng nói ra: “Ta sao phải hận chàng, là vì đích thị đó là phụ thân ta sao.... haha vậy thì chàng yên tâm ta sẽ không hận chàng dù chàng có làm gì đi nữa”. Hần nghe câu trả lời của nàng thì có chút vui mừng xen lẫn ảm áp, vui mừng vì nàng nói sẽ không hận hần, ảm áp vì trong tim nàng hần đã chiếm được vị trí quan trọng bên trong.

Nhìn hần thả lỏng khuôn mặt nàng mới hỏi: “sẽ xảy ra chuyện gì sao”, lần này hần không do dự nói: “thừa tướng cùng tam đệ có mưu đồ tạo phản, ta điều tra ra hôm nay họ sẽ có hành động ta lo lắng nàng.....” hần nói đến đó thì ngưng lại nhìn một chút biểu hiện của nàng chỉ thấy nàng không hề ngạc nhiên tựa như nàng đã biết trước.

Lam Anh bày ra vẻ mặt thì ra là chuyện này làm hần một phen giật mình tự hỏi tại sao nàng lại biết, lam anh nhìn bộ dạng thất mất của hần chỉ biết thâm cười.... nàng thật không biết hần suy nghĩ làm chi trực tiếp hỏi nàng phải tốt hơn không. Hai người bốn mắt nhìn nhau qua một hồi hần mới hỏi: “sao nàng biết..”.

Lam Anh chỉ nháy mắt tinh nghịch với hần thốt ra hai chữ “bí mật”, hần suy nghĩ một lúc lâu mới ý thức được nàng có nhiều bí mật mà hần chưa biết, nhưng hần cũng không cần biết khi nào cần thì nàng sẽ nói cho hần.

Lam Anh trầm tư một lúc mới khẽ gọi: “Dư”.

Hần phối hợp “ừ” một tiếng rồi tiếp tục chờ đợi nàng muốn nói gì.

Lam Anh kiên quyết mở miệng: “có một điều ta luôn dấu chàng... thực ra ta không phải chân chính là nương tử của chàng”. Hần không nói gì chỉ im lặng đợi nàng nói tiếp: “ta tên thật là Lan Anh đến từ hàng ngàn năm sau ta cách chàng rất rất xa, ta cũng không biết tại sao ta lại đến đây và không biết sao lại nhập vào thân thể của nữ nhân thừa tướng. Chỗ bọn ta ở gọi cái này là xuyên không”.

Lam Anh nói xong dừng lại khẽ nghiêng đầu hần, chỉ thấy hần làm ra bộ dạng “thì ra là vậy” làm người ta khó hiểu tâm tư. Sau đó hần nói nói khẽ lên tay nàng: “lúc mới gặp nàng ta đã thấy nàng rất khác hoàn toàn khác xa với Lam Anh mà ta biết những vì cái khác biệt đó ta lại đem lòng yêu nàng.... cho dù nàng là ai đi nữa, còn truyện xuyên không nàng nói đó chắc là định mệnh để ta gặp và yêu nàng”.

Lam Anh vốn tưởng hần sẽ không tin nào ngờ hần lại tin tưởng như vậy cũng có chút bất ngờ sau đó lại nghe hần nói thêm “nhìn ta làm gì cho dù nàng có gạt tay ta cũng sẽ tin nàng, dân gian có câu thê tử nói luôn đúng nếu có sai chỉ là sai ở phu quân”.

Lam Anh tự hỏi đây không phải thời đại phong kiến sao dùng câu “chồng chứa vợ tôi” coi như hợp ngữ cảnh hơn đi, hần hôm nay sao lại dẻo miệng như thế chứ.

Lam Anh trêu hần: “À chỗ của ta gọi những người đàn ông luôn nghe lời nương tử là thê nô đó”.

Đại nam nhân phối hợp gật đầu thốt ra: “ừm không tặc”.

Lam Anh..

Thời gian trôi thật nhanh chẳng mấy chốc hoàng hôn đã buông xuống, hai người bọn họ bước ra đã thấy Hàn Tiêu đình ninh ngồi ở đại sảnh nhân nhả uống trà bên cạnh tiếp đãi là tuyệt nhi cùng Lệ Nhi. Lam Anh cùng hần bước lên ngồi vào vị trí của mình Tề tướng đại nhân lại rất nề mặt hỏi một câu: “Giải quyết nhanh vậy”.

Loại này chỉ có Tề tướng đại nhân dám thốt ra từ miệng chứ là người khác thì đầu sẽ phải cuộn gối xa cổ rồi. Lam Anh trực tiếp xem Hàn Tiêu là không khí đưa mắt sang nhìn song nhi trao đổi ý nghĩ cũng không biết bọn họ hiểu không nhưng nhìn thần sắc vui vẻ vô cùng.

Câu đầu tiên hần gặp Hàn Tiêu nói là: “Mọi chuyện đã ổn thỏa sắp xếp?”

Hàn Tiêu vui đùa ra vui đùa làm việc ra làm việc rất nhanh lấy lại dáng vẻ lạnh lùng nói: “mọi chuyện đã sắp xếp xong nhưng thần lo hoàng hậu....”.

Hần bình thần thần sắc nhìn qua nàng nói: “Nàng không sao... trẫm sẽ bảo vệ tốt cho nàng”.

Lúc này từ ngoài sân lại bước vào một người nữa người đến là Tam hoàng tử Lăng Tử Bạch, Tử Bạch vừa vào cửa đã cung kính cúi đầu gọi hai tiếng “hoàng huynh” sau đó quay sang gật đầu với Hàn Tiêu xem như chào hỏi.

Hần nhìn đệ đệ bên dưới đơn giản gật đầu một cái tiếp đó nói đảo mắt nói: “Đến rồi thì ngồi đi”, trong đại sảnh bà đại nam nhân đang ngồi thảo luận lại đảo mắt qua đám nữ nhân tự hỏi “để họ ở lại có nguy hiểm quá không”.

Trong khi hân, Hàn Tiêu và Tử Bạch lo lắng không yên thì nàng, Tuyết Nhi và Lệ Nhi lại rất yên tĩnh bản thân bà người còn tự hỏi” lão thừa tướng có phải hồ đồ rồi không kế hoạch mưu phản gì mà khi chưa chuẩn bị tiến hành thì quân địch đã biết hết rồi”.

Tôi ta lại ra thêm chương mới

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Kinh hách cực điểm (Tiếp)

Ba đại nam nhân nhìn ba nữ nhân thần sắc không sai biệt lắm tự hỏi” có phải mình lo lắng thừa rồi không nhỉ”.

Phủ Thừa Tướng

Lúc này trong đại sảnh cũng vô cùng náo nhiệt với sự góp mặt của Tam vương gia cùng tam vương phi, lại có sự hiện diện đặc biệt của hai nữ nhân khác là một người vừa bị bại lộ thân phận giả mạo Ảnh Miêu cùng vị công chúa nước láng giềng đã lâu không thấy tin tức Thanh Lam.

Tam vương gia ngồi ở vị trí cao nhất ngồi bên trái là thừa tướng đại nhân, vị trí bên phải là giành cho hai nữ nhân còn lại. Không khí nơi này cũng không dễ thở cho lắm ai cũng một bộ dạng mơ tưởng sau đó nồng đậm phun ra một ngụm sát khí, mỗi người một ngụm thoáng chốc đại sảnh không khí báo quanh toàn sát khí.

Thừa tướng phụ nhân đương nhiệm cho người dâng trà lên rồi bắc đầu quay trở lại ngồi bên cạnh thừa tướng rồi cũng đuổi theo mộng ảo vịnh hoa của mình, một đám người ai cũng có riêng một suy nghĩ lợi dụng đối phương để hoàn thành mục tiêu đích của bản thân.

Suy nghĩ của Thanh lam cùng Ảnh Miêu có chút đồng dạng là dành lấy người nam nhân mà nàng thích, họ tạm thời đứng chung một chiến tuyến còn chuyện sau này thì không chắc..... nữ nhân vốn lòng dạ ít ki cho nên họ không chấp nhận bất kì ai đoạt thứ mình muốn.

Tam vương gia giả tâm to lớn ngấm vào ngôi vị đế vương và người bên cạnh hoàng huynh hân, nữ nhân đó hân ta muốn có mặc dù nữ nhân hân không thiếu nhưng nàng là duy nhất.

Lam Nhu, Lam Tú lại vô cùng hận Lam Anh hận không thể bằm nàng ra trăm mảnh để hả dạ bọn họ rõ ràng là được phụ thân thương yêu lại được gia đình hỗ trợ cơ sao các nàng vẫn thua một nữ nhân bị gia đình vứt bỏ. Nam nhân cực phẩm như vậy lại bị nàng ta độc chiếm, nhưng bọn họ lại không nghĩ đến giờ họ đã là người có chồng lại mơ tưởng nam nhân của người khác. Lam Tứ cũng đã trở thành người của Tam vương gia nhưng chỉ là một thị thiếp bởi vì cái ghế trắc phi đó hân là dành cho Lam Anh. (~~~ Atsm tí.... kkkk).

“kế hoạch lần này có chắc chắn thành công không” lát sau Lăng Bắc Thương mới hỏi câu hỏi này không phải hỏi thừa tướng mà là hỏi Ảnh Miêu. Hân ta là một kẻ thông minh và biết ai là người có thực lực thật sự, nữ nhân trước mắt rất không đơn giản đã tâm của nàng ta cũng rất lớn.

“Chắc.... nhưng ta lại có dự cảm không lành” ảnh miêu đậm chiều nói, suy nghĩ một chút nàng ta thấy nhiều điểm không thích nghi nhưng không có nhìn ra.

“chúng ta chuẩn bị lâu như vậy chắc chắn sẽ thành công huống chi ta có sự giúp đỡ của các vị” thừa tướng tính đi tính lại thì thấy lần này họ thắng chắc rồi, giáng hồ hiện diện bốn tổ chức nhưng giờ đứng về phía họ là ba tổ chức rồi cho dù hoàng thượng đứng sau tổ chức còn lại kia hân không tin bà không thắng được một.

“Ừm” Lăng Bắc Thương cho là thừa tướng nói có lí nhưng cũng có cảm giác giác Ảnh Miêu nói không sai nên hân chỉ có thể qua loa gật đầu rồi lại đậm chiều suy nghĩ.

Trở lại trường thu cung

Sau khi bàn bạc xong không khí ở đây thoải mái hơn hân nói chúng là một mảnh nhu hòa ấm áp, Lam Anh cùng Song nhi tùm lại một chỗ sau đó cười ha hả rất ư là thích trí sau đó Lệ Nhi chạy ù ra cửa kêu lên:“ Hoàng hậu nương nương độc tính phát tác đoán chừng hôm nay không quá nổi” nói xong rồi lại chạy vô vào vị trí của mình.

Ba đại nam nhân thật không hiểu các nàng muốn làm gì, hạ nhân ở trường thu cung đứng thực là rất hiểu lòng chủ tử của bọn họ tin vừa truyền ra là mệnh họ lại hoạt động công suất không ngừng.

Người chạy sang cung bên cạnh thân khóc, kẻ chạy ra đường giả vô nói to, người rãnh rồi thì trực tiếp đến phủ thừa tướng trước cửa vô tình tiết lộ chung quy bọn họ là nói cùng một câu nói:“ hoàng hậu sắp không xong rồi”.

Cả kinh thành thoáng chốc bùng nổ, phủ thừa tướng thì không thấy một tia đau buồn chỉ nghe tiếng Lăng Thiệu Giác hỏi:“ Nàng sẽ không sao chứ”.

Ảnh Miêu gật đầu nghĩ độc bây giờ phát tác không sai lắm, chỉ cần khi nàng giành được nam nhân kia thì lúc đó không cần tới hán nữa để nàng ta chết cũng không sao. Ảnh Miêu đang lập kế hoạch lợi dụng rồi vứt bỏ Lăng thiếu Giác nhưng giờ không phải thời điểm:“ không sai đến khi ta giành được nam nhân kia sẽ giao thuốc giải.... chúng ta không xâm phạm lẫn nhau“.

Lăng Bắc thương vậy mà tin lời ảnh Miêu nói nhưng hán không biết độc đó là không thuốc giải, hán là thấy lợi ít trước mắt:“ Nàng gặp chuyện hoàng huynh sẽ lo lắng kế hoạch chắc chắn sẽ thành công“.

Trở lại với đám người nhân đức hết lòng hoạt động miệng vì chủ nhận ai nấy cũng điều từng lời đồn đến vui vẻ, nhưng bên ngoài lại một khuôn mặt bị thâm tang thương. Có thể nói Trường thu cung là một phim trường nhỏ và các diễn viên quần chúng diễn xuất rất nhiệt tình .

Hán:“”

Hàn Tiêu:“”

Tử Bạch:“”

Mấy nữ nhân này không phải nên lo lắng chuyện sắp xảy ra ra sao, đây là sợ người ta không tạo phản nên cho thêm ít gia vị để ủng hộ tin thần đây mà.

Bọn họ ngồi nhìn mặt nhau không cũng chán lắm, Lam anh mới quay sang nhìn ba nam nhân rồi nói:“ giờ cũng không làm gì chi bằng giờ chúng ta chơi một trò chơi đi“.

Hán theo lời nàng gật đầu đồng ý, hai người còn lại không muốn chơi vẫn ngồi im không nhút nhút cho đến khi Lệ Nhi la lên :“ Ha ha chúng ta giờ chơi gì đây” một giây sau nghe tiếng của Tử Bạch:“ Ta cũng muốn chơi“.

Lam Anh cười gian nhìn Tử Bạch, Hàn Tiêu khinh bỉ nhìn Tử Bạch thầm nghĩ không có tiền đồ cô nương người ta mới hỏi chơi cái gì hán liền tham gia.

Và ít giây sau đó:“ hừ lại thua rồi” giọng Hàn Tiêu oán thán.... ít phút sau nữa:“ lại thua“..... ít phút sau nữa:“ Tuyệt nhi ta thua rồi nàng phải chịu trách nhiệm bù đắp tin thần cho ta“.

Hàn Tiêu thực sự rất có tiền đồ Tuyệt Nhi vừa lấy giấy ra viết những con số chơi trò nối dây điện hán đã bám theo đòi nàng chỉ hán chơi,rốt cuộc không biết ai không có tiền đồ. Những trò chơi hiện đại bây giờ song nhi rất rành nên hai người chia ra hướng dẫn cho hai nam nhân còn lại.

Lam Anh và hán hai người tao nhã đánh cờ tướng.

Lệ Nhi và Tử Bạch yên tĩnh đánh cờ vây.

Hàn Tiêu và Tuyệt nhi quần quai chơi trò nối dây điện. ...

Ai mún đọc nữa ko nào

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Kinh hách cực điểm (kết)

Từ Ninh Cung

Như thường lệ Mị Hồ chuẩn bị ngủ theo thói quen của hoàng tử mẫu để tránh tay mắt nghi ngờ, chợt nàng nhận ra xung quanh có vẻ không ổn lắm suy đoán một chút thì đoán ra người đã có động thái nên vội lên giường đắp chăn và nhắm mắt lại.

Người bước vào phòng theo sau là hai người nữa cùng nhau đến bên giường nhìn người bên trong đã ngủ nên thôi thuốc mê vào trong, sau một thời gian đủ cho thuốc mê ngấm thì mới có người phát ra giọng nói:“Sao chúng ta không giết mà phải bắt sống“.

Một tên khác lấy tay đánh tên kia, giọng điệu vô cùng không kiên nhẫn nói:“Người bị ngu à giết bà ta rồi chúng ta lấy đầu ra con tin“.

Người bị đánh lúc này gật đầu nghiêng rặng như:“ Bình tĩnh bình tĩnh vì chuyện lớn.... bà đây sẽ xử lí các người sau” Bích xuyên trong bộ dạng hắc ý nhân trà trộn vào trong lòng khắc sâu giọng nói của tên đánh nàng.

Nàng đường đường là công chúa một nước mà dám đánh nàng hán ta chán sống rồi.. hừ ta về nói người ức hiếp ta cho lão công ta biết xem hán thể nào trị người. Lưu Kiên ở một nơi khác hắt hơi liên tục thầm oán :“Lại chuyện gì nữa không biết mỗi lần lão bà tức giận hán lại bị kêu đến hắc xì không có điểm ngừng“.

Ba người trói Mị Hồ lại rồi quần vào một cái chăn mang đi, không lâu sau Từ Ninh Cung khôi phục lại nguyên trạng.

Trúc Ký cung.

Lưu Kiên vốn không hề biết muối muối của mình lại tiếp tay cho người xấu nên vẫn không quá lo lắng về kế hoạch của bọn họ, hẳn đến chỗ Lam Anh chỉ dẫn gặp được Lão Thái Thái và có một cuộc trò chuyện ngắn.

“Người là....”

“Tiểu bối là Thái Tử Lưu Thanh Quốc nay đến đây theo lời của Hoàng hậu bảo vệ Lão thái thái và đưa bà đến nơi an toàn”.

“Là Lam Nhi nhờ người tới sao.... có chuyện gì xảy ra “

“Tiểu bối không rõ chỉ thuận theo nhờ vả của hoàng hậu, mời lão thái thái đi theo tiểu bối”, Sau đó hai người rời Trúc Ký Cung.

Thái Tử và Thái Tử Phi tương lai chỉ rảnh rỗi không có chuyện làm trốn nhà đi chơi, không khéo lại thành sai vật thật là một chuyến đi đáng nhớ.

Trường Thu Cung

Non xanh nước biếc phong cảnh hữu tình bên ngoài rập rình vài chục tên áo dạ: “Không có động tĩnh chắc mọi người đã đi ngủ” một hắc y nhân báo cáo.

Tam Hoàng Tử Lăng Bắc Thương gấp đầu đứng trước cửa lớn hô to: “Hoàng huynh đệ đêm tối đến cùng huynh thưởng rượu”, sau một hồi không có tiếng đáp trả hắn nói tiếp: “Hoàng huynh nghe nói hoàn tất không tốt, trên tay đệ Có cách giải độc”.

Đại môn vẫn không dấu hiệu hồi đáp: “Hoàng huynh nếu người không ra ta không những sẽ phá nát nơi này mà còn cho một mẻ lửa thêu rui”, lúc này cửa chính mới có dấu hiệu lay động, đại môn mở ra phía trước là Hãn ồm Lam Anh cực kì yếu ớt trên tay, phía sau là Song nhi cùng Hàn. Từ bước tiếp.

“Hoàng đệ thật có lòng dẫn theo nhiều người như vậy để tiếp chuyện với ta... À còn có thừa tướng nữa sao thật là trùng hợp” Hãn không thèm liếc nhìn bọn họ lâu chỉ đưa mắt qua lạnh giọng nói khuôn mặt lạnh băng như vừa được ngâm trong hàn băng.

Song nhi cũng vô cùng song xáo miệng cắn hạt dẻ mắt chăm chú nhìn, làm hai người bên cạnh một phen dở khóc dở cười tự hỏi: “hai người bọn họ có thể khản trương có thể lo lắng sợ một chút không vậy” rồi lại ảo não đứng đó tiếp tục làm mặt lạnh như bị quýt tiền.

Lăng Bắc thương phối hợp vô cùng trung ra bộ mặt vô cảm, sát khí tung đầy một khoảng trời. Ánh Miêu thì khuôn mặt dường như không biểu cảm trong lòng có một dự cảm không yên vì người phụ nữ trong tiểu tụy đó.

“Hoàng huynh hôm nay ta đến đây là vì cái gì ta nghĩ huynh đã biết nên ta cũng không dài dòng, nếu huynh chịu nhường ngôi cho ta ta sẽ nể mặt tình huynh đệ tha cho huynh con đường sống hơn nữa còn trị khỏi độc cho nàng ta cho nàng ta trở thành quý phi. ...”

“Vậy còn nếu không thì sao” hãn không hề áp lực trước lời đe dọa cũng không hề tức giận bình tĩnh đáp trả.

“Nếu không tất cả các người ở đây đều phải chết” Lăng Bắc Thương cai độc nói hãn lần này nắm chắc phần thắng.

“Thừa tướng người cũng mưu phản” câu hỏi tưởng chừng dư thừa của hãn đã làm Thừa Tướng giật mình, tội danh mưu phản ông đã nghĩ đến nhưng bây giờ bọn họ chiếm lợi thế ông đi theo Tam Hoàng Tử sẽ có lợi hơn.

Thừa tướng tưởng nghĩ xong mới nói: “Thần chỉ đang giúp đỡ vị đế vương thật sự lên ngôi không tính là mưu phản”.

“Hào Hào Hào... người đâu bắt thừa tướng cùng tam hoàng tử lại” Hãn vừa nói xong khoảng 20 hắc y nhân thượng cấp xuất hiện bao vây đám người Thừa tướng.

“Khoan còn chuyện hay đệ đây chưa bật mí huynh đã gấp rút thế rồi” Lăng Bắc Thương nói xong ra hiệu dẫn người ra, Mị Hồ bị trói chắc bị một hắc y nhân áp giải ra còn về hai tên còn lại có lẽ đang ngắm trăng dưới hồ rồi.

“Hoàng tử mẫu người huynh yêu thương huynh nhất cũng là người huynh thương yêu nhất.... huynh nghĩ sao nếu bà ta chết dưới tay ta” một con dao sắt nhọn chìa vào cổ Mị Hồ, Mị hồ ra vẻ sợ cái dao đó vô cùng trong lòng phi báng: “đồ không tốt lại không sắc bén”.

Lam Anh được ôm trong ngực thấy sắc mặt thống khổ của hãn đau lòng vô cùng lại nghe Tam Hoàng tử nói: “Đôi nàng ta lấy bà già này thấy sao”, Hãn tức giận thật rồi muốn lấy nữ nhân của mình lại còn uy hiếp mình làm hãn như muốn giết người lập tức. Lam Anh thầm ra dấu báo hãn đồng ý, hãn lưỡng lự nhưng sau khi nhìn ánh mắt kiên định của thê tử thì gạt đầu đồng ý, Mị Hồ được trả về những Lam Anh lại rơi vào tay Thanh Lam.

“Người đâu xông lên giết sạch cho ta” hãn lạnh giọng nói tựa như không để ý nàng đang là con tin.

Tiếp đó khoảng 10 hắc y nhân bị người của hãn giết Tam Hoàng tử như không thể tin thì bỗng nhìn về phía bên kia xuất hiện thêm bốn hắc y nhân thân thủ cao cường, thừa tướng và tam hoàng tử càng thêm chắc chắn khi họ xuất hiện thì phần thắng là chắc chắn.

THẬT SỰ TA MUỐN VIẾT KẾT LUẬN NHƯNG MỖI TAY QUÁ THÔI ĐỀ MAI VẬY.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82: Đại Kết Cục

Tứ đại hộ pháp của Phụng Tiêu Sát xuất hiện chẳng mấy chốc bầu trời đầy sát khí lại tăng thêm một luồng khí mạnh mẽ nặng nề, Lam Anh thầm đưa mắt trao đổi với bốn người họ bốn người họ cũng hợp tác đáp trả bằng ánh mắt.

“Thật may mắn các vị đã có đến đây chẳng hay là chỉ có bốn vị đây?” Thừa tướng tuy an lòng khi bọn họ chịu xuất hiện nhưng chỉ có bốn người thì làm được gì.

“Ngươi nghi ngờ năng lực của bọn ta?” Thanh long lạnh giọng đảo mắt nhìn lão ta.

Thừa tướng đại nhân chung quy gan vẫn rất bé nên bị một cái đánh mắt lúc này đã sợ không dám mở lời, trong đầu ông ta một phen toan tính! bây giờ đang cần họ không thể đắc tội được, đợi khi ta có tất cả xem ta sẽ xử trí các người ra sao’.

Mị Ảnh dung nhan rung động uốn uốn éo mắt ánh mắt thật vô cùng câu hồn, giọng nói lại vô cùng nhẹ nhàng nói với Lăng Bắc Thương: “Tam Hoàng Tử yên tâm hôm nay ngoài bốn chúng ta ra sẽ có thêm cát chủ và hai phó cát chủ cũng đến”.

Con Ngươi của những người khi nghe nhân vật trong truyền thuyết sẽ xuất hiện trọn thật to, Thừa tướng mắt không dấu được vui mừng cười ha hả: “Trời giúp ta rồi trời giúp ta rồi”.

Lam Anh khinh bỉ nhìn thừa tướng đại nhân miệng không nể mặt nói: “Phụ thân đại nhân đừng vui mừng quá sớm chưa đến cuối chưa thể định đoạt”.

“Hừ ngươi có ý gì”, thấy phụ thân một bụng tức Lam Anh vẫn không có dấu hiệu giải thích chỉ nói ngắn gọn vài chữ: “Ý nghĩa nằm trên con chữ”.

Ảnh Miêu vẫn cẩn trọng nghiền ngẫm nàng thật không phải như vậy, đó chính là kết quả nàng ta đã nắm chắc trong tay không lẽ họ còn bỏ qua việc gì.

Tứ đại hộ pháp của Phụng Tiêu sát xuất hiện không lâu thì lần lượt tam đại hộ pháp của Tiêu hồn sát và Kim Quan sát cũng xuất hiện, làm hai đại cô nương song nhi hôn hờ ra mặt hiếm khi có trận thế lớn như vậy.

Tam đại hộ pháp của Tiêu Hồn Sát lần lượt tên Nhất Sát, Nhị sát, Tam sát uy danh trên giang hồ không nhỏ nhưng so với tứ đại hộ pháp cũng phụng Tiêu sát thì không thể đặt chung.

Tam đại hộ pháp của kim Quan sát là ba nữ nhân Tỳ bà, Tỳ Tiểu, Tỳ Nhan uy danh trong giang hồ không lớn vì sở trường của bọn họ là gây mê bằng điệu múa.

“Hoàng Huynh huynh đừng trách đệ vô tình đệ đây là đã cho huynh con đường sống, là huynh rượu mời không

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: trọn đời trọn kiếp

Lam Anh đang ngủ say không hiểu tại sao cơ thể nhẹ đi cảm thấy một lực hút vô hình kéo nàng rời thân sát, không bao lâu nàng mở mắt ngỡ ngàng với cảnh tượng trắng xóa vô tận nơi đây, nhiều câu hỏi liên tục hiện lên: Đây là đâu, sao ta lại ở đây.....

“Có ai không, trả lời đi” Lam Anh kêu to nhưng chỉ nghe tiếng nàng vọng lại tựa như chỉ có mình nàng ở đây. Nàng bước đi vài bước thật bất ngờ chỉ vài bước đó nàng lại bước đến một nơi khác có rừng trúc xanh còn có một cô gái đang ngồi trên phiến đá đánh đàn tiếng đàn réo rắt truyền vào tay làm người ta thoải mái.

Lam Anh chậm bước đến bên cô gái đó, từng bước thật khẽ thật khẽ bỗng dung cô gái như có đôi mắt ở phía sau lại thốt lên câu nói: “Ồ Đây đợi ngươi thật lâu...”.

Lam Anh ngạc nhiên vô cùng nghi ngờ hỏi lại: “Cô biết ta.... và đang đợi ta ở đây sao?”. Lâu sau Lam Anh không nghe thấy câu trả lời thoáng cái cô gái xoay người lại hiện lên khuôn mặt không thể quen thuộc hơn, khuôn mặt đã đi theo nàng một năm qua khuôn mặt của Lam Anh thật sự.

“Là cô sao.... thật là cô sao” tựa như không thể tin lại tựa như dần xé thời hạn đã hết chẳng lẽ nàng phải rời xa hắn sao, thực tại luôn luôn tàn khốc.

“Cô đừng ngạc nhiên khi thấy ta ở đây chúng ta là đang hoán đổi linh hồn với nhau nên khi hết thời hạn ta phải gặp nhau thôi. Ta nghĩ cô ở nơi đó tiếng xấu đồn về ta không ít nhưng ta không quan tâm, ta thà chịu tiếng xấu chứ không thể để bọn họ ép chết được nhưng trời lại phụ ý người cho ta phải chết” Lam Anh không nói gì chỉ im lặng lắng nghe, lát sau Lam Anh chân chính nói tiếp: “Cô vốn dĩ chỉ ở đó một năm theo sự sắp xếp của tiên nhân kia, còn ta đây khi chết ông ấy thấy ta tội nghiệp nên đã cho ta đi vào cơ thể cô ở hiện đại và đương nhiên khi cô rời khỏi và trở về cơ thể của mình ta sẽ phải ra đi mãi mãi”.

“Ta đã yêu một người hiện đại bằng chính cơ thể của cô, giống như cô lại giành được tâm của Hoàng thượng trong thân xác của ta và ta với cô điều không muốn rời khỏi người mình yêu. Ta đã nói với hẳn tất cả sự thật về ta, ta nghĩ cô chắc cũng đã nói sự thật cho hoàng thượng biết. Ta đã rất đau lòng khi biết phải rời xa hẳn nên đã cầu xin tiên ông cho ta ở lại hiện đại và ông ấy nói ta phải có sự đồng ý của cô”.

Thở ra một hơi Lam Anh chân chính nói tiếp: “Ông ấy nói ta và cô phải đạt được thỏa thuận và cùng kí kết ước hoán đổi, không phải là kẻ ước hoán đổi thân xác mà là kẻ ước hoán đổi thời đại. Cô sẽ lấy lại thân xác của mình xuyên một lần nữa về cổ đại, ta cũng sẽ lấy lại thân xác xuyên về hiện đại nhưng phải đợi một năm nữa.... cô có đồng ý hoán đổi”. Lam Anh nhìn cô gái với khuôn quen thuộc đó nhẹ gật đầu nói: “Được ta cùng cô hoán đổi ở đó ta không còn gì lưu luyến nhưng cô thì khác..... cô có vẻ như một năm này là một năm ta và cô tìm thấy thứ mình cần nhất trong đời. Nhưng làm cách nào để ta và cô trở lại như cũ”.

“Một năm này ta và cô sẽ tái tạo ra hai cơ thể mới việc ta cần làm là chờ đợi, nào đi theo ta ta tới trước cô nên thấy một căn nhà ở phía kia chúng ta tới đó sống trong năm này”. Nói xong cô gái dẫn đường hai người bước đi rồi dần dần biến mất.

Cổ đại*THIÊN PHONG QUỐC*

Dưới sự trị vì của Hoàng thượng Lăng Bắc Du đất nước càng trở nên mạnh mẽ, dân chúng ấm no hạnh phúc quan lại được thanh trừ và phong chức vị cho những nhân tài tương lai nhằm phục vụ quốc gia.

Ở kinh thành dân chúng ca tụng hoàng thượng không ngớt lời, đồng thời cũng rất tường niệm hoàng hậu quá cố. Nhân dân ca tụng không chỉ vì hoàng thượng anh minh thần võ mà còn vì hoàng thượng thâm tình, hoàng hậu mất hậu cung cũng phế không nữ nhân nào bước được lên ngôi vị kia.

Quán trà từ lâu

Người người bàn luận sôi nổi về việc xảy ra trong triều đình.

Người thứ nhất nói: “ta nghe nói hôm qua lại có nữ nhân bò lên giường hoàng thượng nhưng bị Khánh Gia Công chúa cùng Khánh Bình công chúa đuổi đi”.

Người thứ hai nói: “Chuyện này hôm nào mà chẳng xảy ra người giải quyết luôn là hai vị công chúa đó”.

Người thứ ba nói: “Ta không biết dung mạo của hai công chúa thế nào nghe nói đẹp lắm với lại bên cạnh hoàng thượng nữ nhân chỉ có hai người họ không lẽ họ có gì đặc biệt”.

Người thứ nhất lại nói: “Nghe nói họ là nô tì tùy thân của hoàng hậu sau khi hoàng hậu mất được phong làm công chúa. Ta nghe nô tì trong cung đồn hai người họ với hoàng hậu thân như tì muội nên hoàng thượng muốn thay hoàng hậu cho họ một chức danh. Ta còn nghe nói trong một năm này người trường thu cung điều được thăng chức có người lên làm đại tổng quản luôn rồi đó, sao lúc trước ta không vào cung nhỉ”.

Người thứ 2 cười nói: “chả lẽ người muốn làm thái giám”.

Cuộc trò chuyện vẫn tiếp tục, ở phía sau một vị công tử đứng dậy cầm quạt nho nhã hướng hoàng cung đi tới.

Hoàng cung

Hắn đang phê tấu chương nhìn trước cửa là một nữ nhân dâng trà mà không được bước vào, nữ nhân này là Con gái của thượng thư bộ binh Lý Uyên Uyên. Ngày nào nàng ta cũng vào cung dâng trà tìm chút hi vọng được hẳn để ý lên ngôi vị hoàng hậu nhưng vô ích.

Con gái của quan viên triều đình được ra vào hoàng cung tự do vì hoàng thái hậu đã hạ lệnh, ai làm hoàng thượng vừa mắt sẽ được tuyển vào cung ..

Bởi hoàng thất cần người kế vị nhưng không ai vào được mắt của hoàng thượng.

Bỗng nhiên trước cửa xuất hiện thêm một nữ nhân nữ xinh đẹp tuyệt trần yêu Mỹ vô cùng đứng ngoài nhìn vào trong phòng, nữ nhân này là nam nhân vừa bước ra từ quán rượu đã được đổi y phục.

“Hừ người là tiểu thư nhà nào, đến đây để được hoàng thượng để ý sao đừng mơ mộng hão huyền” “Lý Uyên Uyên nhìn người đối diện miệt thị nói.

“Người không cần biết tránh xa ta ra hẳn mất” nói xong không đợi Lý Uyên Uyên tức giận đã đi vào bên trong.

“Ai cho người vào người đầu nàng ta tùy ý vào chỗ của hoàng thượng bắt nàng ta lại” Lý Uyên Uyên la lên kéo theo hai thị vệ vô muốn bắt nữ nhân đó về.

Hai thị vệ chưa kịp ra tay thì nàng đã là lên: “Phu quân ta bị ức hiếp nha chàng ngồi đó ta giận chàng đó”.

Lúc này người cuối đầu phê tấu chương mới mình lên thấy một khuôn mặt xa lạ nhưng lại quen thuộc gọi mình, không hiểu sao bản thân sinh ra loại cảm xúc mãnh liệt muốn ôm người đó vào lòng.

“Tướng công người ta sợ nha”.

“Người đi ra cho ta, người biến khỏi mắt ta ngay” hần trầm giọng nói che đậy cảm xúc của mình.

“Nghe chưa cô út nhanh đi” “Lý Uyên Uyên nhìn nàng nói.

“Tướng công chàng đuổi ai”

“Ta nói hai người đó út cho ta” hần quát về phía hai thị vệ rồi bước nhanh ra đóng cửa lại chỉ còn nàng cùng hần ở đây. Những người ở ngoài một phen choáng váng không hiểu vì sao .

Hần khó khăn hỏi:“Là nàng sao”

Lam Anh bước đến ôm lấy hần nói:“ là ta Chân chính cả linh hồn và thể xác”.

Hần ôm siết lấy nàng nói:“ thật sự là nàng ta đợi nàng thật lâu, ta không ngờ nàng lại đẹp như vậy”.

Nước mắt Lam Anh rơi xuống :“ Ta rất rất nhớ chàng ta sẽ không biến mất nữa; đời này kiếp này cả đời này ta điều sẽ ở cạnh chàng vĩnh viễn không lìa”.

Biết bao cảm xúc ủa về Lam Anh nhẹ nhóm chân đặt trên môi hần một nụ hôn sâu, hần nhẹ nhàng đáp trả bao nhiêu nhưng nhớ như hòa tan vào vị ngọt của đôi phương. Hần khẽ nâng nàng lên đưa nàng đến giường hần chuẩn bị để ngủ lại trong thư phòng đặt nàng xuống nhẹ hôn tiếp, hần không ngờ có ngày chiếc giường này lại có ít như vậy.

Vị ngọt nụ hôn hòa cùng giọt nước mắt hạnh phúc hai người giờ phút này và mãi mãi thuộc về nhau “trọn đời trọn kiếp”.

(Mình đã nói có ngoại truyện mà ai cũng nói cái kết lằng xet làm mình phải giai đoạn thích quá trời; mai mọi người đọc truyện vui về nha còn ngoại truyện của nhân vật phụ mình sẽ viết sau).

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Mai ta ra ngoại truyện 2 gần 3k chữ sửa lỗi cta hơi lâu mọi người thông cảm... Có ý kiến cứ bình luận vào đây và khỏi like nha vì mai ta sẽ xoá cái này.... Đợi ta ra ngoại tr các nàng like cho t dx rồi.

Ta có một ý này mỗi người cho ta về một ý tưởng truyện, bình luận bên dưới ta.... Ta sẽ lựa chọn một ý tưởng để viết truyện thể loại nào cũng đều dx đừng có tr trên là dx r.

Các bạn cho ý tưởng có thể đặt tên cho nhân vật chính ta chọn ý tưởng sẽ chọn luôn tên, trong tuần này ta sẽ full ngoại truyện và sẽ viết tr mới trong tuần sau. Mỗi ngoại tr sẽ 3k chữ.

Vài lời cuối” đừng bơ ta và nhớ đừng like chương này bình luận là ta vui lắm r”.

Gửi ngàn nụ hôn....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Hoàn Mỹ

Yêu là gì? Yêu là khi đang lúc bản thân vô lực có một bờ vai để dựa vào, là khi thế giới sụp đổ vẫn có người kề bên che chở, hoặc đơn giản hơn chỉ là một cử chỉ nhẹ nhàng quan tâm.

Từ đại hôn của Hàn Tiêu trở về Lệ Nhi cảm thấy có chút mệt mỏi trở về phòng nghỉ ngơi, còn Tuyết Nhi thì đã là tân nương nên cũng không có quay về. Lệ Nhi vốn là chỉ muốn nghỉ ngơi chớp mắt một chút nào ngờ lại ngủ thẳng đến chiều, khi thức dậy lại thấy bản thân có chút vô lực tứ chi bủn rủn thậm chí nhẹ một tiếng: “hoiiiiii phát sốt rồi”.

Lệ Nhi trước giờ khỏe mạnh hôm nay phát sốt thật là một kì tích, tiến đến cạnh bàn rót một cốc nước uống vào Lệ Nhi quay lại giường nằm xuống. Con người ta ai cũng cảm thấy khi bệnh là lúc bản thân yếu đuối nhất cần quan tâm nhất Lệ Nhi cũng vậy, trong thâm tâm cứ cảm thấy tủi thân vô cùng thật là rất muốn ai đó chăm sóc.

Trường thu cung cũng có nhiều hạ nhân nhưng ở nơi Lệ Nhi ở nơi vô cùng yên tĩnh ít người lui tới nên không ai phát giác Lệ Nhi không khỏe cũng không ai chăm sóc cho nàng, khẽ đắp hồ chăn chớp mắt lần nữa chợt cảm thấy như có người bên cạnh nhưng không có cảm giác nguy hiểm nên Lệ Nhi vẫn mơ màng không có mở mắt.

Từ Bạch bước vào phòng thấy Lệ Nhi đã ngủ nên nhẹ nhàng đi đến bên Lệ Nhi, nhìn thần sắc Lệ Nhi có chút không tốt Từ Bạch cau mày đặt tay lên trán Lệ Nhi rồi cau mày càng sâu: “Sốt rồi, sao lại không biết chăm sóc mình như vậy chứ” Từ Bạch nhẹ giọng trách cứ rồi nhanh chóng rời khỏi.

Từ Bạch rời đi Lệ Nhi bỗng dưng mở mắt mong lung mắt mát mát khẽ lầm bầm: “Cứ như vậy mà đi sao”, bỗng nhiên chợt cảm thấy lại có người tiến vào Lệ Nhi nhắm mắt vào ngủ. Tiếng cửa “két” kêu khẽ một tiếng có người bước vào phòng.

Từ Bạch nhẹ nhàng bước đến bên Lệ Nhi bưng theo chậu nước để xuống bàn sau đó cho khăn vào ngâm sau đó vắt khô nhẹ để trên trán Lệ Nhi, đắp khăn xong lại lấy trong người một viên thuốc muốn cho Lệ Nhi uống. Từ Bạch vốn dĩ tưởng chỉ cần cho thuốc vào miệng Lệ Nhi rồi cho nàng uống nước là xong ai ngờ Lệ Nhi lại không chịu nuốt, Lệ Nhi sinh ra đã không thích uống thuốc tuy thuốc đã được điều chế bằng viên không khó uống như nước thuốc nhưng chung vì vẫn ghét bỏ nó.

Lăng Từ Bạch cứ lúc tục muốn cho Lệ Nhi uống thuốc Lệ Nhi cứ liên tục kháng cự, một lúc lâu Lệ Nhi cảm thấy Từ Bạch không dứt thuốc cho mình nữa nào ngờ lại cảm nhận được cái gì đó mềm mềm ẩm ẩm. Cái mềm mềm ẩm ẩm đó lại có cái gì ướt ướt khẽ đưa ra cạy miệng Lệ Nhi, nàng vô thức mở miệng chợt cảm thấy cái ướt ướt đó đi vào khoang miệng của mình.

Từ Bạch cạy miệng Lệ Nhi thành công nhẹ nhàng dùng lưỡi đẩy thuốc ra mà tim cứ loạn nhịp, tuy rằng hắn biết đây chỉ là móm thuốc nhưng đây là lần đầu họ chạm môi. Hắn vốn định rút quân an toàn nào ngờ con người đang mê mang kia bỗng dưng mở mắt, vốn định ngẩng đầu lên nhưng vì bất ngờ nên không có ý thức được môi của mình vẫn chưa rời khỏi môi nàng, “Bung” một cái đầu Từ Bạch đang muốn giải thích há miệng ra định nói nào ngờ.....

Hắn nhìn xuống mới phát giác môi mình chưa rời đi thì ảo não vô cùng, giải thích làm sao đây vật chứng còn chưa thu lại. Lệ Nhi không nói gì vẫn nhìn Từ Bạch, Từ Bạch vội ngẩng đầu lên nghiêm chỉnh ngồi một bên lấp bắp: “Ta ta.... xin lỗi....”

Lệ Nhi vẫn không nói gì Từ Bạch căng thẳng hơn chợt Lệ Nhi thào lên tiếng: “Cuối đầu xuống”, Từ Bạch nhắm mắt làm theo chờ đợi một cái tát nhưng thứ nhận được không phải là một cái tát mà là một cái nhẹ nhàng mềm mềm ngọt ngọt.

Từ Bạch khẽ mở mắt chỉ thấy không mặt Lệ Nhi cực đại phóng to môi Lệ Nhi áp sát vào môi hắn, Từ Bạch như hóa đá không hiểu nhìn Lệ Nhi nhưng lại cảm nhận được vòng tay Lệ Nhi cuốn qua cổ mình. Nàng cứ để yên không có hành động tiếp theo, hóa đá xong Từ Bạch thấy hành động của Lệ Nhi có chút to gan dõng dạc Lệ Nhi ngồi dậy ép vào thanh giường chủ động hôn Lệ Nhi.

Nụ hôn này không phải là chỉ lướt qua mà là hôn lâu hôn sâu hôn điên đảo, tâm Lệ Nhi đập loạn không thôi rung động mãnh liệt khi được Từ Bạch hôn rồi nhẹ nhàng phối hợp với hắn. Hai người đây là lần đầu hôn có chút vụn vặt có chút ngây ngô nhưng vô cùng ngọt ngào, ấm áp cứ cuộn dâng trong lòng không có nào người đi.

Hôn xong Lệ Nhi vô lực tựa vào ngực Từ Bạch yếu ớt thở ra, Từ Bạch thò tay bên tay Lệ Nhi: “Ta yêu nàng” cuối đầu kề vào vai Lệ Nhi.

Lệ Nhi không đáp lại nhưng thâm tâm đã quyết định không ngừng nói: “sao phải trốn tránh yêu hắn sao lại không thừa nhận xem ra đã đến lúc mở lòng”.

Mấp máy môi Lệ Nhi nói: “Ta Cũng vậy”, nó xong lại bổ xung thêm: “Ta thích người thật lâu nhưng lúc đó ta chưa sẵn sàng nhưng ta nghĩ bây giờ có thể rồi”.

Tình yêu đôi khi rất nhiệm màu và vô cùng đơn giản nhiều lúc chỉ cần quan tâm trao vài câu nói, đối xử một cách chân thành thì kết quả lại rất ngọt ngào.

1 năm sau

Hoàng Cung

“huu chàng không thương ta”

“Huhu ta không chịu đâu....Aaaaaa tên khốn kia từ nay cấm gần lão nương đau chết đi được từ nay không sinh con nữa”.

Phủ Tể Tướng

“Aaaaa lão nương dứt khoát không đẻ nữa đau quá.....”

Trúc ký Cung

“Aaaaaa ta không sinh nữa không sinh nữa..... huhu Từ Bạch ngơoi ức hiếp ta”

Ba nói liên tục vang lên tiếng kêu đau làm ba đại nam nhân sắc mặt trắng bệnh nhìn nương tử mà đau lòng, tay bọn họ không ngừng nắm chặt tay nương tử nói:“Nhanh sẽ ổn thôi nàng cố lên sau này không sinh nữa, ta không cho nàng sinh nữa đâu.....”.

Vài canh giờ sau sáu tiểu khả ái ra đời ba cặp long phụng nhanh được sinh ra, tam hi lâm môn truyện vui thiên hạ dâm chúng chạy đầy đường reo hò đem những lời tốt đẹp dâng lên trời cao nhà nhà ăn mừng người người ăn mừng Phong Thiên Quốc phồn hoa và nhộn nhịp hơn bao giờ hết“.

Cảm ơn mọi người ủng hộ mình trong thời gian qua cảm ơn rất nhiều, mình viết mình viết rất tệ nhưng mọi người vẫn ủng hộ nên không biết nói gì hơn ngoài hai chữ cảm ơn....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.